Florin Lăiu

STIHURI DE ALTĂDATĂ

Cernica 2004

Cuprins

Avertizări ____ *9*

Protestul maimuțelor ____ **9**

Strigătul lui Iona ____ **11**

Lehamite ____ **13**

Iisuse bun ____ **14**

Lume ____ **16**

Va bate ceasul ____ **18**

Mânia Mielului ____ **20**

Noua mângâiere ____ **21**

Chemare ____ **25**

Sunați ____ **26**

Dor de-acasă ____ *28*

Mă voi întoarce-acasă într-o zi ____ **28**

De azi renunț ____ **30**

Cântec de neofit ____ **31**

Departe sunt de casa mea ____ **33**

Priveam câmpiile spre seară ____ **35**

Mă voi întoarce ____ **36**

Misiune ____ *39*

Poemul iubirii ____ **39**

Să fim lumină ____ **41**

Frați ____ **42**

Trimis de sus 44
Eu sunt cu voi 46
Strigătul lumii 47
În a Domnului lucrare 48
Pentru botez 49
Adventism *51*
Imn misionar 51
Noi 52
Marea luptă 54
Crez adventist 56
Confruntarea finală 57
Ilie 59
Misiune valdenză 59
Român şi adventist 60
Manifest 1988 63
Aici vom sta 65
Cântecul Uniunii 66
Confesiune 67
Diasporei (I) 68
Diasporei (II) 70
Ziua plinătății 71
Calea către veşnicie 73
Amin 74
IISUS *76*

Acesta este Împăratul meu ____ **76**
Eu ştiu că Domnul meu trăieşte ____ **77**
Calea către Christos ____ **78**
Chipul lui Christos ____ **80**
Cântec protestant ____ **81**
Îngerul îmi vorbea ____ **83**
Cântare de aur ____ **85**
Răsplata ____ **86**
Iisuse bun ____ **87**
Crăciun ____ ***90***
Colind ____ **90**
Maria ____ **91**
Iisuse, Împăratul meu ____ **92**
La ieslea Lui ____ **94**
Ieslea din Viflaim ____ **95**
Betleem în vis ____ **95**
Paşti ____ ***98***
Poem de Paşte ____ **98**
Bravul, bătrânul Petru ____ **103**
Marele Sabat ____ **106**
Christos a înviat! ____ **108**
Psaltire ____ ***110***
Betel ____ **110**
Rugăciunea lui Daniel ____ **111**

Cântare de argint ____ **112**
Cântare de piatră ____ **114**
Ruga tâlharului pocăit ____ **115**
În fiecare zi cu Domnul ____ **116**
Consacrare ____ **117**
Rugăciune de mamă ____ **118**
Urmând Mielului ____ **119**
Maiestate ____ **121**
Psalm de lut ____ **123**
O, Duh de har prea plin ____ **124**
Prima rugăciune ____ Error! Bookmark not defined.
A doua rugăciune ____ **125**
A treia rugăciune ____ **126**
A patra rugăciune ____ **128**
Dreptatea Lui ____ **129**
Hoc signo vinces ____ **130**
Probozenii ____ ***132***
O haină ____ **132**
Sărac cu duhul ____ **133**
Cuvintele zilelor ____ **135**
Ce-au văzut în casa ta? ____ **137**
Influența ____ **139**
Bârfa ____ **140**
Isaia 6 ____ **141**

Limba 142
Banii 144
Cultura 145
Politețea 146
Cămin 148
Epistolă 149
Zâmbeşte 150
Cinci fecioare (I) 151
Cinci fecioare (II) 152
La rugăciune 152
Când ceri pentru a da 154
Redeşteptare 155
Laodiceea *157*
Laodiceea 157
Destinatarul 158
Expeditorul 159
La uşa laodiceeană 161
Nici rece, nici fierbinte 162
Ştiu faptele tale! 164
Te sfătuiesc 165
Târguri laodiceene 166
Revelion *169*
Un an de har 169
An laodicean 170

În loc de disperare 172

Nupțiale *174*

De nuntă (I) 174

De nuntă (II) 175

De nuntă (III) 176

De nuntă (IV) 176

De nuntă (V) 177

De nuntă (VI) 178

De nuntă (VII) 179

De nuntă (VIII) 181

De nuntă – C&D 182

Psalm nupțial – L&B 184

Cântec de dragoste 185

Cântarea noastră 186

Binecuvântare 188

Unui mire apicultor 189

Cămin 191

Apocalips 19 192

Dedicații *194*

Mama 194

Lăcrămioarei 196

Huşi 197

Lui Adi 198

Lui Girriam 199

Lui Nelu în armată _____ **199**
Familiei Cosma _____ **200**
Lui Daniel Costea _____ **201**
Castelul Greweln_____ **201**
La ziua de naştere a unui tânăr _____ **203**
Lui Cornel Mafteiu _____ **204**
Memorial _____ **205**
Jubileu de botez_____ **207**
Autoportret ’88 _____ **208**

(Volumul conține tot ce am găsit prin manuscrisele mele din poeziile vechi, inclusiv pe cele de început sau pe cele fără valoare poetică) lertăciune !

Avertizări

Protestul maimuțelor TF

Odată o maimuță din evul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A explodat: „Surate, sunt foarte ofensată
Că-n jungla hominidă superevoluată
A apărut o teză, vădit malițioasă,
Că *Homo* ar descinde din stirpea noastră aleasă...
Eu protestez sălbatic, rănită în mândrie,
Că se propagă-n lume asemenea prostie.
Dacă-ntâlniți un singur nepot pitecantrop,
Atunci, pentru banane să vă urcați în plop…
Nu sufăr comparații cu tristul regn uman,
Sunt mulțumită, nene, că-s pur orangutan.
Eu, chiar să mă oblige în vreun laborator,
N-aș deveni port-bâtă și nici informator;
Și cum progenitorii maimuță m-au făcut,
Sper să n-ajung ca omul, un josnic involut!

Păi, s-a văzut vreodată la noi atâta ură?
Oare la noi se minte, se junghie, se fură?
Nu veți vedea prin lume, cât timp purta-vom coadă,
Gorile divorțate și prunci lăsați pe stradă.
Cine-a văzut în hoardă vreun irațional
Tâmpindu-se cu droguri, sau homosexual?
Nu inspirăm Marlboro, nu traficăm muniții,

Nu prea avem ştiinţă, n-avem nici superstiţii,
Nici cârciumi, nici spitale, nici case de nebuni,
Şi nu plătim pe alţii să facă rugăciuni.
Aţi întâlnit prin codri vreun cimpanzeu beţiv,
Gibon care să-njure sau pavian parşiv?
Cât am umblat eu creanga, scuzaţi, n-am observat
În obştea simiască, cocotier privat,
Nici garduri şi nici paznici, nici pui murind de foame
Sau omorâţi în taină de-aşa zise mame.
Lipsesc şi teroriştii, n-avem corupţi, nici duri,
Nici ţari, nici prim-miniştri pe care să-i înjuri.
La mondiale suntem cu mult în urmă noi,
Încât n-am fost în stare de nici un prim război.
Noi n-am avut ev mediu, ci numai mediu pur,
Lipsit de inchiziţii, de orizont obscur,
Noi n-avem drepţi în temniţi, nici versuri puse-n lanţuri,
Nici chefuri după care să ne culcăm prin şanţuri.
E drept, n-avem miliţii în junglă, dar nici mafii,
N-avem un staff al morţii, n-avem nici măcar stáfii!
(E trist s-ajungi vreodată privit la Zoo Park
Dar maxima ruşine-i să pui pe alţii-n ţarc).

Eu vă invit pe toate acum la raţiune:
Nu promovaţi această credinţă de minune;
Să nu apară-n junglă manipulări în masă,
Cu dogme şi partide în lupta lor de clasă.
Mă tem că ne pândeşte o nouă cruciadă,
O convertire a hoardei în monştri fără coadă.
De-o să vedeţi vreodată c-am coborât din pom,
Maimuţărind făptura care îşi zice om,
Opriţi-mă la vreme, să nu evoluez
Şi, ajungând ca lumea, să nu ştiu ce să crez.

I-adevărat că omul a coborât, ca soi,
Dar, bre, fiți rezonabili, n-a coborât din noi,”

Bucureşti, 1990

Strigătul lui Iona

Locuitori ai marilor cetăți,
- Ninive fumegânde, viermănoase –
E-aproape ceasul sfintei judecăți
Ce va cădea ca trăsnetul în oase!

E-aproape ziua-aceea, cât de-aproape!
Mai îndrăzneț păcatul o invită
Să vină cât mai iute şi să-ngroape
O lume de soluții otrăvită!

Desfrâul, violența, necredința,
Un iad sărbătorind şi plin de vicii
Îşi flutură obraznic biruința
În foc de blasfemii şi artificii.

Că niciodată n-a umblat păcatul
Neruşinat ca astăzi prin oraşe.
Aici găsim izvorul şi substratul
Atâtor rele dârze şi trufaşe.

Smeriți-vă, puzderii de Ninive!
Pe lângă voi, cetatea de demult
E doar o cuneiformă în arhive,

Oraş provincial pierind subcult.

Smeriți-vă familii şi popoare,
Cu post şi cu amar de pocăință.
Chiar regi să-şi pună sac, şi domnişoare
Să-şi plângă marea lor nechibzuință.

Smeriți-vă cheltuitori de vreme,
Căutători de haz şi de huzur,
Voi ce fugiți de trudă şi probleme,
Tot alergând după câştig obscur!

Smeriți-vă, închinători la ziduri,
Tămâietori de umbre şi lumini,
Adoratori de sticle şi de viduri,
Care sunteți şi nu sunteți creştini.

Să-ncremenească-n rugăciune gura,
Picioarele întoarcă-se-înapoi,
Să se topească-n milă toată ura,
Şi poate El Se va-ndura de voi...

Prefaceți îndoielile-n speranță
Şi apa grea în pâine pentru om!
Mai puneți-vă poftele-n balanță
Şi zilnic mai sădiți câte un pom.

Întoarceți-vă, putrede Ninive,
Cât încă n-ați trecut fatalul prag,
Cât încă, obosiți de defensive,
Ai păcii heruvimi nu se retrag.

Intoarce-te, bătută omenire,
Sub pomul vieții, astăzi şi acum!
Dig-dangul judecății dă de ştire
Că doar un pas şi toate vor fi scrum.

Lehamite

Trudim pe o planetă de păcate…
O moarte vie stăruie în toate
Şi ne grăbim spre ținte ce nu ştim,
Spre-al lumii obosite țintirim,
Înfometați de milă şi dreptate.

Dacă ți-e sete, apa nu e apă,
Aerul lumii pute şi înțeapă.
Avem în schimb minciună şi-alte boli,
– Ospiciu sferoid între doi poli –
Poftim de adaptează-te sau crapă.

Sărmană lume, veştedă grădină,
Coşmar apocaliptic de rugină
Şi de tăciune-n pâine şi de jar;
În loc de ploaie, un potop amar
Şi niciodată pace şi lumină…

În universul simplu al iubirii
Au năvălit maşinile şi zbirii
Şi purpura de patimi şi de rock.
N-a mai rămas în vatră nici un foc,
Ci numai artificii şi walkirii.

Se fură pe lumină şi se minte.
Totul e strâmb, dar mergem înainte
Şi nimeni nu întreabă până când.
Toți oamenii se cumpăr' şi se vând,
Şi angrenajul merge într-un dinte.

Mai cocoşați din zi în zi ne-ntoarcem,
Chiar nopțile de orice vis le stoarcem.
Totu-i drăcesc, nici sfântul nu e sfânt;
Şi vreți să mai rămânem pe pământ,
Să-i recoltăm ciulinii şi să-i toarcem?!

Să vină Domnul să ne dea salvare,
Să pună iar planeta pe picioare
Şi, fiindcă ea nu-i singurul bolnav,
Că nu doar trupul nostru este sclav,
Să toarne-n suflet – Duh de vindecare.

Iisuse bun

Dac-ai veni cu milă şi tărie,
să-i liberezi de orice datorie,
de boli temute şi de draci;
un rob să fii, să le faci case,
să le scoți spaimele din oase,
orice numai să taci!

De s-ar putea să nu le tulburi viața,

ei ar dori să-Ți vadă zilnic fața,
să-Ți cânte glorii pământeşti,
numai să ştie că de Lege
şi de dreptatea Ta de Rege
nimic n-ai să vorbeşti!

Şi toate depravatele din lume
şi toți acei Baraba fără nume,
s-ar bucura să-i liberezi
– ca să-i dezlegi pe mai departe –
dar fiindcă ştii ce scrie-n Carte,
să nu spui tot ce crezi!

Ți-ar face monument de măreție,
numai, sub el, acolo, să Te ştie,
nu viu şi drept în fața lor.
Vor să-Ți serbeze învierea,
dar Îți doresc întârzierea
ca drept Judecător.

Eşti bun, Iisuse! Te vrea lumea toată,
ca pe-o închipuire minunată
ieşită de sub fruntea ei…
Ei Te slăvesc că i-ai conduce,
numai să stai la loc pe cruce,
să nu faci tot ce vrei…

Lume

Lume îmbătată de păcate,
Legănată zilnic de minciuni,
La atâtea răni nerăzbunate
Şi sălbăticii civilizate,
Câte crime vrei să mai aduni?

Ca un lagăr eşti, amar pământ,
Căci nu ştiu ceva mai plin de groază,
Unde rele toate câte sunt,
Au făcut cu moartea legământ;
Unde legea patimii nechează.

A intrat în suflet poluarea,
Şi-a bătut Satan în el un cui;
Ne-a pătruns şi gândul şi purtarea,
Ne-a sucit în îndoieli cărarea
Ca să fie sufletul al lui.

Anii ni se sparg aşa în zare
Ca baloane lucii de săpun.
– Fie viaţa iad, sau numai soare,
De ce, totuşi, gândul morţii doare
Şi pe înţelept şi pe nebun? –

Înhămaţi şi înjugaţi la soartă,
Suntem plini de-ai răului microbi.
Viaţa noastră-i putredă, deşartă;
Pentru-n colţ de pâine, câtă ceartă,
Sânge şi sudoarea grea de robi!

Când îţi vei opri, sărmană lume,

Sărbătoarea crâncenă, de fum?
Valul tău de sâlnicii în spume,
Marea ta de săbii şi de ciume,
Oare nu s-or linişti de-acum?

Ascultaţi voi, măcelari de lege,
Canibali de suflete şi hoţi!
Fiindcă aţi sădit fărădelege,
Nu va trece mult şi-i veţi culege
Poamele sălbatice cu toţi!

Hitler, Stalin, Mao ne-au mirat
C-au putut să fie atât de câini
– Lângă ei un înger e Pilat –
Au semnat sentinţe şi-au mâncat,
Nici măcar nu s-au spălat pe mâini.

Dar şi ei, vă spun, au început
Ca şi noi, cu rele mici, ascunse,
Apoi duşmăniei s-au vândut:
Într-un scaun n-au mai încăput,
Şi nici lumea nu le mai ajunse.

Tu, care cloceşti cu grijă-n gând,
Ouăle şerpeşti de duşmăniei,
Într-o zi vei alerga ţipând,
Căci din coaja corcolită blând
Vor ieşi balauri o mie.

Ce virtute, oare, va-nvăţat,
Zdrenţelor să puneţi nobil petic?
Spiritul de har l-aţi alungat,

Întărind la Roma în palat
Scaunul pontifului eretic.

Las' că vine ea şi judecata!
Nu vezi că-ntr-acolo toate merg?
Cel ce-ai fost călău la suflet, gata,
Îți va strânge-ndată beregata
Ştreangul unui ultim Nürenberg!

Lume rea, cu toate c-ai împins
Jertfele istoriei la margini,
Cerul mâna bună ți-a întins,
Ca să-ți schimbe-n veşnic paradis
Geografia tristă de paragini.

Va veni şi sfânta liberare,
E aproape vremea ei de-acum.
În pustia lumii vor apare
Galaxii de flori nepieritoare,
Un ocean de grații şi parfum.

1973

Va bate ceasul

Va bate ceasul lumii; în curând,
Un ultim dangăt va suna-n vecie.
În inimile surde la Cuvânt,
El va tăia adânc în carne vie.

Va bate ceasul lumii, lung va bate
Sentința grea a zile de apoi.

Din letargia scumpelor păcate
Vă veți trezi atunci – târziu! – şi voi,

Dar va fi prea târziu în acea zi,
Când ceasul lumii va suna-n vecie,
Căci nu cu îndurare va veni,
Ci cu sclipiri de groază şi mânie.

Nu râdeți, că vă cheamă veşnicia
Ca să răspundeți pentru-a' voastre fapte.
Se va preface-odată-foc mânia
Şi va-amuți batjocura în noapte.

Oglinda pusă dreaptă înainte
N-o veți putea privi cu frunți senine.
Veți rămânea atunci fără cuvinte,
Cu fața descompusă de ruşine.

Şi milă nu va fi, da, nu va fi,
Când ceasul lumii negreşit va bate.
Ce triste amintiri vor răscoli
Regretele prea mult întârziate!

Nu pot să spun ce vai va fi atunci.
Va ustura nuiaua conştiinței,
Când răzbunarea dreptelor porunci
O vor afla şi fiii şi părinții.

O, voi ce azi slujiți cu-atâta trudă
La porcii libertăților nesfinte
Şi zilnic vă hrăniți cu foame crudă
Sub roşcovul speranței care minte,

Întoarceți-vă, astăzi se mai poate,
Mai sunt câteva clipe generoase.
Când ceasul tainic ne-ndurat va bate,
Se vor sfârşi chemările duioase.

Va bate ceasul lumii; poate mâine
Un ultim dangăt va suna-n vecie.
Grăbeşte-te, să nu pieri ca un câine
În ziua de furtună şi mânie.
1974

Mânia Mielului

Stă gata să coboare peste lume
înfricoşata zi a răsplătirii,
în care vor pieri grămezi de nume
şi munți se vor supune pustiirii.

Atâta har a fost neluat în seamă,
atâta îndurare-a fost respinsă,
a fost dat morții glasul care cheamă
şi fiarele au râs de-Apocalipsă.

Da, stă să cadă iute peste lume,
tăişul nalt al zilei de apoi,
îngreunat de huiduieli şi glume,
peste păcate, idoli şi noroi.

Christos cel blând se va-mbrăca în foc,

şi bici de fulger va lua în mână,
să piardă pe aceia ce-şi bat joc
de veşnicie şi de săptămână.

El va veni neaşteptat şi falnic,
chinuitor de viu şi de real;
şi, prăbuşind al lumii turn satanic,
cu-ai Lui Se va întoarce triumfal.

Vei mai dori un *astăzi*, un *acum,*
dar nu ți se va da decât dreptate.
Învăluit de flăcări şi de fum,
îți vei purta povara de păcate.

Şi nu va fi nici milă, nici răgaz,
în acel ceas al sfintei gelozii.
Atunci dori-vei ziua cea de azi,
în care tot amâi şi întârzii.

Împacă-te acum cu Dumnezeu,
cât timp deschisă-i uşa în Christos,
să fii iertat şi izbăvit de „Eu”,
trăind curat, modest şi credincios.

Februarie 1988

Noua mângâiere

Poem al valdenzilor din sec. 14-16;
(trad. după „LE NOUVEAU CONFORT”,
Paul Leutrat, LES VAUDOIS, Paris: 1966).

O nouă mângâiere vă ofer,
Scriindu-vă din dragoste creştină.
Vă rog să vă lăsaţi atraşi de cer,
Lăsând această lume de ruină.

Destul cu somnul vechi al întristării,
Destul cu lenea ce vă ţine sclavi,
Pe perna lăcomiei şi-a părerii,
În patul avarîţiei bolnavi.

Căci toată viaţa noastră e un somn
Cu vise de plăceri înmiresmate,
Şi visul pare să rămână domn,
Dar, la trezire, toate-s răsuflate.

Ce vis deşert şi ce minciună, vai!
Subit vă va lovi toiagul morţii,
Trezindu-vă în chin şi fără grai,
Fără averi ce să vă-ndrepte sorţii!

Lipsit de spirit, trupul vostru stins
Sfârşi-va-n lut trufaşa-i aventură.
Şi-apoi? Zadarnic remuşcări şi plâns,
Se va plăti măsură la măsură!

Umblând în ignoranţă, triumfal,
Mulţi s-au lipit de lume-n necredinţă.
Trăgându-şi, zilnic, traiul animal;
N-au timp de o mai bună pocăinţă.

Chiar dacă văd, cumva, cărarea dreaptă,

Deloc nu vor să creadă, nici s-audă.
Da, ochii lor, Satana îi îndreaptă
În jos, pentru ca cerul să-l excludă.

Atâta grijă de sărmana viață,
Hrănind, atenți, această carne rea,
Mâncând şi bând, trăind într-o dulceață,
Voind să aibă tot ce pot visa!

Mulți, ispitiți de tot ce se propune,
Prin gânduri nepermise de Scripturi,
Dau cărnii-ntreaga lor devoțiune,
Târâți de iad cu-atâtea legături.

Dar sunt şi servi ai Domnului în lume,
O mică turmă, sfinți şi sigilați.
Iisus Christos îi ştie chiar pe nume;
Şi-aceştia sunt mereu persecutați.

Căci oile urmează pe Păstor,
Neabătut, oriunde El le duce.
Cunosc cuvântul Său mângâietor
Şi-aud continuu vocea Lui cea dulce.

Pe câmpul vieții-i paşte-n voia Sa,
Unde-a crescut mereu păşune grasă,
Păzindu-i şi de lupi, de iarbă rea,
Şi dându-le din mana Lui aleasă.

Îi duce, vesel, la izvorul vieții,
Să bea neprețuite mângâieri.
Oricine bea destinul de noblețe,

Cu nemurire va primi puteri.

Păstorul îi iubeşte cu credinţă,
Că pentru ei chiar viaţa Lui şi-a dat.
El le-a vestit a Tatălui voinţă
Şi-o cale către cer le-a arătat.

O, cine-ar putea spune bucuria
Şi slava ce-i aşteaptă-n acea zi?
Nici gând, nici grai, nu pot simţi vecia,
Şi nu-s priviri s-o poată-ntrezări.

Treziţi-vă prieteni, că nu ştiţi
În care ceas va reveni Iisus.
Vegheaţi, servind pe Domnul, pregătiţi
Să aparţineţi gloriei de sus.

Umblaţi deci în lumină, nu fiţi laşi,
Stăruitor la uşi de cer să bateţi.
Şi Duhul vă va face sfânt făgaş,
Ca în domnia slavei să răzbateţi.

Veniţi! Nu aşteptaţi sosirea nopţii,
A vremii de abis şi remuşcare.
Atunci, unul pe altul, nici chiar soţii
Nu se mai pot salva.
Intraţi pe poarta strâmtă, fiecare!
Ce trist va fi de cel ce azi nu vrea
Să onoreze-a cerului chemare!

Noiembrie 1988

Chemare

Încet se umple tainicul pahar
Cu vinul multor veacuri de păcate.
E plin şi doar o clipă ne desparte
De revărsarea lui fără de har.

Un glas răsună-n spații… Negreşit,
E trâmbița chemării, cea din urmă,
Şi-al ei ecou orice suflare curmă.
O, inimă ce dormi, te-ai pregătit?

Tu nu cunoşti a timpului măsură?
„Priveşte-ți urma paşilor în vale...”,
Că totul ai jertfit pornirii tale;
Doreşti să sorbi a morții băutură?

Te-ai împietrit la orice adiere
A harului divin venit de sus,
Şi nici un idol nu ai fost dispus
Să-l dai uitării, fără-ntârziere.

O, nu mai sta, e ultima lumină
Ce poate mai răsare-n drumul tău.
Trezeşte-te! Oricât ți-ar fi de greu,
Iisus îți dă puterea Lui deplină.

Nu amâna, căci dacă azi în tine
Mai pâlpâie o flacără de har,

Ea nu va arde veşnic pe altar
Dacă răspunsul tău n-o întreține.

Nu căuta în lume fericire,
Nu căuta-ntre morți pe Cel ce-i Viu,
Că-n lumea asta ai doar un sicriu
Şi câțiva bulgări grei, ca pomenire.

Nu-ntârzia, căci paşii lui Iisus
Se-aud; de El o clipă ne desparte.
Întinde brațul, nu mai sta departe,
Căci ne aşteaptă lumile de sus!

Sunați

Sunați din trâmbiță-n Sion,
Că ziua Domnului e-aproape.
S-audă Gheorghe şi Ion,
Să fugă somnul de pe pleoape.

Cu teamă, orice conştiință
S-o zguduiți pentru Christos,
Şi puneți flăcări de credință
În fiecare nerv şi os.

Să fugă lenea din altare
Şi tonul fals din strane, sus,
Faceți lumină până-n zare
Cu trâmbițele lui Iisus.

Sunați alarma-n toată țara,
Din buciume adânci de dor,
Sunați cu tesla şi vioara,
Strigați-o-n fiecare cor.

Aproape-i ziua judecății,
Deja miroase-a bici şi fum.
De-ar şti toți fanii strâmbătății
Că nu mai este timp de-acum,

Că nu mai este altă şansă,
Milenii dacă li s-ar da!
Chiar diavolul să ia vacanță,
Ei tot nesfinți ar rămânea.

Da, ziua Domnului e-aproape
Şi pentru răi şi pentru buni.
Ea vine grabnic să te scape,
Sau ca să-ți toarne-n sân cărbuni.

Auzi cum trâmbița răsună
Şi îngeri strigă în zenit;
Din toate neamurile se-adună
Un neam ceresc şi mântuit…

De-aceea încă pe lumină,
Toți pregătiți şi-aliniați,
Luați Duh în piept şi râvnă plină,
Sunați neobosit, sunați!

Dor de-acasă

Mă voi întoarce-acasă într-o zi

Mă voi întoarce-acasă într-o zi,
În strălucirea sfântă-a țării mele.
Cu dor şi cu credință voi păşi
Prin poarta mântuirii către stele.

Şi voi lăsa acest pământ străin,
Cu jocurile lui de foc şi moarte;
De sărbătoarea-i plină de venin,
Departe voi fugi, tot mai departe.

În țara mea iubită am s-ajung,
Ca un copil cu sufletul fierbinte.
Să fie drumu'-acesta cât de lung,
Voi merge cu credință înainte.

Voi revedea după atâta vreme
Căminul bucuriilor dintâi;
La țărmul mângâierilor supreme,
La casa Tatei, suflete, rămâi.

Şi nu voi mai călca, o, niciodată
Hotarul țării mele înapoi,
Cu inima de dor înmiresmată
Voi rămânea, dragi îngeri, printre voi.

Da, niciodată nu voi mai pleca
Cu inima pe drumul spre Egipt,
Acolo unde-n bucuria mea,
Cuțitul răutății s-a înfipt.

Te voi lăsa, pământ țesut de oase
Şi aburind de sânge de martiri,
Cu spaime şi cu râpi întunecoase
Săpate diabolic în priviri.

Mult n-oi mai sta, încovoiat sub vreme,
În țara miliardelor de robi,
Ce-şi sapă-adânc, prin veacuri de blesteme,
Cu-atâta trudă, propriile gropi.

O, harpa mea, mi-e tare dor de-acasă
Şi sufăr ne-mpăcat printre străini.
Aud mereu o limbă ne-nțeleasă
Cu vorbe şi gramatică de spini.

Mă voi întoarce-acasă într-o zi,
În raiul frumuseților natale;
Şi rănile de-acum s-or odihni
Când voi sfârşi în cântec astă cale.

La masa întâlnirii, cea bogată,
Cu ochi jucând în lacrimi şi scântei,
Cu-atâta drag voi sta, ca altădată,
La locul meu ştiut, printre ai mei.

Şi voi cânta atunci aşa cum simt,
Şi voi sălta cu strigăte-n tării.

Voi fi mereu o coardă de argint
În simfonia marii bucurii.

Iunie 1974

De azi renunț

De azi renunț la lumea ta, pământ,
Şi vraja umbrei tale-o dau uitării.
De ce să-nalț deşertul tău avânt?
De azi renunța la lumea ta, pământ,
Ce ne hrăneşti cu fructele-nşelării.

De vatra ta eu inima-mi dezleg
Şi sting cu lacrimi flacăra-i nesfântă.
Ce-ai mai putea să-mi dai, pământ întreg?
De vatra ta eu inima-mi dezleg,
Chiar dacă toți căldura ei o cântă.

Renunț la-nfioratul tău tumult,
Ce curge larg spre piețele cetății.
Aş mai putea chemarea lor s-ascult?
Renunț la-nfioratul tău tumult,
Ucigător vârtej al vanității!

Renunț la fericirea ta de-un ceas,
Ce-n urmă-i o comoară de mânie.
Să vând eu, oare, tot ce mi-a rămas?
Renunț la fericirea ta de-un ceas,
Decât să pierd sublima veşnicie!

Renunț la slava ta, pământ pustiu;
Mai mult iubesc a spinilor cunună.
Ah, prețul ei de ce atâți nu-l ştiu?
Renunța la slava ta, pământ pustiu,
Căci cea din ceruri e nespus mai bună.

Azi las în urmă cântul tău străin;
Mi-e mai aproape harpa adorării.
Voi n-auziți ecoul ei divin?
Azi las în urmă cântul tău străin,
Pământ al rătăcirii şi pierzării!

De-acum doresc veşmântul de lumină
Şi zborul către curțile de sus.
Unde-aş găsi iubire mai senină?
De-acum doresc veşmântul de lumină
Şi bucuria mea – Christos Iisus!

1972

Cântec de neofit

În noaptea lumii-am rătăcit prin ceață
Şi de credință n-am avut habar.
Dar s-a făcut deodată dimineață,
În suflet s-a aprins o nouă viață,
Când am primit o Biblie în dar.

Iubiții mei s-au depărtat de mine
De când pe calea nouă am pornit.

Dar eu, iubind poruncile divine,
Crezând în Salvatorul care vine,
Noi frați și noi prieteni am găsit.

Dezamăgit de crezurile lumii
Și de biserici care mint și dor,
Am părăsit trecutul de renume,
Și chiar prezentul, cu sclipiri postume,
Ca să mă-ndrept direct spre viitor.

Am îngropat în apă orice vină
Și eul vechi la care mă-nchinam,
Ca să slujesc pe Domnul în lumină
Și să cunosc salvarea Lui deplină,
Doar prin credință, ca și Avraam.

A Domnului să fie slava toată
Și-a Mielului, în veac de veșnicii,
Pentru viața mea răscumpărată
Și pentru nemurirea fără plată,
Ce am găsit-o clar în profeții.

Atâta dor s-a strâns

Atâta dor s-a strâns în pieptul nostru
De-atâta timp, de veacuri adunat,
Noi aşteptăm să vină iar în slavă
Acela care Crucea ne-a purtat.

O, vino Doamne, vino în Mărire

Te aşteptăm privind cu dor nespus,
O, vino iar, pe nori în strălucire,
Ca să ne iei la Tine, bunule Iisus!

Speranța scumpă a venirii Tale,
De când eram copil am auzit,
Dar astăzi, ce obstacol stă în cale,
Că Tu, Iisuse încă n-ai venit?

Da, înțelegem, noi suntem de vină,
Aceşti trei îngeri încă ne-mpliniți,
Că n-am ajuns ca unul în lumină,
În foc şi jertfă zilnic pregătiți.

În Tine, Doamne, mai avem speranță,
În zăbovirea şi în graba Ta,
În Duhul Tău şi-n noua alianță,
În care intră încă cine vrea.

Martie 1984

Departe sunt de casa mea

Departe sunt de casa mea, departe,
Paragină sub gard de paradis;
O clipă infinită mă desparte
De fructul vieții ce mi-a fost promis.

Mi-e dor să văd al vieții râu cum trece
Şi-adapă toate gurile-nsetate,

Cum izvorăşte limpede şi rece
Din tronul Creatorului a toate.

Aş vrea să văd cetatea preaiubită
Şi porţile-i ce veşnic sunt deschise;
În ţara minunată şi dorită
Să se-mplinească tainicele-mi vise.

Mi-e dor de miriadele de îngeri,
De companía lor nevinovată,
De bucuria vieţii fără stingeri
Şi care nu te-nşeală niciodată.

Şi de cei trei care-au sfidat cuptorul,
Neîndoiţi de-un rege strâmb şi tâmp,
Şi chipul lui Iisus Mântuitorul
– Cu El să trec pe-al veşniciei câmp.

Mi-e dor de iubitorul meu Părinte,
De mâna Lui întinsă ca să ierte.
Las vouă-ntreagă porţia de linte
Şi hrana pentru corbi ce-au să se certe.

Departe sunt de casa mea, departe,
Dar totul va dispare ca un vis.
Voi, munţi ai nopţii, treceţi la o parte,
Să am în faţa mea un drum deschis.

Iunie 1970

Priveam câmpiile spre seară

Priveam câmpiile spre seară
Împurpurate-n asfințit.
Zbura un vânt de primăvară,
Miros de câmp – parfum vrăjit.

Şi cum priveam la nesfârşit,
Părea şi sufletu-mi vioară
Vibrând adânc şi potolit
O melodie dulce-amară.

Şi flori se închinau seduse,
Şi soarele-nchidea grăbit
Potiru-acelei zile-apuse,
Spre un edenic răsărit.

Şi o simțeam parcă în mine,
Fiindcă-n preajmă se-nnoptase,
Speranța zilei care vine
Îmi stăruia adânc în oase.

Uitând de patimile iernii,
Chiar pasul îmi era cântare
Şi rugăciune de vecernii
Şi zbor de sfântă aşteptare.

Înaintând simțeam, ştiu bine,
Parfum de ierburi noi pe vânt,
Dulceața zilei care vineri
Şi-a unui nerostit cuvânt.

Mă voi întoarce

Mă voi întoarce-acasă într-o zi,
În țara mea, la vatra părintească.
Pe drum de cer, prim fum de pribegii,
Apropierea ei să mă sfințească.

Mă voi întoarce-acasă. În curând
Îi voi vedea pe Tata şi pe-ai mei.
Că nu mă mai împacă nici un gând
Decât să fiu acolo, lângă ei.

Ce voi simți atunci când voi păşi
Prin poarta veche ce-a rămas deschisă,
Când fiecare pom îmi va privi
Întoarcerea în slava nedescrisă!

Mă voi întoarce-acasă, ca să pun
Piciorul meu pe neuitatul prag,
Să-ngenunchiez acolo şi să spun
Adio soartei mele de pribeag.

Că nu voi mai lăsa pentru nimic
Lumina şi miresmele dintâi,
Şi voi avea atunci, cât de mic,
Un loc în univers şi-un căpătâi.

Mi-e dor de curtea noastră şi de fraţii
Ce-au plâns răniţi, cu feţele în palme
Când, încrezut, din luminoase spaţii
Am coborât în lumea de sudalme.

Mi-e dor de vatra noastră înstelată
Şi de iubirea Fratelui mai mare.
Grădina-aceea, s-o mai văd odată,
Acolo sus, la marea sărbătoare!

Mă voi întoarce-auzi? Mă voi întoarce
Aşa olog, târându-mă-n genunchi.
Şi ultima putere mi-o voi stoarce,
Strigându-mi bucuria din rărunchi.

În ziua-aceea nu voi întreba
Pe nimeni de nimic, ci mă voi duce
Pe orice drum deschis în calea mea,
Pe urmele de oi şi pe la Cruce.

Şi voi ajunge-acasă lângă Tata,
La masa bucuriilor dintâi.
De-un ultim drum sunt vesel şi sunt gata,
Planeta mea, nu-mi pasă că rămâi.

Căci mi s-au dat arípi de porumbel
Să zbor mai sus de lumea ta de sânge,
La Tatăl veşniciilor, la El,
Acolo unde-n veci nu voi mai plânge,

Ci voi cânta cu inima, cu gura,
Cu mâinile pe harpă lunecând;

Un snop de laude-mi va fi făptura
La tronul nemuririi, în curând.

Ian. 1978

Misiune

Poemul iubirii

1 Corinteni 13, traducere
Dac-aş vorbi limbi omeneşti şi îngereşti,
fără să am iubire,
aş fi doar bronz răsunător,
un tálger care zornăie-n neştire.

De-aş fi profet, de-aş înțelege orice taină
şi aş avea ştiință-n toate;
dac-aş avea credință să mut munții....,
fără iubire-aş fi o nulitate.

De mi-aş toca averea pomană la calici,
ba chiar şi trupul ars pe rug dacă mi-aş da,
fără iubire, la nimic n-ar ajuta.

Dragostea rabdă, dragostea e blândă
şi nu-i invidioasă;
nu-i fanfaroană, nu se umflă-n pene,
ci e decentă şi politicoasă;
nu urmăreşte interesul propriu şi nu exasperează;
răul primit nu-l socoteşte,
cu strâmbătatea nu se delectează,
ci doar cu adevăr se veseleşte;
ea ține-n sine totul, crede totul,
ea speră tot şi-aşteaptă cu răbdare,

fiindcă dragostea nu moare.

Da, profeţiile vor înceta,
iar limbile se vor desfiinţa
şi cunoştinţa va intra-n eclipsă;

fiindcă ştiinţa noastră-i limitată
şi profeţia doar în parte-i revelată,
dar când desăvârşirea va veni,
acest "în parte" se va risipi.

Când eram prunc, ca pruncii gânguream,
ca pruncii înţelegeam, ca pruncii judecam.
Dar când am devenit bărbat,
copilăria mea s-a terminat.

Acum privim oglinzi de bronz, în ceaţă;
atunci însă privi-vom faţă-n faţă.
Acum ştiu doar în parte Adevărul, dar cândva,
aşa cum El m-a cunoscut Îl voi avea.

Rămâne acest trio, aşadar:
Credinţa mai întâi,
apoi Speranţa şi Iubirea, dintre care
Iubirea este, totuşi, cea mai mare.

Iunie 2004

Să fim lumină

Prea mult amar e-aici şi întuneric!
Se-aşteaptă cineva să intervină
Şi, străpungând văzduhul luciferic,
Să-mprăştie miresme şi lumină.

Prea multă-nstrăinare şi cruzime
E-n jurul nostru şi e numai fum…
Umplute cu absurd şi fără rime
Sunt cântecele veacului de-acum.

Pe cele zece torțe înălțate,
Le stinge duhul lumii într-un râs…
– Se vrea, fără lumină, libertate,
Şi raiul pe pământ fără Iisus –.

Noi învățăm nu doar să ducem torțe,
Nu doar să spargem vasele de lut,
Ci am primit nestăvilite forțe
Să fim lumină aproapelui pierdut.

Noi am primit în suflete tăria
De-a trece peste şerpi şi peste regi,
Trăindu-ne pe rug apostolia
De-a fi lumini înalte şi întregi.

De-aceea Domnul cerului ne trece
Prin acest veac de umbre şi de gropi,
Ca să-nvățăm, căliți de nota zece,
Să fim lumini pe drum, şi nu doar popi.

Mai buni ca alții nu suntem, în sine,
Şi nu avem în carne foc mai sfânt,
Dar Spiritul lui Christ ne întreține
Să fim lumină lină pe pământ.

Şi glasul ni-i strigare, nu descântec;
S-audă chiar şi morții vom striga.
Să vindecăm pe cei robiți de pântec,
Să fim lumină, zbor şi osana!

Chiar când, ținuți de umbre, tot mai zacem
Prin baştina şi mlaştina de-aici,
Noi, cetățeni ai cerului ne facem
Să fim lumini de sori, nu licurici.

Plecăm în câmp, la proba de credință,
Pe drum de neîntors, doar cu Iisus.
Prin El vom căpăta şi biruință,
Să fim în veci lumini fără apus.

Frați

Iisus a fost un tânăr ca şi mine,
Nu prea şcolit, un tip provincial,
Să poată străluci cu-atât mai bine
În veacul Său de sânge şi de bal.

A coborât din glorii de netimp,
Cu soarele în suflet să ni-l toarne,
Fără să poarte titluri, fără nimb,

Doar cu iubirea-I fulgerând prin carne.

El a lăsat palatul de lumină
Şi porțile Edenului cel sfânt
Pentru oița rătăcită-n tină,
Pentru risipitorul care sunt.

Ca Iosif, bucuros de întâlnire,
El a venit la noi, la frații Lui,
Flămând după o vorbă de iubire,
Şi să ne-aducă pâinea cerului.

El a venit cu nemurirea-n palme
Ca s-o împartă zilnic printre noi,
Ca să primească bice şi sudalme,
Şi-o veche cruce pentru chinuri noi.

Minune-i să poți crede-aşa iubire.
Dar adevărul ei îl poți afla
Când, ca Iisus purtând bunăvestire,
Te duci să-ți cauți frații-n lumea ta.

Să-l cauți pe cel mic, risipitorul…
– Poate credința ta l-a-ndepărtat! –
Ah, caută-ți prin lume frățiorul,
Împotmolit în viciu şi păcat.

Că va veni o zi când Tatăl tău
Te va-ntreba de toți aceşti copii.
O, dacă eşti născut din Dumnezeu,
Caută-i azi sub roşcovi, prin pustii!

Ce zi va fi aceea când, schimbați,
Risipitorii s-or întoarce-acasă,
Când Fratele mai mare între frați,
Satisfăcut le va întinde masă,

Când Tatăl, mulțumit, îi va cuprinde
Pe toți copiii într-o-mbrățișare!
Vino cu mine, frate şi părinte,
Să-i căutăm pe-ai noştri-n lumea mare!

Bucureşti, august 1991

Trimis de sus

Trimis de sus ca sfânt ambasador,
Să satur cu odihnă omenirea,
Christos e viața mea şi viitor,
El – existența, traiul şi trăirea.

Chemat de-acelaşi cor de suferințe,
La timp şi ne la timp să intervin,
Să luminez prin Duhul conştiințe
În ultimele zile de senin,

Christos îmi e programul şi porunca,
El este şeful meu cel mai direct.
Christos e ținta mea, Christos mi-e munca,
El Cauza supremă şi efect.

Aş câştiga de mi s-ar stinge viața,
Ca să-nviez sărind peste necaz.

Dar face să trăiesc, privind în fața
Chemărilor de mâine şi de azi.

Crucificându-mi orice țintă joasă
Şi spiritul de rob sau mercenar,
Christos este măsura mea aleasă,
Iubind fără măsură pe Calvar.

Christos e startul meu şi alergarea,
El e metoda şi solia mea.
El mi-este rugăciunea şi purtarea
Şi toată libertatea de-a lucra.

Căci pentru mine a trăi e Crucea,
A respira este Iisus Christos.
Las orice altă grijă la răscrucea
Sfârşitului de veac întunecos.

Christos e plânsul meu şi bucuria,
Adevăratul farmec şi succes.
Ca-n El să ardă-n mine profeția
Ce vindecă de lume şi de stres.

Pe El îl predic şi-l aduc acasă,
Cu El ajung la sufletul bolnav;
Lansat de-acum în slujba-mi luminoasă,
Christos îmi e motivul cel mai grav.

Christos înseamnă zel şi umilință,
Christos mi-e rațiunea de a fi.
E singurul meu vot şi preferință;
Numai Christos înseamnă a trăi.

Iunie 1982

Eu sunt cu voi

Duceți-vă în toată lumea
şi predicați, şi învățați.
Să nu ascundeți nici o iotă,
Eu sunt cu voi; nu tremurați!

Duceți-vă pe orice vreme,
Şi nu vă-ntorceți fără rod,
Porunca e făgăduință:
Să faceți către lume pod.

Să nu zidiți cetăți cu turnuri,
Să nu vă avântați spre cer,
'Nainte de-a sfârşi în lume
Vestirea marelui mister.

Să nu vă odihniți pe cale,
Decât în harul lui Iisus,
Şi spada Bibliei să-nfigeți
Țintind ca fulgerul de sus.

Da învățați-i să se-nchine
Şi instruiți-i ca să cânte.
Iisus este cu voi pe cale,
Speranța inimilor frânte.

Duceți-vă în largul lumii,
Fără hotare luminați;
Porunca Domnului e viață,
El e cu voi când sunteți frați.

Chiar dacă trebuie să spuneți
Un bun rămas înlăcrimat,
E-aproape astăzi revederea
Ce prin credință-am așteptat.

Iunie 1984

Strigătul lumii

Auzi, tu, jalea lumii-nstrăinate?
Durerea ei, deloc nu te privește?
Când tot mai mult se-afundă în păcate,
Ce zice duhul tău? Se împietrește?

Sărmanul păcătos fără speranță !
Poate-ar beni și el la Dumnezeu
Și-ar părăsi a lumii siguranță,
De l-am chema-n iubire, tu și eu.

Băieți și fete-și seamănă o soartă
Fără Iisus și fără sfat divin,
Și secerând apoi o casă spartă,
Ei umplu lumea de amar și chin.

O, dac-ar fi misionari în lume,

Misionari acasă şi la şcoală,
Ar fi tot mai puțină-amărăciune,
Şi-n adunare n-ar mai fi răceală.

Dac-ar fi fost misionari pe stradă,
Prin târguri, pe la porți sau prin spital,
De s-ar trezi a păcii cruciadă,
Am fi curând la marea de cristal.

Noiembrie 1988

În a Domnului lucrare

În a Domnului lucrare,
Zilnic vreau să mă-nnoiesc.
Multă binecuvântare
Pe cărarea Lui găsesc.

Doar pe urma Lui cea sfântă
Voi întinde al meu pas,
Şi porunca-I de pe urmă
Împlini-voi ceas de ceas.

Zac talanții în țărână,
Nu doar unul, ci toți cinci,
Iar Stăpânul stă să vină;
Oare glasul nu-I distingi ?

Mare este secerişul,
Lucrătorii sunt puțini...
Ies şi eu de-acum, pe frunte

Să-I pun stele şi nu spini.

Nu privesc doar viitorul
Când primi-voi mari puteri,
Nu aştept ascuns de Domnul,
Ci-L întâmpin cu poveri.

Ce pot face azi în juru-mi,
Fac prin fapte şi prin grai.
„Ieşi la lucru, Ghedeoane
Cu puterea care-o ai!”
August 1984

Pentru botez

Nu se găseşte nici o altă cale
Spre ţara nemuririi, cea de sus,
Decât printr-o spălare de păcate
În râul morţii Domnului Iisus.

Şi nu există altă curăţire,
Decât prin moartea şi-nvierea Sa;
Când ne unim cu El, urmându-I pasul,
Vom învăţa ce-nseamnă a-nvia.

Căci nu botezul este marea taină,
Ci moartea noastră faţă de păcat,
Şi învierea pentru Domnul nostru,
Ce ne-a iubit, şi ne-a răscumpărat.

Botezul tău e azi mărturisire,

Angajament dramatic şi etern;
Păstrează-l prin credință, pân'la moarte,
În acest veac de Babilon modern.

Păstrează-ți haina albă, până-n ziua
Când Domnul se va-ntoarce de la Nuntă;
Acum, când lumea joacă în noroaie
Şi noi ispite-n cale ne înfruntă.

Şi Domnul să-ți dea zilnic bucuria
De-a proclama împărăția Lui.
Din ale lumii valuri de-ntuneric
Să smulgi pe cei iubiți, să scoți destui.

Şi să avem în orice zi botezul
Cu Spirit Sfânt de sus şi tu şi eu;
Ca să rămânem astfel pe vecie
Pecetluiți ca fii de Dumnezeu!

Martie 1988

Adventism

Imn misionar

Pe drum de milenii, ieşind de prin ceaţă,
În inimi şi-n glasuri prezentă,
Sub steagul credinţei şi-al păcii în faţă,
Ai fost pâinea noastră, onoare şi viaţă,
Sublimă solie adventă!

Spre-o lume mai bună ne-ai fost legământ,
Motiv de război şi de pace.
În lupta deschisă-ntre cer şi pământ
Eşti sabia noastră cu duh de avânt,
Cuvântul de foc ce nu tace.

Noi ştim adevărul, şi el e putere
Mai tare ca iadul sau moartea.
Cunoaştem şi noi omenească durere,
Dar ştim că şi-n lanţuri Cuvântul nu piere –
De veacuri cu El ne e partea.

De-aceea şi ura şi pumnul în luptă
Ne-ar face de rând, nu de seamă.
Şi-atunci de ce forţa, din ură ţesută,
Se-ntinde-mpotriva Cuvântului, mută?
Dreptatea-i cu noi şi li-i teamă.

Dar noi nu ne temem; aceasta ni-i lege,

Căci cerul ne stă înainte.
Luceafărul vieții pe toți să ne lege
În singurul pas ce-l putem înțelege:
Spre țara nădejdilor sfinte.

Da, vine şi ziua! Pe Christ L-aşteptăm,
Aceasta ni-i scumpa solie.
Sub aripa ei am crescut şi zburăm,
La gândul acesta, suspuşi, îndurăm
A şarpelui veche mânie.

Fugind de chemarea salvării cereşti,
O lume îşi caută rostul
Pe calea cea largă, pe căi pământeşti,
Împinşi de nevoi şi atraşi de poveşti,
Săpându-şi în lut adăpostul.

Noi astăzi le-ntindem solia iubirii,
Mereu către oameni prezentă.
Acum este timpul să cânte zefirii
Şi trâmbiți să sune în cinstea-nnoirii:
Trăiască solia adventă!

Noi

Noi ne-am hrănit cu harta-aceea dulce,
Cu profeția ei desfăşurată
Şi am ştiut că Domnul ne conduce,
Chiar dacă n-am cuprins lumina toată.

Peste nădejdea noastră a trecut
Potop de încercare şi ocară,
Atunci însă chiar lumea s-a temut
Că va veni Christos a doua oară.

Noi am rămas aceiaşi adventişti,
Cu-aceeaşi hartă veche, îngerească,
Şi dintr-o sută de apostoli trişti,
Azi milioane sunt şi-or să sporească.

De şapte generaţii am crezut
Că suntem generaţia Ilie,
Şi ca Ioan, lucrarea ne-am făcut,
Şi-o facem încă, noi cei din pustie.

Ce suntem noi? Doar glasul unui înger,
Un ultimatum lumii apostate.
Noi dăm luceafăr inimii ce plânge,
Şi credem încă, paşnici, în dreptate.

Credinţa noastră nu-i un simplu „-ism”
Ea e speranţă vie şi iubire.
Noi spunem *dor* când spunem *adventism*
Şi zguduim pământul de trezire.

Vine Iisus! Nu pot să-I stea în drum,
Profeţii falşi sau ironia lumii.
Noi inima-I deschidem de pe-acum,
Sub cele patru zări ale furtunii.

Va reveni Iisus într-un Sabat,

– În ziua când puțini Îl mai așteaptă–
Şi-L aşteptăm cu dor neîmpăcat:
Curaj, creştini, treziți-vă la faptă!
Martie 1985

Marea luptă

Drum lung pe jos de mult străbat prin veacuri,
Mă simt încă valdez şi nu mă mir,
Căci mare-i lupta printre noi atacuri
Ce înroşesc al lumii vechi delir.

Din pribegie lungă am venit,
Iudeu, creştin, martir şi reformat,
Oceanul Lumii Vechi nu m-a-nghiţit
Şi-n Lumea Nouă portul mi-am aflat.

Cu Antihrist gonind pe urma mea,
Murind şi înviind de-atâtea ori,
Sunt rug ce nu s-a stins; mă veți vedea
Potop de slavă vie-acum în zori.

Eu sunt din Marea Luptă plămădit,
Şi funie în trei e-a mea solie.
Să mor de-atâtea ori n-am obosit,
Dar niciodată n-am rămas sub glie.

Ei m-au numit eretic şi m-au ars,
Şi-am stat ascuns trei vremi şi jumătate.

Cu Biblia în mână am rămas
Căci am văzut pe Domnul, pe la spate.

Mă nasc mereu din sângele lui Abel,
Din lovitura bâtelor frățești...
– Cei ce-au clădit pe Roma turnul Babel,
Mai spun că legea nouă-i „Să iubeşti!”–

La vatra bizantină n-am găsit
Un loc să-mi plec genunchiul, nici odihnă,
Iar în apus toți papii m-au hulit,
Apoi m-au pus ateii-n ghilotină.

Dar toate-aceste chinuri sunt nimic,
Cât stă deschis în ceruri Sanctuarul,
Şi mă răzbun pe vechiul inamic,
Zdrobindu-i capul; ăsta-mi este harul.

Sunt millerit, un Daniel în groapă,
Desigilat apoi şi înălțat,
Apocalipsă vie şi etapă
A singurului creştinism curat.

Drum lung am străbătut şi-am regăsit
Sabatul neschimbat, tot adevărul.
În Marea Luptă astăzi sunt călit,
Iar focul nu-mi pârleşte nici chiar părul.

Sunt ultimul creştin de viță veche,
Sunt cel mai tânăr frate al lui Christ.
Eu ultim protestant, fără pereche,
Numiți-mă oricum, sunt adventist!

Iunie 1984

Crez adventist

Nu este-n lume cântec mai frumos
Decât făgăduința Revenirii,
Rostită-n seara Cinei de Christos,
Şoptită de pe rug de toți martirii.

Nu este o doctrină mai perfectă,
Şi nu găsesc mai fericit extaz,
Decât în sfânta linie directă,
Pe frontul ce mă ține veşnic treaz.

Speranța mea e cântec drag de leagăn,
Şi imnul triumfal al dimineții.
E rug nemistuit, care se leagă-n
Adânc cu rădăcini din toți Profeții.

Nu este ceas mai plin de privilegii,
Decât acesta-n care pot să mor,
Zărind aproape răzbunarea Legii
Şi secera lui Christ sclipind în nor.

El va veni, ştiu bine c-o să vină,
Mai sigur decât ziua următoare.
De cântu-acesta inima mi-e plină,
Şi toată calea mea e numai soare.

Eu arborez pe orişice grandoare,
Pe orice înălțime, cântul meu,
Ca semn modest că-n lumea-nşelătoare
E suveran a toate Dumnezeu.

Cântarea mea de astăzi va străpunge,
Cu duhul ei, sistemul antihrist.
Trăiesc în cer ’nainte de-a ajunge;
De când ştiu acest cânt, nu mai sunt trist.

Nu este-n lume sens mai plin miez,
Decât către Calvar, cu crucea-n spate,
Să cânți şi să proclami străvechiul crez
În timp ce noaptea încă se mai zbate!
Martie 1985

Confruntarea finală

Din lanțul viu de sânge şi de duh,
Al marii lupte, spumegând sub soare,
Doar un moment mai stăruie-n văzduh:
E ultima, nespusa confruntare.

Istoria e-ntinsă ca un arc,
Şi-un ultim test e pregătit săgeată.
Sub cele patru vânturi, pe catarg,
Speranța noastră suie spre răsplată.

Din nou va fi distrus Ierusalimul,
Din nou creştinii vor fi dați la lei,
Din nou păcatul va ajunge primul,

Şi omul lui mai mare peste zei.

Da! Încă-odată se va-ntinde smoală,
Încă-un Silvestru, încă-un Constantin
Vor cimenta o pace mondială
De fier şi lut amestecat cu vin.

Din nou va fi nevoie de un Luther,
Din nou husiții vor urca pe culmi.
Se va porni o nouă cruciadă,
O ultimă ruşine astei lumi.

Un înger luminează tot pământul,
Vitejii sigilați se-aliniază,
Şi-n timp ce alții leapădă Cuvântul,
Trezit infernul urlă şi nechează.

Foc din adânc va izbucni de-odată,
Izvorul urii clocotind din veac.
În chip de Christ. Minciuna aclamată
Îşi va-ncheia lucrarea ei de drac.

Curând va fi trecută marea luptă,
Curând ne va răsare mântuirea
Şi-n slavă, armonia întreruptă
Va transforma în cântec toată firea.

Doar azi mai poți s-alegi sigiliul sfânt
Ca mâine să nu porți stigmatul Fiarei.
Priveşte la Iisus în legământ,
Şi teme-te de Dumnezeu – că mare-i!

Noiembrie 1988

Ilie

Pe muntele numit Har-Maghedon
Zis şi Carmel, unde stătea Ilie,
S-au confruntat Satan şi Elion,
Minciuna sacră şi dreptatea vie.

Acolo Baal Soarele-a pierdut,
Şi-a părăsit terenul, de ruşine.
Dar azi a revenit, mai prefăcut,
Restaurându-şi cultul din ruine.

Şi va putea s-arunce foc din cer
Oştiri de gură cască să-l adore,
Ba chiar aleşi să prindă-n laţul său,
Să mai dormim în ultimele ore ?

Misiune valdenză

Pentru-a Domnului mărire
Am ieşit din astă lume;
Ne atrage-a Sa iubire,
Ne îmbie al Său Nume.

Din a Domnului poruncă
Am plecat pe căi valdenze;
Marea Luptă ne aruncă

În văpăi, să ne boteze.

Căci istoria ne cheamă,
Viitorul foc aprinde,
Dar valdenzii, nu au teamă,
Şi nimic nu-i mai surprinde.

Bucuroşi, tot prin credință,
Marea țintă vom atinge;
Ne aşteptă-n biruință,
Cerul ’nalt, deci, vom învinge!

15 mai 1985

Român şi adventist

Străbat bunăvestiri pe tot pământul,
Stârnind în contra lor deşertăciunea.
– La început de lume-a fost Cuvântul
Şi mai târziu zidită națiunea –.

La noi au fost Andrei şi anonimii
Evangheliști latini şi Sfântul Sava.
Doar mai târziu, religia mulțimii
Amestecând cu pleavă pravoslava.

Întâi a fost iubirea, adevărul,
Porunca lui Christos şi profeția.
Mult mai târziu a apărut Imperiul

Şi încă mai târziu Ortodoxia.

De ce-am lăsat credința strămoşească?
(De ce-au primit străbunii creştinismul?)
Pentru că unii-ncearcă să gândească,
Iar altora le-ajunge zamolxismul.

Suntem mai mult decât Traiani puternici,
Mai mult decât copii de daci învinşi.
Suntem creştini şi oameni autentici,
Cercetători ai Bibliei distinşi.

Mesajul nostru sfânt este sărutul
Pe care ni l-a dat Mântuitorul.
Să se fălească alții cu trecutul,
Că nouă ne ajunge viitorul.

Chiar Christ, venind din glorii de netimp,
A fost ucis de pizma clericală.
Vrăjmaşii ne-au dat nouă-acelaşi nimb:
Succesiunea Lui spirituală.

Întâi a fost Czechowski prigonitul
Ce-a convertit pe-Aslanii din Piteşti.
Apoi veni Conradi strălucitul,âPe plaiurile vechi ardeleneşti.

În Dobrogea, un grup de frați germani
S-au aşezat şi-au răspândit solia.
S-au scurs o sută douăzeci de ani,
De când sunt adventişti în România.

Căci Dumnezeu a zis: „Să fie clar!

Să fie Demetrescu, Paulini,
Să fie adventism, să fie har,
Să bea din mântuire toți românii!”

Şi-au răsărit îndată Păunescu
Şi frații Florea, apoi tot mai mulți;
Şi ştiți povestea popei Iliescu,
Pe care nu te saturi s-o asculți.

Şi-a răsărit hagiul Ivăncică,,
Pe care azi o mie nu-l ajung,
Şi-n urmă, chiar martiri fără de frică,
Asemenea lui nenea Oresciuc.

Şi-a început potopul de reviste
Ca frunzele de toamnă spulberate,
Şi cărți de sub tipare adventiste
S-au semănat prin târguri şi prin sate.

În dosul legii ne băteau jandarmii,
Mânați şi inspirați ştim noi de cine,
Şi ne zvârleau prin închisori – zadarnic,
Bisericile-au devenit mai pline!

Apoi Satan cu mască de Tovarăş,
Ne-a smuls tiparul şi învățământul;
Deciziile ni le-a vopsit cu roşu,
Ne-a prins şi vistieria şi cuvântul.

Dar Dumnezeu nu ne-a uitat o clipă,
Căci multor plăgi am supraviețuit.
În ciuda unei epoci de risipă

Am rezistat şi am întinerit.

Acum la țărm de pace, cu primejdii,
Când marea lumii-ncepe-a clocoti,
Ne prindem de Iisus mai cu nădejde,
Căci sub sigiliul Lui nu vom pieri.

Aici Christos-Cuvântul va lupta
Ca să prefacă-n trandafir pustia.
Să-I mulțumim că-n providența Sa
Există adventism şi-n România.

14 dec. 1989

Manifest 1988

E vremea să ne-ntoarcem la origini,
Acolo unde toți gândeam un gând.
Lăsând în seama lumii alte pricini,
Să ne întoarcem înapoi, plângând.

Să retrăim acea Dezamăgire
De care ni-i ruşine uneori,
Şi să renaştem astăzi în unire
Cu pionierii noştri jertfitori.

E vremea să lăsăm orice paradă,
Chiar poezia s-o silim să lupte,
Şi ochii să-i silim, uimiți, să vadă
În care locuri fronturile-s rupte.

Ne este greu să recunoaştem totul?
Nu ştim nici astăzi unde am greşit,
Din care duh s-a închegat complotul
Contra lumini care ne-a unit?

E timpul cel fierbinte al soliei,
E timpul dens, prea plin de început,
E ora potrivită să se ştie
Ce-i de făcut şi ce-i de desfăcut.

Alegeri, adunări de sărbătoare,
Luni noi, sabate, sfaturi şi măsuri,
Nu ne vor oferi vreo vindecare
Cât timp rămânem oameni vechi, impuri.

Treziți-vă lăsați părerea lumii,
Stricați tovărăşia de infern,
Şi rupeți, prin credință, orice funii
Ce nu vă leagă strâns de Cel Etern!

E vremea să trăim, să ştim ce suntem.
– Pentru cunună, merită să rişti !–
Să ne iubim vrăjmaşii, nu eroarea;
E timpul să fim una, adventişti !

Februarie 1988

Aici vom sta

De peste-un veac, noi, adventişti români
Am prins în stânca vieții rădăcină.
Tot verzi urcăm, ca nişte brazi bătrâni
Cu gânduri verticale în lumină.

De peste-un veac ne-au tot bătut furtuni
Şi-au nins funingini peste-al nostru creştet.
„Străini" ne strigă alții şi „nebuni"
Că nu valsăm în pasul lumii veşted.

Chiar dacă-n vremuri, multe ne-au durut
Şi încă doare-a noastră ne-mplinire,
Avem un viitor şi-un steag temut
Cărui jurăm credință şi iubire.

Prin cețuri de napalm şi-amenințări,
Cu Dumnezeu suntem majoritate.
Noi suntem liberi să strigăm sub zări,
Să dăm oricărui suflet libertate.

În vânt de erezii, sub clar de uri,
Vom ține tari la vechea Lui voință.
Noi stăm numai pe Sfintele Scripturi
Şi vom învinge – numai prin credință.

Nu vrem să pierdem cerul la un pas,
Ci vom rămâne credincioşi soliei.
Şi-n orice vers al ei, în orice ceas
Purta-vom veste bună României.

Aici am stat de-un veac, ba chiar de veacuri
Şi-aici vom sta crezând, crezând mereu.
E prea târziu să tremurăm de fleacuri;
Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Cântecul Uniunii

Pentru aripi de vultur, pentru mană,
Pentru toiagul Tău înalt, sublim,
Ieşind din vremi de mituri şi prigoană,
Noi, Şaptezeci-de-mii Îți mulțumim!

De-o sută şi mulți ani plantăm luceferi
Şi pace vrem oricărui anonim.
Fiind eliberați acum şi teferi,
Noi, Şaptezeci-de-mii Îți mulțumim!

Ca să lucrăm uniți în Uniune,
Fă Tu din noi un singur heruvim.
Şi cu această mare rugăciune,
Noi, Şaptezeci-de-mii Îți mulțumim!

Tu ne-ai dat zilnic pâine şi răbdare
Şi ne-ai salvat de putredul regim.
Azi, reparând străvechile altare,
Noi, Şaptezeci-de-mii Îți mulțumim!

Stăm astăzi gata să urcăm Carpații
Către mărețul Tău Ierusalim.
Preaplini de daruri noi şi aspirații,
Noi, Şaptezeci-de-mii Îți mulțumim!

29 Mai, 1990

Confesiune

Ne pare c-am bătut de-o veşnicie
Deşertul roşu, căutând în van.
La patruzeci de ani de pribegie,
Iată-ne-ajunşi aici, lângă Iordan.

Şi-ar fi să trecem dincolo-n repaus,
Că prea suntem sătui de rătăciri,
La care an de an ni s-au adaos
Atâtea judecăți şi umiliri.

Dar trebuie întâi să ne oprim,
Ca să primim căinţă şi iertare,
Căci nimeni va intra-n Ierusalim
Mânjit de compromisuri şi vânzare.

Da, trebuie întâi să-ngenunchem
Şi să spălăm la maluri tot trecutul,
S-avem odihnă şi să ştim ce vrem,
Să-ntâmpinăm curați necunoscutul.

Să trecem iar, în gând, cu tot cu turmă,
Pe la Sinai unde-am fost unşi cu mir,
Să nu uităm că am lăsat în urmă
La fiece popas un cimitir.

Să nu uităm că am adus ruşine
Sublimei Majestăți ce ne purta,

Şi-am aşteptat ca El să Se încline,
În loc să-ngenunchem în faţa Sa.

O, cine ştie câte oseminte,
Ce stau acum înfipte în pustiu,
Vor învia cu drepţii, înainte,
Şi nu cu păcătoşii, mai târziu?

Mânjiţi de praf îngenunchem şi plângem,
Aici, poate la capătul de drum.
La malul apei, umiliţi ne strângem
Şi mai întâi mărturisim… Acum.

Mai 1990

Diasporei (I)

Ca soarele care se-nalţă
Şi-aprinde bolta în zenit,
Aşa e îngerul soliei
Cu glasul lui neadormit.

El trece vămi şi frontiere
Ca porumbeii şi ca norii,
Iar misiunea lui divină
Curând vor şti toţi muritorii.

Mesaj de adevăr, de pace,
De dragoste şi bucurie,
Avertizarea cea mai tare
Putere din credinţă vie,

Şi încercare şi durere,

Cu lemnul crucii alinate...
Dar când vom fi mai slabi pe lume,
Atunci vom fi puternici, frate!

Să ne-ntărim să luăm credință
Din necredința ce sporește,
Și biruință înșeptită
Din ura care ne călește.

Noi suntem necesari ca roua
Ca ploaia pe-un pământ crăpat,
Dacă solia ne e pace
Și-n ea-i Christos crucificat.

În toate cele patru vânturi
Suntem doriți și așteptați.
Nevoia gloatelor ne cheamă,
Iar cerul ne numește frați.

Oriunde ne-am afla pe hartă,
Același Duh să ne inspire,
Chiar despărțiți, noi suntem una
În Dumnezeu și în slujire.

Septembrie 1984

Diasporei (II)

Cât despre mine, eu şi casa mea
Ne-om închina mereu doar Celui care
A construit un cer, pământ şi mare,
Şi a iscat izvoare-n urma Sa.

Lăsăm sub colburi datina străbună,
Iar zeii noi, deja i-am alungat.
Noi punem foc la orişice păcat;
Nu vrem să ducem viață de minciună.

Eu am ales cu-ai mei de la Exod,
Ca să slujim pe Domnu-n orice vreme,
Şi-n lumea ce sub bolți de fier se teme
Credința noastră se adună rod.

Da, eu şi casa mea nu vrem să bem
Din vinul Babilonului cel mare,
Şi-n drama ce se-apropie în zare,
Nu vom purta al dezonoarei semn.

Intrăm în legământul lui Iosua.
Chiar soarele uimit, oprit pe cer,
Aşteaptă oameni noi, nu bolți de fier,
Din vastul Orient şi până-n SUA.

Aşteaptă cerul noi piloni de rugă,
Pe care să aşeze veşnicii,
În timp ce, la lumeştile prostii,
Căzând, prea mulți luceferi se înjugă.

Alegeți astăzi cine-i de slujit!
Eu nu voi accepta să fiu computer,
Nu pot altfel. Aici voi sta ca Luther,
În fortăreața raiului zidit.

Clădește-ne Tu Domne bucuria
De a-Ți rămâne Ție, toți, în tot;
Şi eu şi casa mea azi facem vot
Că-Ți vom sluji smeriți, toată vecia.

Martie 1985

Ziua plinătății

Stă înaintea mea o zi tristă,
În care turmele se vor împrăştia
– O zi de nori şi neguri şi furtună –
În ciurul crizei toate vor cădea.

Va fi o zi de despărțire mută
Şi de uimire tot mai caldă, mai cerească,
Da, toate, acestea cor veni
Ca profeția să se preamărească.

Cu ochii unşi de-ai harului colir,
Privesc în spirit dincolo de plângeri,
Şi, dincolo de-nvălmăşeală şi trădare,
Zăresc o altă zi, râvnit chiar de îngeri,

Ce nici Enoh nu poate s-o măsoare;
O zi în care camera de sus,

Golită de privirile şi de paşii lui Iuda,
Se va umple luminos de Iisus.

Slăvită zi, prea mult îndepărtată
Prea mult împinsă în necunoscut!
Soarele tău ne trimisese o rază,
Dar nu L-am cunoscut.

Sau ne-a orbit mângâietoarea slavă?
Dar cum va fi, când plinătatea de lumină
Se va zvârli maiestuoasă în zenit?
Să părăsim, dar, gălăgia poftei
Şi-orice tovărăşie de otravă,
Căci vremea s-a-mplinit.

Să alergăm cu fețe luminoase,
Născându-ne din zori, în haine sfinte,
Ca roua şi ca ploaia, o oştire
Ce nu se poate stăvili.
Să clocotim de fapte şi cuvinte,
Constrânşi de adevăr şi de iubire,
Să pregătim cu dor şi grabă magistrala
Pe care Împăratul va veni!

Da, va veni cu siguranță ziua.
Întreg pământul inundat de slavă
Şi răscolit se va înfiora.
Aceasta va fi Ploaia cea Târzie
Şi Sigilarea oastei, Strigătul cel Tare
Ce-n miez de noapte ne va lumina.

Dar unde vor fi pruncii mei atunci?

Şi unde vei fi tu când ziua-aceea
Va împărți în două mari armate
O lume înrobită de păcate?

Trezeşte-ne Sfânt Spirit şi dă viață
Aceste văi pline de oase şi pretenții,
Fă-ne triumf şi fă-ne dimineață,
Şi fă din orice scaun şi amvon
O rampă de Armaghedon.
Şi taie-n mine, azi, în carne vie,
Răspuns la cercetări din Orion.

Mai 1986

Calea către veşnicie

Calea către veşnicie
Netezită-i de cântări,
Şi în foc de poezie
Pier şi spinii din cărări.

Armonia de credință
Ascultarea ne-a-nlesnit;
Cu cântări de biruință
Vom lupta pân' la sfârşit.

Lanțurile iscusite,
Ochii lumii, nu ne-abat.
Fericiri făgăduite
Ne feresc de-orice păcat.

Chiar dac-am căzut în tină,
Vorba Domnului ne-a scos;
Din tenebre la lumină,
Noi cânta-vom lui Christos.

Fiecare frumusețe,
Orice colț de adevăr,
Le-adunăm din tinerețe,
Pregătindu-ne de cer

Când vrăjmaşul ne-nconjoară,
Cu credință ne rugăm.
Şi de-ar fi ultima oară,
Noi tot lui Iisus cântăm.

August 1983

Amin

Este minunea întreitei veşti
Ca adventist să mori sau să trăieşti.

Credința sfântă nu e zid de ghips
Ci luptă mare ca-n Apocalips.

Iar eu credeam că poți să te strecori
Pe lângă urme de biruitori.

Şi, necălcând pe urma lui Iisus,
Mă bucuram că nu-s pe cruce pus.

Ah, îmbătat de-a lumii gălăgie,
Mă bucuram că Domnul întârzie.

Dar nu e drept să mai gândesc aşa
Când trec atâtea vieți prin fața mea.

Veniți călăi, mai bateți, dar, un cui,
Să se lărgească-mpărăția Lui!

Mai 1977

IISUS

Acesta este Împăratul meu

Acesta este Împăratul meu,
Coroană de rubine – flori de spin.
E idolul şi singurul meu zeu
În faţa cărui cad să mă închin.

El îmi sfinţeşte fruntea în lumină
Şi sufletul mi-l poartă la izvor.
Din Biblie, din unda ei senină
Beau apele de viaţă şi de dor.

N-aş da aşa un rai pe-o lume-ntreagă.
Vrei să mă crezi? Întoarce-te spre El
Şi odihneşte-ţi fruntea ta pribeagă
La inima divinului Model.

O, Împăratul meu este iubire
Şi numai adevăr şi numai pace.
De El mă leagă nevăzute fire
Ce nici o mână nu le va desface.

Acesta este Împăratul meu,
Ce mă iubea când Îi eram duşman;
Din bolovan coclit de minereu,
El mă va face aur diafan.

Că mi-i legat şi binele şi răul,
Tot viitorul, de voinţa Lui.
Şi numai El mă va salva din hăul
Acestei lumi ce pare-a nimănui.

El a găsit un drum şi pentru mine:
Să-I calc pe urme, după crucea Sa.
Da, singura onoare ce-mi stă bine,
E să o port şi eu, smerit, pe-a mea.

Cu greu pot să-L privesc strivit pe cruce,
Citind şi vina mea că sunt *iudeu*…
– Oare pe-aceeaşi cale mă voi duce? –
Acesta este Împăratul meu!

Dec. 1977

Eu ştiu că Domnul meu trăieşte

Eu ştiu că Domnul meu trăieşte
Şi-L voi vedea pe nor.
Tot cerul va veni cu El.
Eu am Mântuitor.

Eu ştiu că va veni în slavă
Iisus cel răstignit.
Voi locui cu El în veac
Pământul înnoit.

Eu ştiu că chipul lumii trece.

Sfârşitul a-nceput.
Iisus Christos rămâne-n veci
Cu tot ce a făcut.

Eu ştiu că Domnul meu trăieşte,
De-aceea-s fericit.
Coroana Lui va străluci
Aici, în infinit.

Calea către Christos

Către Christos, privindu-L țintă,
Ajunge-voi într-un sfârşit
La capătul care-mi alintă
Dorința după infinit.

Către Christos, un singur dor,
Un singur drum de rațiune:
Sub crucea Lui să mă cobor,
Pe crucea mea să stau minune.

Pe calea ascultării-mi țin
Credința totdeauna verde,
Ca să-L urmez către senin,
Chemarea Lui să mă dezmierde.

Către Iisus, către Christos,
La crucea Lui şi la domnie,
Ce poate fi mai luminos
Pentru vederea mea pustie?

Ce ideal şi ce chemare
Pentru un suflet obosit,
Să capăt nu numai iertare,
Ci viitor desăvârşit !

Către Christos toată privirea,
Căci împrejur e strajă tare!
Ne-aşteaptă mult nemărginirea
Şi ziua de răscumpărare.

Către Christos chiar fără pâine,
Sau fără ochi, fără picior,
Spre El merg astăzi ca şi mâine,
S-ajung, oricum, biruitor.

Numai de El speranța vieții
Cu toate bridele se-agață,
Până când zorii dimineții
Mi-l vor aduce clar în față.

Christos, comoara mea prezentă
Şi viitorul meu cel mare;
Dorința ce-mi inspiri, ardentă,
Rămâie scrisă-n neuitare!

7 aprilie 1984

Chipul lui Christos

Prea ieftine sunt vorbele de rouă
Şi prea sublim e chipul lui Christos,
Să-L pot cuprinde-ntr-o cântare nouă,
Întregul cer în versu-mi zgomotos...

Căci orice-aş spune despre Domnul meu,
Abia atinge adevărul mare
Că El e necuprinsul Dumnezeu
Şi-al nemuririi, al iubirii soare.

Şi totuşi El s-a coborât la mine,
Să-mi schimbe cupa marelui necaz.
Aproape L-am văzut printre suspine
Şi cred că m-a atins duios şi azi.

Sleit de suferinţi, dar plin de dor,
Aşa este Iisus Nazarineanul.
Umblând neobosit printre popor
Şi împlinindu-şi cu credinţă planul.

Aşa este Iisus: numai putere,
Tot harul întrupat într-un Cuvânt,
Chivot de carne, Duh de înviere
Şi Numele secret al Celui Sfânt.

Fără-ndoială, crucea Lui înaltă
Mi-a străjuit răscoala şi pustia
Şi, sigur nu va trece niciodată,
Cât se va-ntinde-n slavă veşnicia.

Bogată-n taină, radiind de pace,
E marea cruce a iertării mele,
Zadarnic încercat-am, a-L desface
Pe Christ, de crucea Lui, prin fapte grele.

M-am prins de incredibil, de lumina
Golgotei lui Christos ce-mi dă suflare.
Mă prind mereu, când mă apasă vina,
Să cer, căzut sub crucea Lui, iertare.

Împart smerit cu El povara lumii;
Prea grea-i planeta s-o pot singur duce.
De-aceea m-am legat cu şapte funii
De trupul biciuit şi frânt pe cruce.

De-aceea cred şi stărui în credința
Că voi putea odată să-L descriu,
Să-I zugrăvesc în viața mea ființa,
Să vadă lumea pe Christos cel Viu.

Februarie 1988

Cântec protestant

Oriunde-aş căuta în univers
Un loc de împlinire şi odihnă,
Un loc unde durerea să mi-o vărs
Şi să-mi prefac neliniştea în tihnă.

Oare-aş găsi alt loc decât Calvarul
Cu crucea Lui cea veche, noduroasă,
Unde Iisus, sorbind tăcut amarul,
Odihna şi iubirea Lui îmi lasă?

N-aş mai găsi alt turn de siguranță
Ca Golgota, minunea veşniciei.
Din raza ei El mi-a zidit speranță
Şi mi-a-mpletit cununi de bucurie.

Răbdarea lui Iisus mi-a dat puteri,
Să cresc în har, privind în fața-I blândă.
Ca la tâlharul mântuit de ieri,
El mi-a sfințit şi locul de osândă.

Iisus îmi este astăzi toată slava
Şi toată pătimirea-n vremi de dor.
Din crucea Lui fac aripa şi nava
Cu care, către ceruri, am să zbor.

Eu am ales ca Domn dintre toții zeii,
Pe Regele durerilor nespuse.
Şi mă închin, jertfindu-mi porumbeii,
Doar Ție, condamnatule Iisuse.

Căci osândit ai fost de neamul Tău,
Iar azi creştinii Te-au închis afară.
Din crucea Ta ei şi-au făcut alt zeu
Ca să Te răstignească-a doua oară.

Iisuse, bucuria mea de azi,
Şi paştele din orice dimineață!

Fii învierea mea, şi-al Tău obraz
Să-mi lumineze obidita faţă!

Ca să trăiesc minunea învierii,
Prin Duhul Tău, în viaţa mea pustie,
Şi să vestesc mai dornic ca străjerii,
Iubirea Ta, porunca Ta cea vie.

Martie 1985

Îngerul îmi vorbea

Vezi tu cât sânge răbdător a curs,
Cât sânge iubitor, fierbinte,
Câtă blândeţe este-n firea Înţelepciunii?
Vezi tu, fiul omului?

Vezi ce amare sunt: păcatul tău,
Greşeala ta, idolii tăi, păcatul…?
Vezi tu ce dulce-I este harul?
Vezi tu, fiul omului?

El e Iahwé din rug, e Împăratul,
E taina-n care trebuie să crezi.
Vezi tu unde-ai ajuns şi cine-i El?
Vezi tu, fiul omului?

Întoarce-te, avântă-te înapoi!
Nu simți aici nimic care te-ndeamnă?
Nu te priveşte-aceasta şi pe tine?
Noi, stelele fierbinți şi sfinte,
Ne-acoperim şi ne cutremurăm
Şi ne-nchinăm cu totul şi cu totul.
Dar voi..., de ce? Noi nu putem pricepe.

Vezi, tu, care-i mărirea, slava, cinstea?
Vezi tu care-i puterea şi în ce stă?
Priveşte şi învață lecția lui Christ,
Pe urmele oilor, pe poarta aceea, afară,
Priveşte crucea mult mai mare, nevăzută,
Pe care I-ați răstignit sufletul!
O, vezi ce înaltă şi adâncă-i crucea aceea,
Şi nu mai păcătui, fiul omului!

Paştele acesta fie-ți sărbătoare
În fiecare zi. Priveşte Mielul,
Căci tu L-ai junghiat,
Că jertfa
Mai mult îți place decât ascultarea
– Dar El a ascultat.

Priveşte-L iar; iertare şi-ndreptare
După dreptarul sfânt şi bun şi drept,
Nu poți avea decât privind la El,
Prin ochelari de lacrimi şi de duh,
Privind atent, hrănindu-te din Miel.
Când ai căzut, Lui nu i-a trebuit
Ceasuri întregi să ia o hotărâre.
Tot nu-nțelegi că Domnul te-a iubit,

Când ai căzut în râpa răzvrătirii,
Rostogolindu-te-n călcări de lege,
Şi-n depărtări de braţu-I fericit?

Jertfeşte-ţi dar şi tu acele planuri
Ce nu ajung la ţinta Crucii Lui.
Priveşte iar şi umple-te de ceruri,
Aruncă-te-n oceanul vieţii Sale,
Căci altă cale nu-i.

Octombrie 1978

Cântare de aur

Ce mult visat-am să-ţi închin cântare
Din harpa mea de cuget şi de sânge!
Iisuse, nu-Ţi găsesc asemănare
Să ştiu cânta şi nici să ştiu a plânge.

Că ai răbdat cu nesfârşită trudă
Sălbăticia mea de frate rău,
Şi sufletu-mi murdar, aproape iudă,
Tu l-ai iubit mai mult decât pe-al Tău.

Nechibzuit, ingrat şi demn de moarte
Că nu Te-am cunoscut când mă rugai,
Tu m-ai chemat statornic mai departe,
Şi-acuma ştiu, ah, ştiu că Tu erai…

Să fie binecuvântată clipa
În care m-am născut a doua oară,
Când mi-ai oprit – de dragul cui? - risipa

Şi din butuc m-ai prefăcut vioară!

Azi nu mai îndrăznesc să dau intrare
Neruşinatei arte de-a nu crede,
Şi nu mai pot sufla cu nepăsare
Când inima-mi te roagă şi Te vede.

Iisuse drag, Iisuse fără seamăn,
Cum de Te-ai coborât atât de jos?
Cu ce minune pot să Te aseamăn,
Din veacul îngâmfat şi păcătos?

Cu drag semnez, aş vrea să scriu cu viaţa
Sub semnătura Ta dumnezeiască.
Iisuse, când va fi să-Ţi văd şi faţa,
Cântarea mea să nu se mai sfârşească!

Răsplata

Eu totul am lăsat şi Te-am urmat.
O, Doamne, ce răsplată îmi vei da?
Lumini de jasp şi pietre de agat
Şi străzi de aur în cetatea Ta!?

Eu totul am lăsat şi ce-am lăsat
Nu caut să le capăt înapoi.
Pe cele vechi le ştiu, m-am săturat,
Dar ce drept am la lucrurile noi?

O, ce răsplată aş putea să-Ți cer,
Iisuse, de mi-ai pune o-ntrebare?
Să-Ți cer coroane, tronuri şi în cer,
Cum vor toți belicoşii de sub soare?

Să-Ți cer un loc la masa bucuriei,
Ca Tu să mă slujeşti încins ca rob?
Să mă îmbraci cu mantia urgiei
Ca să-mi topesc duşmanii de pe glob?

Dac-am lăsat ce-i vrednic de lăsat,
Să mai vorbesc acum şi de răsplată?
Tu, pentru mine Te-ai lăsat scuipat;
Şi Ți-am plătit... cu ce? Nu, niciodată

Nu-ți cer de-acum încolo să-mi plăteşti,
Ce-ai spus e doar făgăduința Ta.
Tu m-ai chemat şi Tu făgăduieşti.
O, Doamne, nu eşti Tu răsplata mea?

Eu ce să-Ți mai pretind? Îți mulțumesc
Că fericit eşti să mă iei la Tine.
Da, singura răsplată ce-mi doresc
E să fii, Doamne, răsplătit cu mine.

Iisuse bun

Dacă-ai veni cu milă şi tărie,
să-i liberezi de orice datorie,
de boli urâte şi de draci;

un rob să fii, să le faci case,
să le scoți spaimele din oase,
orice, numai să taci!

De s-ar putea să nu le tulburi viața,
ei ar dori să-Ți vadă zilnic fața,
să-Ți cânte glorii pământeşti,
numai să ştie că de Lege
şi de dreptatea Ta de Rege,
nimic n-ai să vorbeşti!

Şi toate depravatele din lume
şi toți acei Baraba fără nume,
s-ar bucura să-i liberezi
şi să-i dezlegi pe mai departe;
şi fiindcă ştii ce scrie-n Carte
să nu spui tot ce crezi!

Ți-ar face monument de măreție,
numai, sub el, acolo, să Te ştie,
nu viu şi drept în fața lor.
Vor să-Ți serbeze învierea,
dar îți doresc întârzierea
ca drept judecător.

Eşti bun, Iisuse! Te vrea lumea toată
ca pe-o închipuire minunată
ieşită de sub fruntea ei.
Ei Te slăvesc că i-ai conduce,
numai să stai la loc pe cruce,
să nu faci tot ce vrei…

Da, Tu să stai acolo unde omul
Te- a aşezat, mai jos decât atomul;
să fii tot blând şi-ascultător
şi să-i iubeşti, deşi cu ură,
pe răni îți toarnă băutură,
să nu spui că te dor…

Ți-ar da şi libertăți de conştiință,
dacă le mulțumeşti în umilință
şi tremuri îmbrăcat în saci…
Ca să nu-l judeci pe balaur
Ți-ar pune şi căluş de aur
în gură, doar să taci…

28 Dec. 1977

Crăciun

Colind

Ce mare eşti! Dumnezeiescul har
Nu poate să-mi încapă în cuvinte.
Din sfatul păcii ai rostit hotar
Mai sus de pământeasca noastră minte.

Ce mare eşti, iubire nesfârşită:
Cuvântul Veşnic să devină trup,
Când valea lumii-aşteaptă să-L înghită,
Aici unde nădejdile se rup!

Din tronul de safir, din sfatul păcii,
Lumină din lumină ai ieşit,
Jertfindu-Te-nnainte de toţi vecii,
Şi-apoi iubind, iubind pân' la sfârşit.

O, ce minune eşti, speranţă sfântă,
În care Dumnezeu şi Om sunt una!
Prin Tine Creatorul ne cuvântă
Că S-a unit cu noi pe totdeauna.

Când miezul nopţii lumii a bătut,
La multe mii de ani de răzvrătire,
Făgăduinţa – carne s-a făcut,
Însufleţită-n flăcări de iubire.

Azi voi cânta cu miile de stele,
Că au şi credincioşii Împărat;
Surâsul şi cununa vieții mele,
Mântuitorul zilnic aşteptat.

Nov 1979

Maria

De n-ai fi adormită în pământ,
În rând cu toți profeții şi martirii,
Te-aş întreba de taina mântuirii,
Femeie demnă din poporul sfânt!

Ca îngerul ți-aş spune „Pace ție!"
Că mare îndurare ți s-a dat,
Ca-n trupul omenesc ars de păcat,
Să naşti pe Nenăscutul din vecie,

Pe cel ce este Fiu de Dumnezeu
Să-L dăruieşti ca fiu de om, în carne,
Ca rânduiala morții să răstoarne,
Luând asupra Sa păcatul meu!

Ferice-n veci de tine care-ai fost
Fecioara înțeleaptă şi smerită,
Care-a zis „da", când cea nechibzuită
S-ar fi temut că pierde-un adăpost.

Te fericesc din nou când mă gândesc
Că Fiul te-a slujit cu grijă multă,

Chiar dacă mai ferice-s cei ce-ascultă
De toată Legea sfântă şi-o-mplinesc.

Noi ascultăm îndemnul tău profetic:
„Să faceţi tot ce vă va spune El!”
Şi haina Lui ni-i singurul model
Nepângărit de carne, fără petic.

Nu rugăciuni ţi-aduc şi nici cântare,
Iubita noastră soră, Miriam;
Sunt fericit că în acelaşi neam
Am azi cetăţenie de onoare.

Că pot să îngenunchi la fel ca tine,
La ieslea Lui cea plină de mister,
Şi tot lăuntrul meu bătut de ger
Să se-ncălzească şi să se lumine!

Dec. 1979

Iisuse, Împăratul meu

Iisuse, Împăratul meu
Ce te-ai născut în ieslea joasă,
Eu am găsit pe chipul Tău
A Legii slavă maiestuoasă.

Eu am aflat în preajma Ta
Împărăţia fără moarte.

Din toate îmi ajunge ea,
Aşa cum am găsit-o-n Carte.

Eu am găsit în ochii Tăi,
Mărite Prunc, înțelepciunea,
Şi doar pe-a Tale sfinte căi,
Ştiința, arta şi minunea.

Eu am găsit la ieslea Ta
Un dor de pace în slujire,
O mângâiere-n clipa grea
Şi-atât de mare mântuire;

În mâna de copil prea slabă
Să poarte arme pământeşti,
Un sceptru sfânt şi de podoabă
Cu care veşnic să domneşti.

Pe fruntea Ta eu am citit
Un gând ce-nfruntă legea firii:
Că Tu deplin ai biruit
Numai cu armele iubirii.

Tu ne-ai învins şi ne-ai supus
Numai prin Spirit, cu cuvântul…
Singura forță eşti, Iisus,
În întreg cerul şi pământul.
Decembrie 1981

La ieslea Lui

La ieslea Lui vin azi îngenuncheat
Şi-s fericit de nu încape-n mine,
Că mi-am găsit doritul Împărat,
Copilul cu privirile senine.

Nu se putea mai blândă mângâiere,
Nu se putea mustrare mai tăioasă,
Ca Domnul din imaculate sfere
Să vină-n lume gol, în ieslea joasă.

Privesc la chipul Tău şi Te contemplu:
Ce umilire să cobori la noi!
Că toată Slava Domnului din Templu
S-a strămutat în staulul de oi.

Toți aştrii-n mers pe Tine Te ascultă;
Şi-n neputință Tu eşti Cel mai tare.
Deşi un Prunc în sărăcie mută,
Eşti pentru ceru-ntreg atât de mare!

Chiar florile-adormite-Ți ştiu porunca
Şi chipul mamei e zidirea Ta…
Iar când, crescând, vei trece-n cântec lunca,
Chiar mieii care sug Te vor striga.

Tu eşti Iahwé din rug, din stânca tare,
Din stâlp de nor, micuțule evreu!
Îți dăruiesc coroana viitoare,
Copile gíngaş, Împăratul meu!

Dec. 1980

Ieslea din Viflaim

Tremură demoni, Satan dă-nnapoi de uimire,
Stă încurcat şi-şi primeşte-adversarul sosit,
Fără armuri sclipitoare şi fără oştire;
Doar un copil ca un picur de rouă smerit.

Tremură iadul, dar lasă-l să tremure-o clipă.
Pentru smeriții din lume-i solie de pace.
Glorie-n ceruri! De cântec să faceți risipă,
Voi ce greşeli nu cunoaşteți, nici trup care zace!

Magi ai ştiinței şi artei, păstori din altare,
Robi, împărați şi popoare, căderi la pământ!
Ieslea Scripturii v-aşteaptă şi-i plină de soare;
Toți să ne-ntoarcem la ieslea Copilului Sfânt.

Betleem în vis

Prin smochinii duşi de vise, şovăind se-ascund lumini.
Zâmbetul curat al zilei încă stăruie în crini.
Cu aripi înalte vremea umbra şi-a lăsat în cale,
Scuturând dintr-o bătaie serii ultime petale.
Noaptea a venit în pace, fără margini şi senină
Şi pe tainicele-i ramuri înfloreşte luna plină.

S-a deschis spre altă viață poarta nesfârşitei zări,
Ca din rai s-aducă vântul cor de îngeri, glas de mări.
Stelele din cer veghează cu-a lor umezi ochi de rouă,
Strălucirea lor cerească să ne-mpartă-acum şi nouă.
Ca un sunet de violă veche dar cu suflet nou,
Curge dinspre miază-noapte unda unui vechi ecou.
Şi îmi pare că de-acolo aud taina unei drame,
Glas ce caută-n grădină iarăşi: „Unde eşti, Adame?
Dacă Eu sunt vinovatul, am venit ca să plătesc:
Tot ce am îți dau, şi viața, ca să ştii că te iubesc!”
Am îngenuncheat îndată, fruntea mi-a căzut în iarbă,
Şi-am roşit, cuprins de teamă pentru fuga mea cea oarbă.
M-am sculat apoi şi-n grabă am ajuns sus în cetate.
Steaua strălucea deasupra, cea mai mare dintre toate,
Cu atâta dăruire în văpaia ei de-argint
Că-n potirul vieții mele nu puteam să o cuprind.
Am intrat în vechiul staul tremurând de-adânci fiori
Şi păşind cu grijă sfântă, cum aş fi călcat pe flori.
Şi-am văzut atunci ce numai lacrimile pot să vadă,
Când ai ochii duşi spre ceruri şi te laşi credinței pradă:
Un Copil culcat în iesle şi în scutece-nfăşat.
O, Acesta era Domnul cel de mine aşteptat?
Lângă El şedea şi Mama aplecată-asupra Sa,
Şi era atât de bună aşa cum e mama mea.
Tatăl e şi el acolo, sprijinindu-se-n toiag.
Întrebase el de gazdă pe la fiecare prag,
Dar nici unul, ah, nici unul n-a deschis o uşă largă
Şi au fost siliți în staul pentru naştere să meargă.

Am rămas uimit de toate, rătăcit, cu ochii-n vis,
Şi o altă clipă sfântă înăuntru-mi s-a deschis.
Am zărit Ierusalimul şi, spre-un munte, cum te duci,

Am văzut grămezi de oameni împrejurul unei cruci.
Unii împroşcau batjocuri, alţii se jeleau: O, Doamne,
Ce păcat şi ce ruşine pe-aşa tânăr să condamne!
Aş fi vrut să strig, să birui acel vis îngrozitor
Şi, cu buzele-nghețate am chemat după-ajutor.
Revenind apoi în suflet glasul luminos de crainic,
A adus cu el răspunsul la suspinul meu cel tainic:
„Condamnatul de pe cruce este Fiul Celui Sfânt.
A venit ca să plătească, să coboare în mormânt.
Te-am găsit acum, Adame! Iată Omul, e al tău!
Nu uita că mântuirea e în El, în Dumnezeu.”

Am privit la Prunc în iesle. Lacrimi înecau vederea
Şi sclipea în mii de stele printre genele-mi durerea.
Am căzut învins de tremur în genunchi, în fața Lui;
Şorțul cel cusut din frunze s-a uscat şi, iată, nu-i!
Dar o haină de dreptate, de onoare şi lumină
Mi-a acoperit trecutul cu căldura ei divină.

M-am întors apoi acasă pe cărări înmiresmate.
Steaua străluceşte-n pieptu-mi, cea mai albă dintre toate.
Şi-i atâta bucurie în văpaia ei de crin,
C-am avut onoarea sfântă Pruncului să mă închin.
Nu mă tem acum de umbre, nici de-ale veciei ceasuri,
Aud oştile luminii, mii şi zeci de mii de glasuri.
Cerul mi-a întins o mână şi mă prind cu drag de ea,
Căci străpunsă-a fost de mine, dar tot eu o voi cânta.

Dec. 1970

Paşti

Poem de Paşte

Cu mult alai şi cu cântare, mergând călare pe asin,
Al păcii Împărat se-ndreaptă cu faţa spre Ierusalim.
Chiar munţii-I cântă osanale Profetului venit din cer,
Iar cei ce-au fost ologi odată, agită ram de palmier.
Copii şi tineri strigă-n juruI, ba chiar şi nevăzuţii îngeri;
O, ce tablou străin de lumea în care azi domină plângeri !
Doar fariseii, plini de pizmă, nu lăudau pe Dumnezeu.
Ah, şi de câte ori Iisuse, la fel de mut am fost şi eu!

Stăpânul stelelor şi-al vremii S-a coborât ca serv la Cină,
Să ne ofere puritate şi-o masă plină de lumină.
În seara tainică de Paşte, Stăpânul a îngenuncheat
Să-şi spele robii pe picioare. Dar cineva L-a refuzat...
Cum toţi Îi întindeau piciorul, l-am dat şi eu lui Christ să-l spele,
Dar nu şi planurile vieţii; nu le vedeam atât de rele.
În acea noapte de ruşine, un om vindea pe Dumnezeu;
Un om cu inima-mpărţită... Nu cumva, Doamne, eram eu?

Iscariot, cu efa mică, L-a măsurat pe-Iisus în minte
Şi L-a vândut; nu mai contează pe cât, pe bani, pe-un blid de linte,
Iar dincoace, voind pe Domnul, eu, omul din pământ, un ciob,
Îl cumpăr fără socotinţă, uşor, pe preţul unui rob.
(Că dacă zilnic mă slujeşte în toate câte am nevoie,
Fără să-mi fie El Stăpânul, fără s-ascult suprema-I voie,
O, pentru El de n-am dat totul, L-am cumpărat pe prea puţin;

De-i numai rob, ajung acolo de-a-L vinde pe-un pahar de vin).

Din grupa Domnului, de-aproape, o voce explodând mirată,
Nesocoteşte profeția: „Eu să Te las? Eu niciodată!”
Un ucenic atât de sincer, dar se-ncredea prea mult în sine.
Această veche întâmplare, cred că m-atinge şi pe mine.
Când Domnul Se ruga-n grădină, mânjit de sânge şi sudoare,
Trei ucenici viteji la vorbă au adormit de întristare...
Şi eu am ținta pusă zilnic ca să mă rog, să nu mă las,
Dar iată că n-am fost în stare ca să veghez cu El un ceas.

Se-aude zarvă în grădină... Un pas de ucenic grăbit
Se-apropie-ndrăzneț de Domnul, de parc-a fost nedespărțit.
Cu un sărut şi-o-mbrățişare, discipolul ajuns actor
Îşi merită şi astăzi titlul de lacom şi de trădător.
Dar judecata nu loveşte în Iuda, doar, şi-n neamul său;
Eu, care sunt creştin din față, ce rol am lângă Domnul meu?
Păcate, dragoste de lume.... Şi apoi Îl cinstesc cu buza.
Fac planuri fără El. Cântându-L, păstrez în suflet numai scuza.

Când oameni răi L-au prins pe Domnul, o sabie s-a ridicat
Şi a lovit cu ură oarbă în altul mai nevinovat.
Atunci Iisus, mustrând pe Petru, a osândit aceste fapte,
Că-n marea luptă a credinței a’ lumii arme sunt inapte.
S-a supărat pe-Învățătorul, apostolul nepocăit,
Şi-mi pare că şi eu, de-aproape, mă simt jenat şi umilit.
Cu sabia zvâcnind în teacă, un ucenic pleca la vale:
„Să nu trag eu, cu fieru’-acesta, hotar împărăției Sale?”

L-au părăsit apoi toți frații, dezamăgiți şi-nfricoşați.
(Unde-am fost euîn scena-aceasta? În ce sămânță de ingrați?)
L-au părăsit în încercare – că, doar, „putea să se descurce” !–

Dar Domnul a ales Golgóta, pe culmea harului să urce.
Legat şi escortat cu suliți, Iisus înainta spre moarte,
Iar Petru, împietrit în sine, urma şi el, dar de departe.
Ecoul paşilor nesiguri îmi spune limpede şi mie:
„Şi tu priveşti de la distanță, să vezi întâi ce-o fi să vie!”
O, ce tablou al umilirii ! Iisus în ploaia de insulte !
Christos cel înjurat de cruce şi de coroană şi de multe,
Scuipat şi huiduit de lume... Din câte palme ai primit,
Iisuse, proroceşte astăzi, cine mai aprig Te-a lovit?
Răsună palmele de veacuri, păcatele se-ntrec să-L scuipe,
Şi mii de liturghii şi predici privirea lui cătând s-astupe.
În hohotul de râs al gloatei, o palmă iute, cade greu.
Nu-i a evreului, nu altul, ci un creştin I-a dat-o: eu !

Afară-n curte strigă alții: „Şi tu eşti pocăit ! Şi tu!”
Un glas, de frică sau ruşine, răspunde hotărât, că nu.
Al cui e glasul? Cine tace? Cocoşii parcă mă tot cheamă,
Că n-am mărturisit pe Domnul. Mi-era ruşine, mi-era teamă.
Dar printre suliți sclipitoare, o față cu priviri senine,
Trecând, priveşte lung la Petru. Da, mă priveşte chiar pe mine.
Pe cărăruia spre grădină, un ucenic păşeşte greu.
Plin de amarul remuşcării, mă prăbuşesc în plânsul meu.

Ascuns de gloată, în pretoriu, Pilat întreabă de-a răspărul:
„Un împărat...., dar nu la Roma? Ce fel de rang e adevărul ?”
Şi lumea strigă tot mai tare. Aşa e lumea, una strigă.
Chemarea ei din totdeauna pe toți Pilații îi câştigă.
„Doar n-am să-mi pierd eu, titlul, postul, pentru un zeu aşa sărac;
Mai bine să mă țin de Roma, chiar de-ar domni în ea un drac.
Tot ce-am putut să fac, făcut-am. Iar, pentru națiile uituce,
Mă spăl pe mâini şi-apoi, în ciudă, scriu *adevărul* sus pe cruce.”

Aşa-şi spunea în gând romanul, disprețuindu-i pe evrei.
Şi, după sânge, după spirit, romanii sunt strămoşii mei.
Romani şi celți şi traci şi alții venit-au toți la crucea Lui,
Apoi, din fierul necredinței, am mai făcut şi eu un cui.
Ciocanul ridicat de-o mână asemenea cu mâna mea,
Lovi sunând, rupând în carne, pecetluind răbdarea Sa.
Pe lemnul dur, cioplit din datini, gândea la noi divinul Fiu;
Iar Roma mai avea să spună: „Fie şi zeu, dar nu om viu!”

În timp ce Domnul sta pe cruce, şi parcă stă şi azi pe lemn,
Toți păcătoşii trec pe-acolo, lăsând în vreme câte-un semn:
Păgânii trec grăbiți pe-alături, iudeii se întorc la Toră,
Pe când creştinii stau de veacuri, întunecând cumplita oră.
Încoronat cu spini pe frunte, de preacreştini şi de atei,
Atârnă Christ în sărbătoarea rămasă doar ca obicei.
De milă unii plâng în preajmă, că-i osândit un om de bine,
În timp ce El, blajin, îi mustră: „Pe voi vă plângeți, nu pe Mine!”

Tâlhari la stânga şi la dreapta, tâlhari în față şi în spate.
Sub El, țărânile se cască... „Să-L scape Dumnezeu, de poate!”
O singură credință-L cheamă, doar o iubire îi vorbeşte:
Un păcătos din fundul lumii, în dreapta Lui se pocăieşte.
Nori negri cu sclipiri de fulger stau pe Calvar, ca la Sinai.
Din nou Christos rosteşte Legea, de astă dată fără grai.
În întuneric, sub blesteme, o inimă cu greu suspină,
Sub muntele nelegiuirii, deşi-i curată, fără vină.
De ce, în ceasul mut, al groazei, chiar Dumnezeu L-a părăsit?
Pe culmea tainei suferinței un glas se-nfige-n infinit.

Apoi, trezit de focul crucii Iisus ne spune că-I e sete.
Aleargă unul mai cu suflet şi-I dă oțet într-un burete.
Toți parcă ştiu să-şi joace rolul ce-au scris profeții în Scriptură.

I-e sete Domnului şi astăzi; tu ce-I aduci ca băutură?
Lungimea vremii se comprimă. Privind spre-al vremii asfinţit,
Un glas sfâşie marea taină ca mii de trâmbiţi: „S-a sfârşit!”
Schimbându-se-n triumf, durerea Îi rupe-a inimii perdea.
Făcând spre Locul Sfânt intrare ca să vedem splendoarea Sa.

Şi slobozit din încordare, tot universul se-nfioară.
Pământul gâfâie-n cutremur. ... O, iată-L vine-a doua oară!
Iar Duhul dat, murind pe cruce, trezeşte morţii din morminte,
În timp ce norul condamnării îşi cată ultimele ţinte.
Jungherul se opreşte-n aer şi mieii fug de la jertfelnic,
Catapeteasma se sfâşie, cu legământul cel vremelnic,
Astfel, descoperit în suflet, privesc în templul meu de glod.
În sala tronului pustie, e doar o piatră... „Ii-kabod!”

Dreptatea mea neruşinată a-ncremenit în goliciune
Şi glasul Sângelui mă strigă: „Cine-i de vină? Cine-i? Spune!”
Da, eu L-am răstignit pe Domnul, eu sunt acela, ah, eu sunt !
El a venit ca să-mi dea viaţă, iar eu I-am pregătit mormânt.
Cutremurat de lacrimi surde în faţa marelui sfârşit,
Ştiu astăzi, din Apocalipsă, că eu sunt cel nenorocit.
Dar iată zorii învierii, o răzbunare de iubire:
Iisus Christos învinge moartea şi îmi oferă mântuire.

La cercetarea mea neroadă, aşa-mi răspunde Dumnezeu,
Ca, la-ntrebarea Legii Sale să dau răspunsul drept şi eu.
Desăvârşit prin jertfa crucii, prin rugăciunea Lui şi-a mea,
Mi-e astăzi singura nădejde ca în picioare să pot sta.
Ca-n veşniciile rotite pe-a Crucii axă de cadran,
Să cânt cum m-a iubit pe mine, nevrednic laodiceean.

Aprilie 1981

Bravul, bătrânul Petru

„O, Rabbi, nu Te plânge, căci dacă toți, de teamă,
Te vor lăsa chiar singur în ora aceea grea,
Nici lanțul greu, nici moartea n-am să le iau în seamă;
Eu Te iubesc, o, Rabbi, eu nu Te voi lăsa!”

„Dar, Petre, – îi răspunse Iisus,– cu-adevărat,
La noapte, când cocoşul de trei ori n-a cântat,
Vei fi printre duşmanii cei batjocoritori,
Lăsându-Te de Mine pe față, de trei ori.
Şi fiindcă ştiu şi asta şi te cunosc prea bine,
Eu M-am rugat la puternic Tatăl pentru tine.
Deci când te vei întoarce din praful celor răi,
AI să-ți aduci aminte atunci de frații tăi.”

Mirat ascultă Petru această-avertizare,
Şi-şi zice: „Să am grijă, ca să mă țin mai tare.
Am sabie tăioasă şi mână de bărbat.
Curând va şti Messía că eu L-am apărat.”

Tocmai atunci în noapte se auziră paşi,
Şi se simțea-n grădină suflare de vrăjmaşi.
Mai dârz îşi prinse Petru credința de mâner,
Cu inima în teacă, cu pumnul strâns pe fier...
În câteva minute din ceasul celui rău,
Au şi ajuns duşmanii – evreu lângă evreu –
Şi căutau să prindă pe Domnul,... Cum să spun?
Voiau să osândească Evreul cel mai bun.
Cu mâna încleştată pe fier stă Simon Petru.
Iisus e-n fața gloatei, aproape la un metru.
Se va lăsa El, oare, cuprins de lanț în pace,

Şi chiar nici o minune acuma nu va face?
Ah, de ce nu Se zbate? De ce nu-i nimiceşte?
De ce cu încă-un fulger de slavă nu-i orbeşte?
Cum, aste mâini murdare şi josnice din gloată,
Se-ndreaptă împotrivă-I aşa, fără răsplată?
Speranța mea de slavă ce-ntr-Însul era pusă,
De cheful unor diavoli să fie azi distrusă?
Şi cum se-aprinde Petru îşi trage-ndată arma
Şi cu mânie neagră o năpusteşte-n larma
Duşmanilor şi-aceia cu săbii înarnați,
Ca să le crape țeasta acelor scelerați.
Dar sabia, mai fină, – aici eu o aprob, –
A şters numai urechea lui Malhu, un biet rob.
.....
Zărind pe Petru-afară, altcineva îi zice:
„Ce? Nu vedem noi bine? Şi tu îi eşti complice!
Căci eşti dintre aceia care umblau cu el!”
„Mă jur, răspunde Petru, că nu-L cunosc de fel!”
Şi l-au lăsat în pace. Dar, cam după vreun ceas,
Mai limpede îl cearcă din față, un alt glas,
Un frate de-al lui Malhu, zicând: „Da, nu mă-nşel,
Tu eşti cel ce-n grădină Îl apărai pe el!”
Iar oamenii din curte îl încolțesc mereu:
„Şi tu, fără-ndoială, eşti ucenicul său,
Că semeni şi la vorbă cu-acest galileean.
Ne dăm noi bine seama. Ce te ascunzi în van?”
Dar Petru le răspunde tăgăduind mai tare.
Se blestemă, se jură..., când, iată că apare
De după ziduri chipul cel bun al lui Iisus,
Pe când îl iau păgânii să-L ducă – şi L-au dus.
Privi la Petru, Domnul trecând – o, ce privire!
Şi-atunci strigă cocoşul că-i vremea de trezire.

Iar ucenicu'-acesta, bătrân, dar rătăcit,
Când şi-a simțit păcatul complet descoperit,
Se pomeni în lacrimi şi-aşa ieşi afară,
Să-şi verse în grădină durerea lui amară.
În locul unde Domnul adesea înnopta
Şi Se ruga la Tatăl credință se le dea,
Acolo plânse Petru căzut şi tremurând,
Căindu-se de toate, cu fața la pământ:

„Ah, ce-am făcut, Stăpâne! Ce rău Te-am supărat!
Căci L-au lovit duşmanii, iar eu L-am lepădat!
O, de-aş putea retrage cuvintele deşarte,
Ce le-am rostit din teama de lanțuri şi de moarte!
Dar El,... de ce Se lasă? Nu mai pricep nimic...
De-am să-L mai văd vreodată... Nu ştiu ce să mai zic.
Dar n-aş mai cere slavă, nici locul de onoare,
Nu vreau decât pe Domnul, cu milă şi iertare.
Ah, cea mai grea ruşine, azi, i-am adus-o eu !
Nu-mi voi ierta păcatul, oh-oh, păcatul meu !
S-ajung mai sus ca alții, mereu dădeam din cot,
Şi mă mirma de ceilalți, dar nu ştiam ce pot...
Acum, de-oi mai ajunge să-L văd pe-Învățătorul,
De m-ar lăsa odată să-I spăl şi eu piciorul....
Mai bine-aş fi măgarul tăcut, smerit, supus,
Pe care, ieri, spre seară, a călărit Iisus.
Mai bine-aş fi o haină din cele aruncate
De oameni înainte-I, să treacă peste toate.
Dar, ah, nu mai sunt vrednic nici să-L aud, să-L văd,
Şi merit chiar osânda la ultimul prăpăd..."

Şi suspina, bătrânul, zicând acestea-n gând.
Ce nu făcuse-o viață, făcea acum, plângând.

De-aceea-n ziua-n care Iisus a înviat,
I-a fost trimisă vestea că este aşteptat
Să vină la-ntâlnire; şi l-a chemat pe nume
Să ducă vestea bună şi altora din lume.
Din ucenicul mândru, cu zel periculos,
Ce se schimba îndată în umbră de fricos,
A devenit un înger, un munte înțelept,
Ce nu cunoaşte fuga, primind pe toate-n piept.
Şi-a devenit tăria ce stă în umilință,
Fântână de iubire şi torță de credință.

Iulie 1976

Marele Sabat

Ca soarele-n amiază-a strălucit,
Sfidând blestemul, fața-I sângerată,
Când a strigat Iisus că s-a sfârşit
În biruință lupta încleştată.

În acea zi de vineri, ne-a creat
Din nou Christos, afară din grădină.
Prin moartea Lui de om, ne-a botezat
În veşnic sabatism şi în lumină.

Mii de minuni a săvârşit pe față;
Şi-n înviere-a dovedit că-i Domnul,
Sculându-Se chiar dis de dimineață,
Ca erei noastre să-i înalțe domul.

Dar dintre toate, marele miracol

E că Christos a acceptat să moară,
Şi-n ziua-a şaptea, împlinindu-Şi veacul,
S-a odihnit în moarte voluntară.

Că în mormânt a stat nu pentru El,
În marea, întreită sărbătoare,
Ci pentru noi, jertfit atunci ca Miel,
Prin care să găsim, crezând, salvare.

El a rămas în moarte tot sabatul,
Sfințindu-L ca un semn de mântuire,
Ca să-nvățăm s-o rupem cu păcatul
'Nainte de-a-nvia spre nemurire.

Fiind mort ca om, în groapa temporară,
Ca Dumnezeu, El susținea tot cerul;
Căci Dumnezeu nu poate-n veac să moară.
Iar în sabat, aici este misterul!

Şi dacă ziua-a şaptea în Christos,
E prima zi întreagă-a mântuirii,
Să nu zici: „Mâine!", frate credincios,
Ci „Astăzi" chiar, să dai răspuns Iubirii!

martie 1985

Christos a înviat!

Domnul lacrimilor scurse a rămas în întuneric.
Prin a cerului ferestre, pulberi strălucesc feeric.
Noaptea tristă îşi deschide armonia ei de aur,
Unde luna-şi odihneşte liniştitul ei tezaur.
Printre ramuri în grădină nu mai sună nici un cânt,
Doar fiinţe nevăzute străjuiesc un nou mormânt.
Moartea rea păşeşte mândră că acolo-i sigilată
Sub o stâncă neclintită, jertfa ei cea mai curată.
Da, acolo odihneşte în fâşii, îmbălsămat,
Cel ce-a dat la toate viaţă, fiul Celui Preaînalt.
Pentru ce-a lăsat El tronul cerurilor nesfârşite?
Pentru ce-a sorbit amarul astei inimi răzvrătite?
Ce minune! Dumnezeul ce-a-ntins soarele şi luna,
A riscat să piardă-n luptă viaţa Sa pe totdeauna?
Pentru cine-a luat El crucea şi-al Golgotei drum să suie?
Pentru cine s-a rugat El când era bătut în cuie?
Iată-i, stau în jurul crucii înarmaţi cu lănci şi scuturi,
Sunt atât de cruzi la faţă că de frica lor te scuturi.
Ei păzesc acum pe Acela care-a fost ucis de ei,
Care-a fost străpuns în suflet de creştini şi de evrei.
Ei păzesc acum porunca dată de guvernator,
Ce la rândul lui, de frică, o primise din Sobor.
Iar Soborul, sfatul ţării, zeci de preoţi mari şi sfinţi,
O primiseră din carne, moştenire din părinţi.
Iată dar, cum toţi ascultă ordinele lui Satan,
Chiar dacă jertfesc cu cinste Paştele odată-n an.
Iar Iisus Galileeanul zace în mormântul rece;
Dar şi mort, fără putere, drept cel mai puternic trece,
Căci se tem de El atâţia. Dacă nu de El, de cine?

Oare de cei unsprezece, mai fricoşi decât oricine?

A trecut o strajă-n noapte… Încă una a trecut…
Zorii încă plini de vise dau întâiul lor salut.
În văzduh, oştiri de îngeri un trimis din cer aşteaptă
Şi-n această clipă sfântă nu se mai aude-o şoaptă.
Iată-l, vine ca un fulger, şi mai repede, ca gândul!
Într-un alb veşmânt coboară pe pământ, cutremurându-l.
Unde sunt acum ostaşii şi-ale lor viteze săbii?
Chiar oştirile de demoni au zburat ca nişte vrăbii.
Stânca sare ca o frunză smulsă de-ale toamnei salturi
Şi se prăvăleşte-n zgomot fugărind ultimii martori.
Cu un tunet plin de viaţă, cu un glas puternic foarte,
Solul Majestăţii Sfinte cheamă pe Iisus din moarte.
Glasul lui pătrunde firea până-ntr-a ţărânii pace
Şi-un alt înger se coboară şi din pânze Îl desface.
Iar Iisus, izvorul vieţii, iese plin de biruinţă;
Chipul Lui nu mai arată nici un semn de suferinţă.
Dar în palmele-I rămas-au semnele purtării noastre.
Niciodată nu vor trece, vor sclipi ca nişte astre.
Căci acolo e ascunsă a iubirii Lui comoară,
Şi de-acolo primim totul, orice cânt sau primăvară.
Întinzând a Sale braţe către cerul infinit,
El vesteşte cu putere al mormântului sfârşit.

Precum soarele inundă în lumină faţa firii,
Va rămâne-n toate, veşnic, marea jertfă a iubirii.
Lucrurile dintâi vor trece, orice rău va fi uitat,
Şi în toate va rămâne doar Christos cel înviat!

Aprilie 1969

Psaltire

Betel

Aş vrea să-mi fac în casă un Betel,
Un loc care să fie cel mai sfânt.
Când zorii-mi fac întâiul lor apel,
S-aduc acolo-n taină, primul gând.

La capătul de jos al sfintei scări,
Vreau rugăciunea mea s-aduc fierbinte,
Pe care îngeri sfinți cu-a lor cântări
S-o-înalțe spre aducere aminte.

Nu sunt profet şi nici reformator,
Sunt doar un copilaş, un băiețel.
Dar ca s-ajung un sfânt biruitor,
De azi mi-aleg un colț pentru Betel.

Purtat de mâini cereşti, pe trepte noi,
Doresc s-ajung odihna cea de sus,
În vârful vieții, nevăzut de noi,
La slava părtăşiei cu Iisus.

Iunie 1984

Rugăciunea lui Daniel

O, Doamne, către tronul Tău de har
Deschid fereastra inimii zdrobite,
Departe de al patriei hotar,
În miezul unei lumi nelegiuite.

Am înțeles din cărți, din profeție,
Că ziua rezidirii e aproape
Şi iar mi s-a trezit speranța vie
Pe care anii n-au putut s-o-ngroape.

Dar, Doamne, am făcut atâtea rele,
Ne-am răsculat şi ți-am călcat Cuvântul.
Ruşinea noastră cine s-o mai spele,
Că ne-am făcut de râs în tot pământul!?

A Ta este dreptatea, drept ai fost,
Că n-am primit pe robii Tăi prorocii.
Mai marii ne-au tot pus la adăpost
Să nu-Ți pricepem frământarea vocii.

Cu regii şi cu preoții în frunte,
Trecut-am peste Lege în păcat.
Şi tinerii şi tâmplele cărunte
În aşteptarea Ta Te-am înşelat.

Ruşine nouă, astăzi, când culegem
Blestemul semănat de generații.
O, poate nu-i târziu să înțelegem
Că noi suntem aicea vinovații!

Şi-acuma, Doamne, Dumnezeu al milei
Care ne-ai scos pe vremuri din Egipt,
O, iartă-ne şi adu zorii zilei
Peste Sionul dărâmat şi fript!

Nu prin al nostru merit îndrăznim,
Ci prin dreptatea Ta şi-al Tău renume,
Căci ai promis că din Ierusalim
Vei lumina cu har întreaga lume.

Ascultă, Doamne! Doamne, ia aminte!
Nu zăbovi să-Ţi împlineşti cuvântul!
Din straturi de ruini şi oseminte
Să-nvie Casa Ta şi tot pământul!

Cântare de argint

Al Tău, numai al Tău aş vrea să fiu,
Şi de-aş putea s-adun ce-am vânturat,
Să mai câştig din vântul spulberat,
Când ceasul lumii bate a târziu!

Ci iartă-mă, Tu, Doamne, înc-odată;
După dreptate, iată-mă că pier,
Dar după mila Ta nemeritată
Salvează-mă şi-înalţă-mă la cer.

Sau, mai degrabă, toarnă-n mine cerul,
Focul dintâi şi-o lacrimă de preţ.
Priveşte-mă, topeşte-mă-n misterul
Iubirii Tale, ca să nu îngheţ.

O, iată-mă aici, la voia Ta.
Aş vrea, Stăpâne, să mă iei la Tine.
Am obosit de muncile din mine
Şi pace nu găsesc altundeva.

Sfinţeşte-Mi ochii, orb faţă de lume
Să fiu şi treaz pentru Cuvântul Tău.
Viteaz ca să spun binelui pe nume
Şi răului să nu-i spun decât rău.

Răzbate Tu prin pavăza de ceaţă
În care mulţi ne credem fericiţi;
Profeţii Tăi trimişi de dimineaţă
Să nu mai stea-n capitole păziţi,

Ci să se scoale şi să-nfrunte zeii
Care se bat pentru coroana Ta,
Pe-aceşti Nimrozi nerozi, pe derbedeii
Scandalizaţi de flamura de nea.

Întoarce-Te în viaţa mea, Stăpâne,
Şi pune viaţa Ta în aceşti psalmi,
Ca până-n ziua zilelor de mâine
Ochii credinţei să-mi rămână calmi.

Decembrie 1977

Cântare de piatră

Oricâte săbii negre îmi vor străpunge duhul
Şi dacă totdeauna va fi umbrit văzduhul,
De n-aş vedea cu ochii prin fumul de pelin
Şi mi-aş mânca pezmetul cu lacrimi şi venin,
De m-ar izbi în suflet blesteme şi defaimă
Şi inima s-ar face un munte alb de spaimă,
Dac-aş striga într-una şi Tu nu mi-ai răspunde
Şi tot mai mult în nouri şi-n gheţuri Te-ai ascunde,
Dacă-aş rămâne singur – să nu m-asculţi ce-Ţi spun –
Şi m-ai zdrobi cu totul pân-aş cădea nebun,
Şi dacă gândul cărnii s-ar răscula-mpotrivă-Ţi
Ca să se-ntoarcă-n mine cu patimă de crivăţ,
Tot aş găsi motive să nu Te părăsesc,
Să nu arunc nădejdea prin care azi trăiesc.
Mai bine o celulă de neagră puşcărie
Decât să pierd vreodată nădejdea-aceasta vie!
Ca Urie Hetitul, ce nu putea pleca,
N-am să mă mişc, Stăpâne, de-aici din poarta Ta.
Căci simt aproape laţul şi hoardele de iad
Se năpustesc asupră-mi, cu chiot, ca să cad.
Şi n-am în mine prieteni şi nu sunt nici afară
Din cei ce pot să-mi poarte penibila povară.
Voi stărui la poartă pân-oi ajunge altul,
Ca iarba ce străpunge cu firul ei asfaltul.
Cu-atât mă ţin mai tare, cu cât ştiu că nu pot
Şi-aştept doar de la Tine speranţele şi tot…
Nu te-ntrista de cântul acesta ca de piatră,
Ci vindecă-mi Tu pieptul şi fruntea idolatră.

6 martie 1978

Ruga tâlharului pocăit

Când vei veni cu miile de îngeri,
Cu zeci de mii pe argintiul nor,
Când vei seca şuvoaiele de plângeri
Şi orice chin şi orice fel de dor,

Când serafimii Îţi vor da mărire,
Cu feţele de fulger şi de vis
Şi când a noii lumi nemărginire
Va licări în ochiul meu deschis,

Când oamenii s-or veşteji de groază,
Cu mintea rătăcită alergând,
Să nu mai simtă candida amiază
A revenirii Tale pe pământ,

Când idolii din inimi şi din lume
Vor fi zvârliţi în al ruşinii val
Şi, Doamne, atunci când numai al Tău nume
Va fi-nălţat pe buze, triumfal,

Când te-oi vedea în alb ca de zăpadă,
Cu slava câştigată jos la noi,
Când cei ce te-au străpuns or să Te vadă
Ca Dumnezeu al veacurilor noi,

Când voi privi în palma Ta de carne
Rănită de păcatul meu amar,

În ziua când nimic n-o să mai sfarme
Iubirea Ta pentru un biet tâlhar...

Da, vei veni atunci şi mulţi cu Tine,
În jurul Tău vor căuta să stea,
Adu-Ţi aminte, Doamne, şi de mine,
Când vei veni-n împărăţia Ta!

Oct. 1970

În fiecare zi cu Domnul

În fiecare zi cu Domnul meu,
Aş vrea ca şi Enoh să-mi fie viaţa
Să-mi înflorească sufletul mereu,
De câte ori Îi caut zilnic faţa.

Văzduh de liberare să respir
Şi, captivat de-a Lui seninătate,
Să-ngenunchez odată ca martir,
La un amin de doruri mângâiate.

În fiecare zi să mor răbdând,
Ca Duhul Lui în mine să trăiască
Şi la Cuvântul Lui să plec oricând,
Zorit de-a Lui iubire-mpărătească.

În fiecare zi-n odihna Lui,
În fiecare zi în bătălie;
Spre vârful umilinţei să mă sui,
Spre viaţa care moare ca să-nvie.

Cu El să merg la lucru şi în somn,
Cu El să mă trezesc şi să mă laud,
Iar dacă-L pierd, nu-mi oferiți alt Domn,
Căci numai pe Iisus doresc să-L caut.

Cu El în adevăr, cu El în planuri
Şi-n amintiri din zile de demult.
Să trecem astăzi, liniştiți prin lanuri
Şi, secerând, porunca să-I ascult.

Ajută-mă, o, Doamne, să merg zilnic
Cu Tine, nu doar petice de timp,
Ci să-Ți jertfesc minutele nesilnic,
Şi fără amânări sau contratimp.

Ajută-mi Tu dorința fără grai,
Ajută-mi cântul ce-a rămas suspine,
Ia-mă de mână, du-mă ca prin rai,
În fiecare zi să zbor cu Tine!

Decembrie 1982

Consacrare

În seara lumii am venit la Tine,
În rugăciune Ție să mă dărui.
De-atâta vreme-ai tot strigat spre mine
Şi te-am lăsat atâta timp să stărui…

Dar astăzi mi-e ruşine şi mă doare

Că Te-am ținut afară, la distanță,
Şi vin acum smerit, în consacrare,
În ultim ceas de har şi de speranță.

În seara lumii am venit să-Ți dau
Inima mea şi buzele şi totul,
Să scoți din ele duhul lui Esau
Şi slujba ascultării ca robotul.

Lucrează Tu prin mine pacea Ta
Şi împăcarea altora cu Tine!
De azi aceasta-i bucuria mea,
Să calc mereu pe urmele-Ți divine.

Noiembrie 1988

Rugăciune de mamă

La miezul nopții am venit să cer
Mai mult din Duhul Tău, mai multă milă,
Ca să pătrund adânc al tău mister
Şi proaspătă să fiu ca o zambilă.

M-aşteptă-nfometate nişte inimi,
Nu de străini, ci pruncii mei iubiți.
De câte ori n-am plâns şi plâng în sine-mi
Că aş dori să-i fac mai fericiți.

Şi vin la Tine-acum, în miez de noapte,
Prietene Iisus, căci ai promis,
Să-mi dai Tu preaiubire, să-mi dai fapte,

Să fac din casa mea un paradis.

Vreau pentru soțul meu credincioşie
Şi aurul iubirii pentru cer.
Vreau să învăț a crucii poezie,
S-alung din casă vorbele de fier.

Vreau pentru soțul meu seninătate,
Întâmpinări cu har şi cu cântări.
Din casa mea să curgă-n veci dreptate
Şi dor de cer şi sfinte căutări.

Ascultă, Doamne, stăruința mea,
Să potolesc această mare foame…
În miez de noapte-arată-Ți slava Ta,
Prieten bun al fiecărei mame!

Ian. 1989

Urmând Mielului

Umblând cu El în fiecare zi,
Păstorul Miel mă duce la păşune.
Şi nu sunt singur eu, ci multe mii,
Căci mare e oştirea celor vii,
Ce numai adevărul au a-l spune.

Umblând cu Domnul, fără vicleşug,
Stau sub smochin şi cercetez Cuvântul,
Şi inima îmi arde ca un rug.

Unde-aş putea de Duhul Lui să fug?
Când slava Lui va umple tot pământul?

El îmi deschidea mintea să-nțeleg
Minunile Scripturilor uitate,
Şi taine vechi cu Domnul le desleg,
O, ce frumos e Adevăru'-ntreg
– Dar totdeauna-i taină jumătate–!

În fiecare zi la apa vieții,
În fiecare zi sub crucea Lui.
Aceste vremi le aşteptau profeții,
Sculându-se din zorii dimineții,
– Căci cei ce dorm, sunt orişicând destui.

Chiar lucrul trecător merge mai viu,
Şi banul mai curat mă reprezintă.
De poftele din lume nu mai ştiu,
Şi socotesc venite prea târziu,
Ispitele ce inima-mi alintă.

La capătul de dincolo al căii,
Cu Mielul Crucii voi umbla şi-atunci;
Voi sta la masa Lui de-a lungul văii,
Aşa cum azi, prin mijlocul văpăii
Trec, împlinind mărețele-i porunci.

Cu Domnul meu în fiecare zi...
– O, de n-ar fi aceasta o minciună! –
Cu El am învățat a vă iubi,
Cu El nu mă mai tem a sărăci,
Doar să rămân cu Domnul împreună!

Aş vrea să Te urmez oriunde mergi,
– Dar nu cum a promis odată Iuda, –
Iisuse ce păcatele îmi ştergi,
Mă mustri iar, dar ştiu că mă-nțelegi:
Tu eşti odihna mea de toată truda.

Tu eşti cu mine, viziunea mea
Şi planul meu, şi imn de-apocalipsă,
În noaptea grijii Tu-mi eşti sfântă stea,
Tu-mi eşti veşmânt de har şi osana,
Ca să nu fiu cumva găsit cu lipsă.

Nu sunt mai tare decât Petru, eu,
De-aceea Îți cuprind piciorul, iată!
Nu garantez pe simțământul meu.
Dar să te părăsesc în ceasul greu?
O, niciodată, Doamne, niciodată!

Decembrie 1982

Maiestate

Iată-mă Doamne-naintea tronului Tău,
Ca să mă-nchin în ceasul vegherii curate.
Florile negre cu-adânci rădăcini către rău
Nu le mai ud cu lacrimi de rea pietate.
Iată-mă, Domne, salvat cu privirile Tale,
Din deznădejde şi false nădejdi temporale.

Peste adâncuri voi trece, prin cumpăna nopții
– Apără, Tu, pe cine-ai iubit şi chemat!–
O, dacă teama cu nelegiuite emoții,
S-ar nărui peste freamătul ei blestemat!
Biruitor voi rămâne atunci în lumină,
Urmă a paşilor Tăi, cu inima plină.

Ca de noroi noaptea acoperă toate
Câte-s din lume, câte se-ncing de sfârşit.
Doamne, aşteaptă-mă, smulge-mă Tu din păcate,
Dă-mi mâna Ta, încă un pas şi-am ieşit!
Iată-mă Ție, vinele muşchii şi nervii,
Împovărați de har, să Te-asculte ca servii.

Iată-mă, Doamne, salvat prin minunile Tale!
Bunul meu plan mă-mpingea înainte spre iad.
Tu ai venit, ca o piatră oprită în cale,
Venită la timp, să mă facă o clipă să cad.
Vindecă-mi, Doamne, sufletul plin de ruşine,
Împărtăşeşte-mă Tu cu iubire de Tine.
Fă-mă statornic în Tine, în lumea de soare,
De unde s-aduc printre semenii mei vindecare.

Multe aş vrea să-Ți vorbesc, şi s-ascult mai ales,
– La tronul Tău nu-i niciodată furtună –
Din pomul vieții fructe de preț am culeș
– Din tronul Tău nu izvorăşte minciună–
Deschide-mi Tu poarta cetății de aur,
Du-mă acolo în ne-nchipuitul tezaur.
Du-mă acolo, cu inima toată, cu duhul,
Ca să nu văd şi să nu mai aud altceva.
În jurul meu umple de Tine văzduhul,

Tot mai aproape să fiu de inima Ta.

Psalm de lut

Obosit de mine însumi şi de lume
Şi prăbuşit, mă mir,
că îndrăznesc la Pomul Vieții să mai sper.
Iubit, chiar renumit şi totuşi fără nume,
Tânjeam să moştenesc un colț de cer.

Dar, iată-mă înfrânt, mereu înfrântul,
Căutător de toate, de nimic,
Căutător de pace, de perle, de avântul
Ce, fără rost l-am risipit, de mic.

Da, iată-mă înfrânt şi ruşinat,
Cu lecția mereu aceeaşi, ne-nvățată,
Mereu absent, mereu întârziat,
Târându-mi inima-nghețată.

Un munte de ocară-mi stă în cale,
Un zid de îndoieli şi de furtuni.
Voința mea încearcă să se scoale
Şi prea aştept, prea nu aştept minuni.

O, Dumnezeu al milei şi-al răbdării!
O, Paradis dorit, visat, pierdut!
M-aş prăbuşi de tot sub ghețurile uitării,
Dar steagul Crucii mă tot strigă, mut.

Şi zic: O, ia-Ţi Tu Domne împărăţia!
Sunt mulţumit că în curând vei reveni,
Triumfător şi drept şi dominând vecia,
Chiar dacă eu, acesta, voi pieri !

Dar cum să pier? O voce mă tot cheamă,
Spunându-mi că sunt încă fiu dorit,
Şi nu-i nevoie să aştept cu teamă
Căci îmi va lua Iisus întreaga dramă,
Chiar azi, atât de-aproape de sfârşit.

Mă scol, plecând cu sfântă cutezanţă,
Pe calea care urcă tot mai sus.
Şi, din trecut răzbind, îmi dă iarăşi speranţă,
Lumina revenirii lui Iisus!

Ianuarie 1987

O, Duh de har prea plin

O, Duh de har prea plin,
Dumnezeiesc mister,
Să-mi umpli pieptul de amin,
Să mă conduci la cer.

Ca soarele-nfocat,
Fierbinte, raza Ta
Mă-nvăluie cu dor bogat,
M-atrage-n miez de stea.

Talazul ’nalt stă calm,

Nu cad sub al lui bici.
Chiar miezul nopți-i plin de clar,
Când harul Tău e-aici.

O, Duh de har prea plin,
O, preaiubirea Ta,
Ce toarnă jertfă şi amin
La rădăcina mea !

A doua rugăciune

Stăpâne, Domn al Slavei, Atotputernic Tată,
Tu ce trimiți spre stele lumina Ta curată,
Şi cu puterea-Ți mare, menții oştirea lor,
În fața Ta cu frică îmi plec al meu picior !

Eu nu Te-aş înțelege de mi-ai vorbi prin tunet,
Căci doar m-ar umple groaza la-l vocii Tale sunte,
Dar, iată, că acuma, aşa cum sunt – țărână –
Eu înțeleg că-n toate e veşnica Ta mână.

Da, Te aud mai bine când îmi vorbeşti în şoapte,
Când ziua se preface încet-încet în noapte,
Când printre ramuri, luna, cu chipul ei de jar,
Aprinde cu o rază al crângului hotar,

Când se întorc păstorii cu turmele în văi,
Cu urmele-nserării pe fețe, în văpăi,
Când crinii din grădină parfumul şi-l înalță,
Ca semn că-n cupa albă ai pus un foc de viață,

Când din adânc de neguri se-arată constelații
Ca nişte diamante prin nesfârşite spații,
Când în abis scânteie mărețul Orion
Şi alte mii de pulberi, atom lângă atom,

Sau când adoarme lacul sub insule de nufăr...
Oricât aş fi de vesel, sau întristat şi sufăr,
Şi de se-abate-n suflet neliniştea vreodată,
În liniştea naturii văd numele Tău, Tată !

28 august 1969

A treia rugăciune

Priveşte spre mine Părinte din slavă,
Eternule Domn al luminii celeste.
Îndreaptă-Ți spre mine privirea suavă
Şi- alungă-mi din inimă teama grozavă
Că multă mai este.

Să piară chemarea adâncului mare
Şi orice-ntuneric sau umbră de nor.
În clipele luptei răsai al meu Soare,
Cu raza Ta dulce pe valuri amare
S-alini orice dor.

Nu cer voluptatea umblării deşarte,
Ci-n freamătul vremii un spirit să-mi dărui,
Să-nving cu tărie furtuna de moarte
Şi glasu-i ce-n suflet doar neguri împarte,

La Tine eu stărui.

Acesta mi-e visul. Suflarea-Ţi curată
S-aprindă în mine arome de har.
Şi orice simţire o vreau liberată,
Puternică-n fapte şi nevinovată,
Puternică-n dar.

Ah, cine sunt eu să-Ţi aştept mângâierea
Şi buna-mi speranţă cu ce s-o plătesc ?
Îndură-Te iarăşi şi frânge-mi durerea,
Fă-mi, Doamne, şi mie aşa cum Ţi-e vrerea
Şi sfatul domnesc.

Eu nu am putere, căci totul e-n Tine.
O, vindecă inima mea pentru veci!
Tu, Doamne, ştii totul, căci şi pentru mine
Urcat-ai a Gólgotei-nalte coline
Pe aspre poteci.

Condu-mă la Tine, izvor de iubire,
Tu veşnic al laudei mele stăpân!
Condu-mă-n a raiului sfântă umbrire,
Ca numai în Tine să am fericire
Şi-aşa să rămân.

12 Aprilie 1970

A patra rugăciune

O, de s-ar deschide cerul şi Te-ai coborî în slavă,
S-ar aprinde înălțimea de splendoarea Ta grozavă
Şi s-ar despica în două munții în cuprinsul lor…
De lumina Ta s-ar umple Muntele Măslinilor.

O, dac-ai veni la mine într-o seară, pe la cină,
Eu Ți-aş dărui cu totul inima-mi de pace plină!
Să privesc odată chipul care-a suferit disprețul,
Pentru fericirea noastră a plătit cu sânge prețul.

Mă gândesc ades la Tine, la iubirea Ta adâncă,
La fântâna apei vieții ce mai izvorăşte încă.
Doar un pas am mers spre Tine, şi atât m-ai răsplătit,
Cum în inima-mi de carne nu m-aş fi cândva gândit.

Dacă voi intra vreodată în a nemuririi spații,
Ca în lumea înnoită îngerii să-mi fie frații,
Numai prin a Ta iubire voi păşi în veşnicie,
Tu-mi vei fi şi-acolo, Doamne, cea mai sfântă bucurie.

Ah, putea-voi eu, vreodată, să plătesc a Tale haruri,
Să-Ți întorc, putea-voi, oare, rodu-atâtor mii de daruri?
Ştiu, doar prin a Ta putere văd şi ochii mei lumină,
Şi-or vedea cu mult mai bine să-Ți dea jertfa lor deplină,

Când se va deschide cerul, când vei reveni în slavă
Şi când idolii din inimi s-or preface în otravă.
Când cei alungați de lume vor vedea-mplinitul vis
Ca să guste fructul vieții în doritul Paradis.

Astăzi vezi a mele lacrimi. Tu ştii, nu sunt în zadar.
Dă-mi puteri, Te rog, să birui viitorul ceas amar.
Şi când razele străine mă vor doborî pe cale,
Să întinzi şi peste mine áripa-ndurării Tale.

Iunie 1970

Dreptatea Lui

Cum aş putea eu, păcătos din fire,
Ce port în sânge răul tot, perfid,
Să intru strălucind în nemurire,
Sau numai pentru ea să mă decid?

Cum aş putea eu, sclavul îndoielii,
Al temerii de moarte şi-al mândriei,
Să ies din iadul unde zac rebelii,
Să cuceresc un rai şi-o veşnicie?

Cum aş putea eu, egoist „selfsibil”,
Să scap de mine însumi ca de-o haină,
Să mă arunc deodată-n imposibil,
Sau, fără aripi, să mă-nalţ spre taină?

Cum aş putea ca viaţa mea pătată
S-o schimb pe una candidă şi pură?
Ce dar sau ce pedeapsă, câtă plată
Să dau, s-ajung o nouă creatură?

O, numai harul Lui mă dezrobeşte,

Salvarea mea e în dreptatea Lui.
Şi, prins apoi în al iubirii cleşte,
La forja Sa, căci altă cale nu-i.

Deci las pretenţii, las dreptatea mea,
Şi las chiar viaţa! Ce s-aleg dintr-însa?
Căci m-a vrăjit Iisus cu vorba Sa;
El va fi chipul meu, eu numai pânza.

În curtea Sanctuarului, Calvarul,
Îmi e altar şi monument de slavă.
Acolo Christ mi-a ispăşit amarul,
Când a golit paharul cu otravă.

De-aceea zilnic vreau să mor cu Domnul,
Ca, liber să trăiesc, totuşi nu „eu”!
Ci „El” în minte să-şi înalţe tronul,
Să mă sfinţească prin Cuvântul Său.

Februarie 1985

Hoc signo vinces

Biruitorul! O, ce nume nou m-aşteaptă;
nu voi mai fi cel care ţine lumea de călcâi…
Desăvârşit în cugete şi-n faptă,
prin har şi suferinţi, spre tronul Lui.

Să iert cum a iertat şi Domnul gestul
piroanelor când L-au răzbit flămânde,
să cuceresc fără întoarceri Everestul

răspunsurilor totdeauna blânde;

Nu voi mai fi copil al înserării
și jucăria tristă-a nimănui.
În lupta încleștată, prin credință,

triumf din cea mai stearpă neputință…
Biruitor! Sub soarele veciei
să port pe frunte autograful Lui...

Februarie 1985

Probozenii

O haină

O haină, doar o haină ca să-ți îmbraci făptura
Şi să-ți descoperi astfel tot duhul şi măsura.

Neascultând, strămoşii pierdut-au haina sfântă;
Noi moştenim ruşinea şi voia lor cea frântă.
Ce goi venim pe lume, la piele şi la minte,
Şi goi suntem de credem că slava stă-n veşminte!
Când haina ascultării o lepădăm în grabă
Şi punem haina lumii ce-n lume se întreabă,
Suntem tot fii ai cărnii, tot spița lui Adam,
Cu şorțul necredinței purtat din neam în neam.
Cum aş putea să stărui că sunt creştin şi lupt,
Când hainele dreptății le port.... pe dedesubt?
E-adevărat, dreptate nu voi avea din haine,
Nici din porunca Legii păzită până-n taine;
Doar harul, numai harul mă scoate din ruşine,
Învăluindu-mi viața în izbăviri depline.
Dar harul nu-i un petic ca să-mi cârpească viața
Sau lipsurile hainei, când nu iubesc povața.

Nu, Legea nu se schimbă; croiala ei de veci
O împlineşte harul – cu el te-mbracă, deci! –
Căci harul nu se-ndoaie după sentința modei,
Ci zilnic dă putere credinței şi metodei.
Cât eşti în şcoala vieții, învață să te-mbraci,

Pe tine şi pe-ai casei, apoi pe cei săraci.

O haină! Doar o haină! Ce predică rosteşte!
Ea spune cum te cheamă, ce duh te stăpâneşte.
Chiar dacă-odată minte, tu spune adevărul,
Croindu-ți haină nouă precum aşteaptă cerul.
O haină! Pentru-o haină, poftirea lui Acan
I-a prefăcut coliba în stog de bolovan.
Asemeni lui, când haina te-arată drept haldeu,
Nu poți să spui, măi frate, că eşti din Dumnezeu!
Şi-n ziua când tot gândul se va fi dat pe față,
Ți-o vor stropi cu sânge talanții grei de gheață.

O haină doar, o haină! Destul ca să te piardă…
Vezi, când ți-alegi modelul, tresari şi fii în gardă!

Bucureşti, Martie 1980

Sărac cu duhul

E greu să intri-aşa în ceruri ca dromaderul printr-un ac.
Gândeşte-te, laodiceene, n-ai fi ferice mai sărac?
Te simți prea sigur fără Domnul, cu duhul ghiftuit de lume;
Tot rătăcind prin ale tale, tu ți-ai uitat mărețul nume.
Tu ai uitat că Împăratul venit din ceruri pe pământ,
A fost sărac, smerit cu duhul şi umilit până-n mormânt.
Ar fi putut zidi cetate cu turnuri de filozofie,
Dar, cu această trudă-înaltă, mi-ar fi adus salvare mie?
Ar fi putut să ne uimească şi apoi chiar să ne înspăimânte,
Turnând ştiință peste oameni, ca ei spre stele să se-avânte.

I-ar fi rămas prin cărți cuvântul şi nume mare de savant,
Iar lumea? După două veacuri s-ar fi făcut fum şi neant !
Sărac a fost, n-avea nimica. Şi chiar de-ar fi crescut în aur,
N-ar fi turnat viţelul-idol, nici nu l-ar fi făcut tezaur.
Da, El s-a mulţumit cu lemnul şi cu virtutea care-l duce,
Şi l-a cioplit o viaţă-ntreagă, pân-a făcut din el o cruce.
Celor de azi, bogaţi cu duhul, le pare crucea cântec straniu.
Au bani şi tehnică, de-aceea toarnă viţelul de uraniu…
Iar cei ce n-au aşa ispite, au un biet sâmbure de „eu”,
Pe care-l îngrijesc cu teamă să ţină loc de Dumnezeu.
Totuşi, a fi sărac cu duhul nu-nseamnă, frate, să fii prost,
Căci ignoranţa e mai scumpă, te duce la mai mare cost:
Dar nici să crezi ca pe-o Scriptură ştiinţa luată de la om.
El doar se laudă cu multe, dar n-a creat nici un atom,
Ci doar amestecă şi taie din faptele lui Dumnezeu
Şi îţi întinde apoi fructul ştiinţei binelui cu rău.
Când simţi că fumul violenţei împute arogant văzduhul,
Să zici în mintea ta: „Ferice de omul cel sărac cu duhul!”
Da, să nu crezi că Domnul cere să fii umplut de neştiinţă,
Dar pleacă-te şi tu, ca Newton, în rugăciune de credinţă.
Cu cât vei fi copil la suflet, cu cât vei fi mai gol de tine,
Va încăpea mai mult în minte ştiinţa cea numai de bine.
Nu te-nălţa pe picioroange de slove goale şi hârtii;
Ci pune talpa ta în iarbă, că-i fără margini ce nu ştii.

Martie 1978

Cuvintele zilelor

Din florile trezite în suflet la lumină,
Pe cea mai prețioasă păzește-o Tu deplină,
Iisus, doar pentru Tine să se desfacă vie,
Să facă voiei Tale crescândă bucurie.
E floarea închinării, a arderii supreme
Şi-a geloziei Tale ce-o porți de-atâta vreme.
Oricum va bate vântul, ea nu se v-a-nclina
Decât la frumusețea şi trăinicia Ta.
O, întăreşte-o-n Tine prin seve şi lumini,
Pe rug să-i stea de gardă batalion de spini.
Ba încă ea să-Ți fie tăişul scos din teacă,
Atunci când frontul luptei pe-aici va fi să treacă.

Eu am şi azi nădejde că mă vor înțelege.
–Busola conştiinței la toți ne este lege –
Şi totuşi, ce durere să vezi, din mii de vase,
Că doar puține, Doamne, au drumuri sănătoase!
Acolo este nordul, spre el arată acul,
Când cu răbdare-nlături minusculul obstacol
– Un praf rămas sub geamul necurățat de ani,
Vă va schimba destinul pe mare, căpitani!–
Dar ei, treziți o clipă se-ntorc pe altă parte,
Vrăjiți de steaua morții şi-a spumelor deşarte.
Luptându-se cu zorii, ai somnului eroi,
Răspund din vis alarmei cu salve de noroi.

Aşa trec zile multe şi trec cu ele anii,
Tot programând păcate urmate de litanii.
Priviți în urmă, oameni, la cei de altădată;
Păcatul lor cu față aproape neschimbată

Trăieşte şi acuma, e-acelaşi şarpe fin,
Cu-a lui otravă forte ce o simțim din plin.
Ah, taina nedreptății nu-i undeva, afară,
Ci e-nnăuntru, vie, nebănuită fiară.
De ce să ne mai temem că ne-or mânca străinii,
Că ne vor rupe carnea pustiile şi spinii,
Când repetăm povestea ce ne distrează-n van,
Primind la stână lupul hirotonit cioban?

Nu vă miraţi de-o vorbă ce n-o mai spun în şoaptă
– S-audă surzii, orbii să vadă că e dreaptă.–
De-aceea vă jur astăzi pe numele de fraţi,
Pe-aceşti prooroci de dulce să nu-i mai ascultaţi.
Primiți, o, mai degrabă acest potir de soare,
Această rană sfântă, această vindecare.
Căci nu v-am scris cu pana muiată în oțet,
Nici ca să mă dau mare – abia de sunt poet!
Şi chiar în taina artei, aceia sunt înalții,
Ce spală cu iubire picioarele la alții.
– Ah, astă demnitate întâiul de-aş avea,
Ca să nu pier în haos străpuns de pana mea!–

Aşa trec zile multe şi trec cu ele anii
Spre ultima răsplată la capăt de strădanii.
E-adevărat, dreptate nu vom avea din Lege,
Dar cine simte gustul – nevoia!? – să dezlege
Sigiliul ei de aur prin care ne-am legat?
Sau am găsit salvarea de Lege în păcat?
Şi dacă prin credință se dă, ca o favoare,
O va avea acele ce ştie că n-o are.
Da, ni se dă de milă că suntem păcătoşi,
Nu ca să ai motive păcatele să-ngroşi,

Nu ca să te simți liber, şi-n focul lumii, oh,
Să-ți dai până şi fiii ofrandă lui Moloh!

Iar altul plânge-n taină şi mâna când ți-o strânge
El poartă chiar şi-n palme sigiliul cald de sânge.
Da, proba, ea va face alegerea din urmă,
Doar sfânta judecată părerile le curmă.
Mai bine-acum să tremuri, acuma plângi şi țipă,
Decât cu-ntârziații sosiți după o clipă.
Atunci cel care astăzi e sfânt prin închinare,
Frumos ca un gând liber va trece, în picioare,
Prin unduiri de harpe, prin roua din Grădină,
Înconjurat de stele, de flori şi de lumină.

Ajută-mă Iisuse, ca să ajung şi eu,
Prin lacrima căinței să-L văd pe Dumnezeu.

1976

Ce-au văzut în casa ta?

Poate-au intrat în casa ta, vreodată,
Vecinii curioşi, sau oaspeți rari.
Intrând sfioşi şi cu privirea roată,
Ei ți-au citit din lucruri viața toată,
Să-ți vadă-n ele chipul cum apari.

Dar ce-au văzut în camerele tale,
În mobila de lux, de zeci de mii?
Deşertăciuni umflate, inimi goale
Şi idealuri mici, materiale,

Ce odrăslesc în suflete pustii.

Ce ai tu, mai de preț, ca să le-arăți?
O garderobă plină de modele?
De-aceste trecătoare zeități,
Poți inima şi ochii să-ți agăți ?
Vezi să nu pieri şi tu, cumva, cu ele !

Fii sigur c-au văzut de la-nceput,
Pe tronul lui înalt, televizorul,
Hipnotizând cu jocul lui plăcut,
Ca să te-nvețe-atât de prefăcut
Prostia şi desfrâul şi omorul.

Ce şoapte-aud străinii-n casa ta?
Vorbiri de rău şi certuri înfundate?
Te-aud țipând pe tine sau pe ea
Şi înțeleg 'nainte de-a intra,
Că eşti, aha! creştin pe jumătate...

La masa ta, ce văd cei invitați?
Credință, rațiune, ascultare?
O dietă pentru oameni luminați?
Sau gust barbar care aduce-n frați,
Nelinişte şi somn la adunare.

Iar în garaj, mai ai o biruință
Să le arăți, pe zeul tău temut,
În timp ce-n cer stă scris: „nechibzuință".
N-ai fost misionar, nu ai credință;
Le-ai arătat şi tu, doar ce-ai avut !

1982

Influența

Influența e parfumul, mirului tăcut, amar,
Ce se-mprăştie departe în curent sporit de har,
Influența e sămânța, aruncată printre oameni,
Ce rodeşte pentru viață, sau spre moarte, precum sameni.

Influența e lumină, influența e-ntuneric,
Ea e-n lume ca o coadă de balaur luciferic,
Orice faci şi orice sufli se înscrie-n concurență:
După moarte, neuitată, fapta are influență.

Influența e săgeata ce-l ajunge pe străin,
Sau e raza de nădejde, care-i duce la senin.
Influența e nectarul picurat în jgheabul lumii
Sau duhoarea otrăvită ce va doborî pe unii.

Mulți doresc un nume mare, influență ce răsună
Dar la bara judecății se întreabă dacă-i bună.
Vezi de treaba ta cu grijă, fii corect în cele mici,
Şi-ți va creşte influența ca la sfinți şi mucenici.

Iar când vei purta ocara pentru Cruce cu răbdare,
Poți să ştii atunci, că-n lume influența ta e mare.
Nu uita, se-nregistrează tot ce spui şi tot ce... taci;
Pentru cei ce lângă tine, tu răspunzi de tot ce faci.

Influența este lanțul ce te leagă de mulțime,
Pilda care-i mântuieşte sau i-mpinge către crime;
Cu cât ți s-a dat mai multă, cu atâta vei răspunde.
Cântăreşte-ți influența, om al Bibliei – oriunde!

Decembrie 1984

Bârfa

Mai rea decât fumatul, mai ieftină ca berea
Şi care-ți bea, şerpeşte, încet-încet, puterea,
Aceasta este Bârfa, păcatul cel sus pus;
Să facem adunare şi să-l vedem exclus.
Iar dacă vreun frate va mai cânta la fel,
Vom spune fără milă: „Afară şi cu el!"

Ca banul dat în taină, care-l primeşte târfa,
Ca lozul cu nimica e vorba rea şi bârfa.
Ca porcul de spurcată, ca boala fără leac;
În judecata mare o dau: ce să mai tac?
Căci ea ne roade casa încet ca igrasia,
Setoasă ca ciuperca şi mândră ca prostia.
Ah, arătați-mi unul curat de-această vină,
Să stea aici în față, ca să ne dea lumină!

Şi tu, nu te mai plânge că te-au vorbit de rău!
Poate că meriți frate – nu ştie Dumnezeu?
Şi ştii şi tu că-atuncea, ba chiar şi altădată
Ai pălmuit pe altul şi-acum îți iei răsplată.
Iar dacă crezi matale că eşti nevinovat,

Întoarce-ți iar obrazul, de-l ai şi-i botezat.

Iar tu, care într-una pândeşti cusur la alții,
Mai bine taie-ți limba şi mai iubeşte-ți frații.
S-o tai adânc, din carne, s-o smulgi din rădăcină,
Din inima lipsită de soare şi lumină.
De ce s-o plimbi ca musca prin aburi de gunoaie?
Alungă-i bâzâiala afară din odaie!
Că trântorul, de-i trântor, chiar de nu-ți face miere,
El nu aduce-n casă o altă neplăcere,
Dar muştele îți spurcă şi mierea dac-o ai;
De-aceea bârfitorii nu vor intra în rai!

Salvează-mă, o, Doamne, de lepra limbii mele;
Când nu se poate altfel, îndeamnă cu nuiele,
Ca să-mi trăiesc credința ca florile de stânci,
Să mă târăsc spre ceruri de-ar fi să urc pe brânci.
Spre ținta vieți mele, spre țara fără nori,
Unde nu-s vorbe rele şi nici clevetitori.
Eu voi vorbi de Tine, de mila Ta, de Cruce,
De calea fără seamăn ce-n sânul Tău ne duce!
Ca să mă saturi, Doamne, cu armonia Ta,
Şi limba mea, salvată, cântarea ei să-Ți dea!

Septembrie 1982

Isaia 6

Văzut-ați voi vreodată serafimi
Cu aripi de respect în adorare,
Ființe coborând din înălțimi,

Cu aripile până la picioare?

Văzut-aţi voi pe Domnul, Împăratul,
Privindu-vă pornirile şi ochii?
Aţi înţeles cum stă, ascuns păcatul
În neglijenţa un simple rochii?

Aţi auzit voi laudele sfinte
Înconjurând pe Domnul şi pământul,
Când petreceaţi în şoapte de cuvinte,
Necurăţind sabatele de-a rândul?

Voi n-aţi simţit balsamul bucuriei,
Iertării, curăţirii de păcat?
În faţa Majestăţii veşniciei,
Simţirea voastră n-a îngenuncheat?

Nerânduieli, sau mode de prisos,
N-aţi tresărit când cerul v-a văzut?
De n-aţi primit mărirea lui Christos,
Voi nu v-aţi închinat şi n-aţi crezut!

Iunie 1984

Limba

Limba este pom de viaţă
Sau e câmp de mărăcini.
E o uliţă şi-o piaţă
Cu neguţători străini.

Limba-i clopot viu de soare,
Sau e gamă de nuiele.
Ce blestem pentru popoare-i
Pălămida limbii rele!

Limba leagă sau desparte,
Limba-i viață sau e moarte.
Multă lume şi mulți zei,
Cresc din rădăcina ei.

Limba-i fier de plug, cuminte,
Sau e-o cruntă baionetă.
Chiar de-o-nveți în cele sfinte,
Tot dintr-ale ei repetă.

Azi, aduc ca jertfă vie
Limba mea risipitoare,
Şi Te rog s-o faci să fie
Ancoră-n adânc de mare.

Limba mea să Te slăvească
Prin cuvinte sau tăcere;
Sinceră şi românească
Să aducă mângâiere.

Ca o punte, îndrăzneață
Fă-o Tu spre inimi multe.
Pune frâu şi pune viață
Limbii mele, să Te-asculte!

4 Nov 1982

Banii

Bani, bani, bani,
Boală grea de mii de ani;
Roade-n carnea omenirii
Cancerul nelegiuirii.
Îi aduni nenumărați,
Mai munciți, mai şi furați,
Iată cât de mulți duşmani:
Bani, bani!

Au fost dați ca semn al muncii,
Al iubirii şi poruncii
De a face numai bine
Pentru-ai tăi şi pentru tine,
Pentru văduve, orfani,
Ți-au fost dați atâția bani.

Egoismul, boală crudă,
De avar, de hoț şi iudă,
Este-atât de răspândit!
Pe bogat îl chinuieşte
Pe sărac îl ispiteşte,
Nici un suflet nu-i scutit.
Sclipitori şi inumani:
Bani, bani!

În măreața noastră eră,
Ei trec orice barieră,

****
(în continuare lipseşte pagina 10)

Cultura

Suntem făcuți plugari de caractere,
Să desfundăm înțelenite minți.
De-aceea studiem, prinzând putere,
mai mult decât ni-i dat de la părinți.

Suntem născuți odată cu știința,
În secolul năvalei de lumină.
De-aceea noi ne întărim ființa,
Turnând înțelepciuni la rădăcină.

Noi suntem ucenici ai veşniciei,
Căutători de taine fără moarte.
Clădim ca pe o sacră datorie
Cultura cea din cărți pe cea din Carte.

Ne trebuie ştiințele naturii
Ca să-L iubim mai mult pe Creator;
Dar nu suntem vânduți literaturii
Sau altui fel de sorb înşelător.

Căci pasiunea noastră-i adevărul
Şi numai adevărul e frumos,
De-aceea arta noastră e mai clară,
Fiindcă are-n centru pe Christos.

Iubim şi drumeţiile prin munţi,
Şi evanghelizarea şi lopata,
Dar nu uităm să adunăm sub frunţi
Zidiri de diamant, ca să fim gata.

Istoria şi limbile ne-ajută,
Să înţelegem bine profeţia.
Căci doar având înţelepciune multă
Poţi alunga orgoliul şi prostia.

Şi nu e lux cultura, ci e far:
E-o datorie mintea să-ţi rodească,
Să poţi să fii adevărat plugar
De inimi şi de ţarină cerească.

Mai 1988

Politeţea

Politeţea este fructul,
Este graţia iubirii…
Vocea ei este culoarea
Şi parfumul fericirii.

Căci pe lângă toată treaba
Politeţea-i aur fin;
Şi-i frumoasă; nu degeaba
E de genul feminin.

Ea oriunde preţuieşte
Cât un sac cu diamante,

Căci în viață ne sădeşte
Maniere elegante.

Este soră cu respectul
şi cu amabilitatea.
Politețea e aspectul
Ce-l îmbracă bunătatea.

Inima e-nşelătoare,
Schimbă multe măşti pe fețe.
Totuşi, ce ne-am face, oare,
Fără sfânta politețe?

Cui îi place să se poarte
Ca un scit sau ca un urs,
Va rămâne tot departe
De al frumuseții curs.

Ca o muscă ce nu ştie
Nici ruşinea, nici noblețea,
Aşa este omul cărui
Îi lipseşte politețea.

El nu poate ține rândul,
Se sfieşte să salute,
Tutuie pe toată lumea,
Spune vrute şi nevrute,

Vâră nasul şi urechea
Unde treaba nu-l priveşte,
N-are simțul, n-are tonul,
Nu-i dresat nici cât un peşte.

Decât fără politețe
E mai bine fără limbă.
Să dea Domnul s-avem zilnic
Acel har care ne schimbă.
– Dacă nu ți-a plăcut versul,
Du-te, vere, şi te plimbă!

Aprilie 1988

Cămin

Am văzut cândva o casă
Fără vatră, fără fum,
Era mândră, dar geroasă,
Te simțeai mai bine-n drum.

Aşa este şi căminul
Unde nu-i zidit altar.
Neiubirea şi declinul
Îl transformă în hangar.

Tot la trudă şi la muncă,
Tot pe străzi şi pe şosea,
Sub a grijilor poruncă
Nu e timp a răsufla.

Ce folos de bani şi lucruri,
Când nu ai altar în casă,
Când n-ai timp ca să te bucuri
De o clipă mai aleasă?

Dec. 1988

Epistolă

Pe unde eşti, de nu te pot găsi?
Prin ce boschet cu crengile țepoase?
Te caut, iar tu fugi, de ce să fii
Chiar ultimul ce lumea rea s-o lase?

Te duci prin râpi şi spini de bună voie...
Dar când vei vrea să ieşi, n-ai să mai poți;
Întoarce-te-n corabia lui Noe,
Unde e loc şi astăzi pentru toți.

Căci lumea se zoreşte de pieire,
Grăbind mereu al zilelor soroc.
Se-adună norii crânceni peste fire,
Prevestitori potopului de foc.

Priveşti în urmă şi ai vrea să sorbi
Din băutura morții înc-o dată.
Dar în curând, vei plânge, printre orbi,
Ca şi Samson vei învârti la roată.

De nu m'asculți băiete, când îți spun,
Mult nici în lume n-o să-ți fie bine.
Şi-n focul cărui suntem în ajun,
Idolii tăi vor fi şi ei cu tine!

16 iunie 1978

Zâmbeşte

Mai strălucesc în lume frumuseți
pentru că Dumnezeu a zâmbit când a creat-o.
Soarele acesta-i doar umbra Prea Fericitului,
apele poartă țăndări ale oglinzii Lui,
Şi păsările chicotesc înviorate de acelaşi Spirit

Nu-mi spuneți că Dumnezeu
este acru şi pus pe gâlceavă,
nu-mi spuneți de Copilul Iisus
că zâmbea doar amar,
prea grăbit către Cruce şi Slavă!
Nu-mi spuneți că astăzi, din cer,
El ne priveşte ca icoana
unui Pantocrátor sevér.

El a plâns pe pământ, a postit prin pustii,
dar acelaşi Iisus,
vrăjiți îi atrăgea pe copii.

Şi dacă martirii, pe vremuri,
zâmbind împăcați urcau eşafodul,
de ce să stai ca un lemn necioplit,
să te vaieți mereu şi să tremuri,
afişând în priviri că nu eşti iubit?

Priveşte în sus, priveşte în jur şi zâmbeşte,

smulge-ți fața din palme şi masca de sfânt
şi fii ca un înger uman pe pământ,
în lumea care te iubeşte, nu te iubeşte…

N-ai motive să cânți? N-ai motive să speri?
N-ai învățat să te rogi, să primeşti şi să ceri?
cât timp Dumnezeu n-a murit,
cât timp Iisus al nostru trăieşte,
chiar dacă trebuie să mai verşi lacrimi,
zâmbeşte!

1992

Cinci fecioare (I)

Cinci fecioare pregătite cu făclii şi cu veghere,
Pregătite pentru nuntă, dar nu pentru-ntârziere.

Sunt creştini ce vor iertare, vor coroanele de sus;
Se gătesc pentru serbare, însă nu pentru Iisus.

Sunt creştini cu inimi sparte, şi cu dor de cer pe față,
Pregătiți sunt pentru moarte, însă nu şi pentru viață.

Da, sunt mulți ce vor culege o amară umilire;
Ei sunt gata pentru Lege, însă nu pentru iubire.

Pildă stă pe mai departe ca avertizare vie:
Mulți sunt gata pentru moarte, dar nu pentru veşnicie.

Cinci fecioare (II)

Cinci fecioare adunate, puse-n pildă şi gătite,
Nu erau mai educate, dar au fost mai chibzuite.

Singura deosebire între păcătoşi şi drepți
E că unii au iubire, iar ceilalți sunt doar deştepți.

Timpul scump de pregătire ei îl irosesc la joc,
Sau adună în neştire milioane pentru foc.

Dacă te jigneşte versul, este clar, sigur că da,
Că în ceata celor mândri eşti cuprins şi dumneata.

Căci ai adunat o viață, multe dar nimica demn.
Vinde-le acum pe toate, pentru-un dram de untdelemn.

La rugăciune

Cum stai în fața Domnului măririi?
Ce gânduri te încearcă şi ce grai?
Acelaşi glas mai sus de glasul firii
Îți porunceşte azi ca la Sinai.

Cum stai în fața Regelui dreptății
Când Daniel cel scump şi preaiubit,
Schimbând fără să vrea culoarea feții,
Căzu înfricoşat şi-ncremenit?

Ce simți când îți vorbeşte glasul Său
Ca vuietul oceanelor întinse?
Când se arată întinsul curcubeu
De taine al străvechii-Apocalipse?

Păzeşte-ți paşii când te duci la Templu
Şi adu jertfă sfântă, înțeleaptă:
Tăcere, ascultare şi exemplu
De dragoste, de pace şi de faptă.

Nici vitele nu trebuie să pască
În locul închinat lui Dumnezeu,
Cu mult mai mult în casa împărătească
Să fie stăpânit copilul tău.

Să fii curat la trup şi în intenții,
Să vii s-asculți, nu doar ca să vorbeşti,
De câte ori te rogi, fără pretenții
Pentru aleşii slujbei îngereşti?

Să nu-ntârzii la ceasul rugăciunii,
Să fii atent şi foarte serios,
Nu te grăbi să pleci ’napoi ca unii
Ce nu se simt în pace cu Christos.

Smeriți-vă genunchiul, cu tot greul
– Respectul mai adânc găseşte loc –,
Nu stați înțepeniți ca fariseul,
Căci rugăciunea nu-i un fel de joc.

Ia-ți hotărâri să-ți potriveşti dieta
Ca Domnul să te-ajute să mai creşti,

Învață chiar de astăzi eticheta
Sfințeniei din curțile cereşti.

Iar dacă eşti chemat ca să vorbeşti,
S-aduci o hrană sfântă şi curată;
Cu har şi adevăr s-o pregăteşti,
Cu gust de-nțelepciune şi sărată.

Să nu vii fără scop la adunare,
Să nu pleci fără țintă înapoi,
Ci să cinsteşti solia salvatoare,
Ca să rezişti în ziua de apoi.

August 1979

Când ceri pentru a da

Când ceri pentru a da, poți îndrăzni
Şi poți avea credință-n reuşită,
Căci Prietenul Iisus va auzi
Chemarea ta statornică, sfințită.

Când ceri pentru a da ai alt curaj,
Căci ştii că-s interesele iubirii.
Tot cerul înțelege-acest limbaj
Ce-l ştiu din firea lor şi trandafirii.

Când ceri pentru a da te-mpărtăşeşti
Cu Duhul Sfânt, cu Tatăl şi cu Fiul;
Ai drept, prin legământ, cu cei cereşti
Să-ndepărtezi din viața ta pustiul.

Când ceri pentru a da, nu pleci grăbit
Şi nu trânteşti îndată receptorul.
Ştii că iubeşti când ştii că eşti iubit
Şi ai credință în Mântuitorul.

Când ceri pentru a da, cum fac cei drepți,
Ai şi primit, cu bucurie, darul.
Doar spre-ncercarea ta eşti pus s-aştepți,
Doar ca să-ți fie şi mai mare harul.

1988

Redeşteptare

De ce doar inimi reci lângă dezastre?
De ce să fim atât de beți de griji?
Să mai dormim la treburile noastre,
Dar pentru Cer să fim cu ochi deschişi.

Să iasă mai puțin la socoteală,
Şi mai puțin în bancă sau în beci.
Iar restul să păstrăm pentru năvală
La poarta-împărăției cea de veci.

Treziți-vă, că-i timp de judecată,
Sculați-vă creştini, pentru Christos!
Începeți chiar acum o viață dreaptă,
Cu simț de pocăință, credincios.

Avem nevoie de redeşteptare
În fiecare zi, şi de reformă.
În rugăciune şi în consacrare
Să părăsim religia de formă.

Treziți-vă, creştini, pentru Iisus !
N-a fost destul Calvarul să ne-aprindă?
Cine mai este de Duh Sfânt condus,
Cu ochiul treaz spre lumea suferindă ?

Noiembrie 1988

Laodiceea

Laodiceea

Ți-am pus în față uşă larg deschisă,
Prin care curge soare şi puteri,
Prin care îndurare nedescrisă
Se varsă azi mai multă decât ieri.

Ți-am pus în față tronul Meu de har,
Întemeiat pe Legea neschimbării,
Întruchipând măsură şi hotar
Între vecia vieții şi-a uitării.

Ți-am pus în față timpul cel mai scump
Şi flacăra cea tare a nădejdii,
Ca să-ți topesc păcatele de plumb
Şi lanțurile tale de primejdii.

Ți-am pus în față unica favoare
De-a fi tu, generația din urmă,
Care, păşind sub steag triumfătoare,
Istoria păcatului o curmă.

Ți-am pus în față uşă larg deschisă,
Dar Eu aştept de mult la uşa ta.
De ce, Laodiceea, stai închisă?
De ce nu vrei desăvârşirea Mea?

Ca negustor valdez îți bat în poartă
Şi-aştept, Aleasă Doamnă, să-mi deschizi,
Ca să-ți ofer comori de altă soartă
Ce-mbogățesc pe cei săraci şi-avizi.

Laodiceea mea, Laodiceea,
Logodnă nesfârşită, dor nestins!
Când vei găsi în inima ta cheia
Şi dragostea dintâi, şi zel aprins?

7 nov. 1983

Destinatarul

De ce-a păstrat Iisus în profeție
Mustrarea cea mai tare pentru noi?
De ce, în loc de laudă, ne scrie
Că nu suntem deloc creştini de soi?

De ce-a văzut Iisus că încropeala
Este mai rea decât răceala lumii,
Şi toată munca, toată osteneala,
Sunt doar o jertfă moartă a minciunii?

Pe cine cheamă Domnul în scrisoare?
Pe care înger şi pe care om?
Tu eşti cel cineva, acel oricare,
Rodind numai frunziş – zadarnic pom!

Tu eşti acela, care crezi că altul
Este chemat de martorul ceresc!
„Tu eşti!” – va răsuna curând înaltul,
Înfiorat de glasuri ce şoptesc.

Tu, fariseul, laodiceanul,
Tu, vameşul mereu nepocăit,
Care pierzi ceasul, zilele şi anul;
Tu, tânărul bogat, îmbătrânit.

Tu eşti acela, nu privi la alţii,
Ci doar în jos, căci tu ai fost vizat,
Oricine-aude-aceste invitaţii,
Să divorţeze astăzi de păcat.

În ceasul încercării, când Iisus
În că mai stă la uşa ta, creştine,
Dechide-acum Cuvântului de sus,
Căci el nu vrea pe alţii, ci pe tine.

1983

Expeditorul

Amin, Amin, El este-Adevăratul,
Da, Însuşi Adevărul, Confirmarea;
Iisus Christos, Acelaşi şi nu altul
Ţi-a adresat din inimă scrisoarea.

El, Martorul-Martir, mărturisind

Necinstea lui Pilat la judecată,
Ca Rege-al adevărului venind
Îți va aduce cuvenita plată.

Amin, Amin, El este Începutul
Fără-nceput, El, Capul şi Domnia,
Căci Dumnezeul Viu aşa a vrut,
Să-şi aibă-ntr-Însul toată armonia.

Cine-i Amin? E-acel ce te-a iubit,
Şi iată, astăzi încă te iubeşte.
De-aceea profeția a rostit
Reproşul Lui de foc, ce nu greşeşte.

„Amin" este Cuvântul pronunțat
De Dumnezeu pe crucea-nsângerată,
Un Martor Credincios, Adevărat,
Da, care nu te minte niciodată.

El, Ziditorul Adunării Sale,
Şi Capul infailibil, El, Amin!
Coordonează-ți căile morale
După acest principiu vechi, divin.

Cine ți-a scris? O, minunată slovă!
Măritul Dumnezeu te mai iubeşte.
Scrisoarea Lui te pune azi la probă;
Şi proba este ultima! Citeşte!

Ianuarie 1984

La uşa laodiceeană

Eu stau de mult la uşa ta şi bat,
Şi sun, şi deseori te chem pe nume.
Şi inima îmi arde neîncetat,
Căci ştiu cu cât amar te-am căutat,
Dar iată, azi eşti tot un om de lume.

De mult aştept la uşa ta, dar tu
Mă prigoneşti, ţinându-mă afară;
Şi poate te sfieşti ca să-Mi zici „nu”,
Sau, te-ai deprins cu vorba Mea de-acu’,
Iar Eu te-aştept de seară până-n seară.

La uşa ta aştept, aştept de mult,
Şi sper, când aud paşi de-apropiere,
Dar nu, n-a fost nimic, Mi s-a părut.
O, dacă-ai fi deschis, căci ai putut!
Şi iarăşi mă trec lacrimi de-njunghiere.

La uşa ta puţin mai stau şi-aştept.
Mi-e greu ca să te las pe veşnicie.
Cu glas de Salvator şi de Profet,
Bat tot mai des şi încă tot mai cred,
Că-ţi vei deschide inima târzie.

Deschide-Mi suflet drag, răscumpărat!
Nu-i alt drumeţ, ci Însuşi Creatorul,
Sunt Fratele mai Mare, Cel uitat,

Christos cu chip de rob, înlăcrimat.
Eu ți-am făcu şi casa şi zăvorul.

Deschide-acum, deschide-Mi ca să intru
Căci ți-am adus iertări şi nemurire.
Nu caut bani, ci altul Mi-e colindul;
Vreau să-ți îndrept în suflet labirintul
Şi să revărs mireasmă de iubire!

La uşa ta bat azi nerăbdător,
Iar inima Îmi bate şi mai tare,
Când ştiu că-Mi poți deschide-aşa uşor.
Ascultă-Mă şi trage de zăvor,
Ia-ți, astăzi, astăzi, hotărârea mare!

Decembrie 1984

Nici rece, nici fierbinte

Sărmane laodiceene,
Nu eşti nici rece, nici fierbinte.
Hrănind doar ofuri pământene,
Te-ai încropit în cele sfinte.

În cele mici eşti plin de zel;
Nu ştii Scriptura, dar ştii scorul…
Ce fel de *Stea* îți iei model
Să-ți străjuiască viitorul?

O, dacă-ai fi din lumea rece,
Care nu ştie de Porunci,
Mai iute vina ta ar trece,
Şi-ai mai avea un har, atunci.

Dar tu nu eşti la fel ca alţii,
Tu ştii, tu ai, tu poţi, tu vezi…
Stârneşti în ceruri comparaţii,
Iar pe pământ tu te distrezi.

O, dacă-ai vrea să fii fierbinte,
Din focul dragostei primind,
Dacă-ai primi o nouă minte,
De planuri sfinte strălucind,

Atunci ai fi văzut în zale
De rugăciuni în zori de zi,
Şi clocotul soliei tale
În orice gest ar străluci.

Ştii ce-au prezis de mult profeţii,
Dacă rămâi cu-a ta măsură?
Acum, în ziua judecăţii,
Iisus te va vărsa din gură!

Ascultă-mi măcar astăzi sfatul,
Fii plin de zel în pocăinţă!
Să-ţi înnoieşti apostolatul
Primim iubire şi credinţă.

Iunie 1984

Ştiu faptele tale!

Veghează calea ta, laodiceene,
Cei Şapte Ochi ai Mielului junghiat,
Când umbli ziua pe cărări viclene,
Sau noaptea când eşti tăinuit în pat.

Oriunde te-ai ascunde de Christos,
La Tarşiş, sau trecând peste abisuri,
Nu vei scăpa de ochiul Său gelos,
Care pătrunde şi-n străfund de visuri.

Căci ochiul care astfel te veghează
Este iubirea, rug nemistuit;
El ştie dacă inima ți-e trează
Sau dacă dorul tău e adormit.

Nu poți să-L minți, oricât vei explica;
El n-a uitat cum te-ai purtat atunci.
Sau, ai putea să strâmbi dreptatea Sa,
Pitindu-te abil printre porunci?

Laodiceene, Domnul te cunoaşte,
Degetul Lui spre tine se îndreaptă,
Până când tu, zdrobit, vei recunoaşte
Că harul te-a salvat, nu a ta faptă.

E timpul să te judeci, să-ți trimiți
La judecată faptele mânjite,

Ca să te-nalțe printre fericiți,
Să-ți dea putere proaspătă-n ispite.

Laodiceene, El te ştie tot,
Sărmanule bogat întru pretenții!
La pragul tău stă bunul Antidot;
E timpul să deschizi experienței!

Martie 1984

Te sfătuiesc

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine,
Sărmane om din secolul pierzării.
Se zbate-n vânt neliniştea chemării,
La uşa ta blocată de ruine.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine,
Comorile acestea demodate:
Credință, văz, şi haină de dreptate,
Să scapi de întuneric şi ruşine.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine
– De ce nu-ți vezi nevoia ta grozavă,
Laodiceene, viitoare slavă,
Ce încă zăboveşti, pierdut în tine –

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine,
Şi nu de la vicleni şi speculanți;
Cei ce sosesc pe cai sau elefanți,

Îți vând demagogie şi suspine.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine,
Dă tot ce ai şi cumpără comoara,
Dă trupul tău şi zorile şi seara,
Dă-ți inima pierdută prin vitrine.

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine;
Porunci ți-am dat, doar sfatul Mi-a rămas,
Şi tot mai bat, căci nu pot să te las:
La uşa ta bat astăzi, Efraime!

Te sfătuiesc să cumperi de la Mine,
Acum cât încă stau şi te mai chem.
E astăzi al favoarei ceas suprem,
Ocazia ce poate nu mai vine!
Te sfătuiesc!Te sfătuiesc să cumperi de la Mine!

Decembrie 1984

Târguri laodiceene

Pe ulițele lumii, fremătând,
Toți oamenii sunt negustori de vreme,
Şi fiecare caută flămând,
Comoara străduințelor supreme.

În pildă, negustorul căuta,
Mărgăritare scumpe şi frumoase,
El şi-a-mplinit cu vârf dorința Sa,

Găsind o perlă-stea cum nu visase.

Că perla între perle se găseşte
Şi diamantul doar între comori,
La cei ce se afundă vitejeşte
În mare sau în munte, visători.

Ce fel de negustor eşti, pământene,
Care alergi mereu, din zori în noapte?
Ce cauți tu pe piețele viclene,
Care atrag atâtea minți necoapte?

Neguțător de idoli şi de zvonuri,
Telal de mode zilnic schimbătoare,
Căutător de jocuri şi de sonuri,
Căzut sub ispitiri biciuitoare,

Nu te-nşela căci timpul este viață,
Nu bani, ci dependență de Christos,
Trezeşte-te chiar dis-de-dimineață
Să-apuci Mărgăritarul prețios.

Te mulțumeşti cu visuri şi cu umbre?
Cu ipoteze noi, sau în cădere,
Şi-n loc de negustor de pietre scumpe,
Să fii geambaş de fum, fără putere?

Ce cauți tu pe ulițele lumii?
Teologíi de carne şi zorzoane?
În lupta pentru drepturi sau renume,
Să-ți pierzi chiar sentimentele umane?

Nu căuta ce caută toți ochii,
Ci caută ce-i trainic şi măreț,
Căci nu printre arginți şi printre rochii
Găsești mărgăritarele de preț.

Să cauți perle mari şi diamante,
Să nu te mulțumeşti doar cu puțin,
Dă mult pe adevăruri fulminante,
Dă tot pentru Luceafărul Divin.

August 1984

Revelion

Un an de har

Un an de har şi de mirări,
Un an de-ngăduinți divine
S-a scurs în cele patru zări
Lăsând victorii sau ruşine,

Lăsând în suflet văi şi munți
Şi osteneli de înălțare;
Un an ni s-a mai scris pe frunți
Cu rugăciuni şi cu răbdare.

S-a dus un an de umilinți
Şi de speranțe înstelate,
De alergări după arginți
Sau de cântări zidite-n fapte.

Ni-e inima pe-afară-ncinsă
Cu-ngrijorare şi rutină,
Dar înăuntru nu e stinsă
Ci încă fierbe-n ea lumină

Şi încă mai păstrăm în sânge
Un strigăt ’nalt de rugăciuni,
Când sufletul în noi ne plânge,
Spălându-şi fața de minciuni.

Intrăm în ultimul deceniu,
Cu sufletul îngenuncheat,
Ne agățăm de-un nou mileniu
În care nu va fi păcat.

Noi fumegăm azi mulțumire,
Tămâia vieții lui Christos
Şi, cu speranțe în privire,
Să ne urăm un an frumos.

21 dec. 1989

An laodicean

Stai lângă drum cu fruntea udă,
Din nou la capăt de ocol,
Că, după înc-un an de trudă,
Eşti tot sărac şi orb şi gol.

Cine-i de vină? N-ai ce spune.
De fapt nici nu te-ai prea luptat.
Ce viață ai de rugăciune?
Trei vorbe spuse lângă pat.

Iar studiul biblic? Nu ai vreme,
Căci timpul este bani şi bani
Şi necredința se tot teme:
Ce voi mânca peste cinci ani?

Atât de multă-avertizare,
Atât de mari solii de har,

Nu ți-au străpuns urechea tare?
Nu te-au adus lângă altar?

S-a pregătit cu mâini promise
Tot cerul ca să te ajute,
Şi-n calea ta au fost trimise
Atâtea suflete pierdute!

Dar câtor orbi le-ai fost lumină?
Pe câți bolnavi ai vizitat?
Câți bani, cerneală sau benzină
S-au scurs pentru apostolat?

N-ai vreme? Teme-te s-o spui,
Ca nu cumva s-o pierzi pe toată.
La pofte ochiul poți să-l pui,
Să faci ce face lumea toată!

Nu te silesc, e treaba ta
Cu ce sămânță semeni clipa.
Dar când speranța va zbura,
Mâhnit îi vei privi aripa.

De-atâția ani, urmându-ți planul,
Te afli printre biruiți.
Nici prin minune ca la anul
Să seceri viață din arginți.

O, de mai poți să iei aminte,
Primește-mi singura povață:
Ia ținta lui Christos în minte,
Că timpul nu e bani ci viață.

În loc de disperare

Aş avea din nou ocazia să-mi plâng anul,
clipele şi zilele rebuturi,
să umezesc ruinele planurilor mele,
să cânt durerea vremii
care nu se-ntoarce.
Aş avea din nou ocazia
să-mi privesc îngrozit urmele,
să-mi înjosesc inima ce fără de voie se înalță,
să-mi examinez defectele
sub razele dreptății veşnice.
Aş putea să fac un legământ mai tare,
ca, peste un an să mă întâlnesc cu mine însumi,
în acelaşi punct pe spirala vieții,
cu aceeaşi mare nevoie de iertare.
Sau aş putea să mă obişnuiesc
cu ocolirea pustiei, cu petele inimii,
ştiind că sângele meu nu poate să mă spele.
Aş putea să mă obişnuiesc
cu nedesăvârşirile mele,
vorbind în acelaşi timp
de puterea lui Christos,
ca de o stea depărtată.

Dar în loc de toate acestea,
îmi voi mărturisi convingerea înnoită
că *nimic bun nu locuieşte în mine.*
în tot ce-aştept eu de la mine însumi...

Mă voi mulțumi cu perfecțiunea Lui,
cu lacrimile evlaviei Lui.
Mă voi mulțumi cu iubirea Lui neînțeleasă,
cu harul care-mi este de-ajuns.

Nu ținte mi-au lipsit, ci Ținta.
Nu străduințI, ci crucea-n orice zi purtată,
în orice simț și-n orice zâmbet Crucea,
răbdarea Lui în mine onorată,
și graba de-a-I aduce bucurie,
cu fruntea odihnită de robie.

La dreapta Crucii Lui, pe crucea mea,
Eu am găsit un loc în Univers
– omorâtor de timp, tâlhar de privilegii,
cu nume aproape bun de șters....–
Aici găsesc că totul este bine,
că toate-s pregătite pentru mine:
și sângele lui Christ, și Duhul Lui,
făgăduința zilnic pronunțată,
și pacea mea prin har asigurată.

Cer Domnului c-an ziua ce-a venit,
oriunde datoria mă va duce,
Eu să rămân mereu mai umilit
și să rodesc de-acum, neobosit,
din locul meu cel sigur de la Cruce.

Decembrie 1983

Nupțiale

De nuntă (I)

Deşi străbatem vremi de-Apocalipsă
Şi toamna lumii se-ncovoaie trist,
Deşi credința intră în eclipsă,
Noi implorăm minunile lui Christ.

Noi încă ne întoarcem la Geneză
Şi încă mai iubim ca în Eden
Şi facem nuntă; facem o sinteză
De dor adânc şi de cuvânt solemn.

Altarul începutului e gata
Şi trâmbița răsună împrejur.
Mirată, vremea îşi opreşte roata
Să vadă jertfă fără de cusur.

Curaj! Priviți 'nainte prin credință,
Distrugeți orice punte spre trecut!
Sunteți făcuți să smulgeți biruință
Chiar din înfrângeri şi din nevăzut.

Lăsați-L pe Iisus să vă lumine,
Să vă sfințească paşii pe pământ.
El vă va duce zilnic spre mai bine,
Pe drumul Său adevărat şi sfânt.

El vă va duce la izvorul păcii,
Din apele iubirii Lui să beți.
Vă va conduce astăzi şi-n toți vecii,
În nesfârşite seri şi dimineți.

De nuntă (II)

În cea mai însorită zi de har,
Venim să salutăm în voi iubirea,
Făcând din cortul vostru sanctuar
Spre care mulți vor îndrepta privirea.

În ceasul fericit al împlinirii,
Când singuri ați rămas în univers,
V-aducem flori, cununile iubirii
Şi lacrimi fericite, de neşters.

Să vă dea Cerul roua lui de har,
S-aveți în casă, zilnic, preaiubire.
Veghind nestinsu-i foc de pe altar,
Să vă sfințească ea spre mântuire.

De nuntă (III)

Azi visul vostru s-a-mplinit
Şi-i plin pământul de parfume,
Căci două inimi s-au unit
Să înflorească într-un nume.

E zi de cânt înmiresmată
Şi-s pline florile de rouă,
Din cupa binecuvântată
Să vă dea viața lor şi vouă.

Oct. 1982

De nuntă (IV)

Din cerul ’nalt, din văi fertile,
Din largul celor patru zări,
Să vă dea Domnul multe zile
Şi-un râu de binecuvântări.

S-aveți în casă nuci şi miere
Şi pâine proaspătă şi unt,
S-aveți unire şi putere
Si niciodată păr cărunt.

S-aveți lumină şi căldură
Şi fructe dulci şi căni cu must,
S-aveți urechi şi s-aveți gură
Doar pentru vorbe de bun gust;

Aer curat şi tihnă-n casă
Şi spor la lucru şi plimbări
Şi musafiri poftiți la masă
Şi casa plină de cântări.

S-aveți în suflet bucurie
Şi mângâiere din senin.
Să scoateți zilnic apă vie,
Turnând potop peste venin.

Să nu vă fure nimeni timpul,
Nici zilele, nici veşnicia;
Să nu se veştejească chipul,
Să nu sculptați în el mânia.

Să vă dea cerul voie bună
Şi har în ceasurile târzii.
Cu noi şi Domnul să vă spună:
„Fiți binecuvântați, copii!”

De nuntă (V)

De nunta voastră se topeşte bruma
Sub raza fericirii voastre noi,
Că nu mai sunteți singuri, ci de-acuma
O singură zidire amândoi.

De nunta voastră au plecat cocorii
Dar eu am mai rămas să vă urez

S-aveți în casă numai vers de glorii
O viață roditoare şi cu miez.

Sub vița şi smochinul bucuriei
Să vă dea Domnul început de rai
Şi farmecul curat al Lui să ştie
Să ocolească drumurile cu vai.

Doresc în casa voastră numai soare
Şi binecuvântări ce nu se şterg,
Şi cerul să vă toarne în hambare,
În trup şi suflet darul Lui întreg.

Să vă dea Domnul multă-nțelepciune,
Să-i fericească astfel pe părinți,
Ca viața să vă fie rugăciune
Urmată de nădejdi şi străduinți.

Când Domnul va veni în slavă mare
Să vă găsească vatra tot fierbinte.
Spre veşnicii, la sfânta sărbătoare
Să vă conducă de-astăzi înainte.

De nuntă (VI)

Să cânte astăzi pietrele din drum
Şi norii să se-ascundă după dealuri.
Să plouă cu lumină şi parfum
Şi să răsară cântece din valuri.

Să se mlădie versul şi simţirea,
Arc de triumf voi, miri, pentru părinţi!
Mai mult parfum să dea din voi iubirea
Şi să vă facă frunte între sfinţi!

Să-şi verse cerul tot seninul său
Şi toată roua peste-a voastră fire.
Cu cât vrăjmaşii vor lovi mai rău,
Să vă boteze Domnul în iubire!

Să vă păzească El sub geana Lui,
Ca pe copiii cei mai scumpi din lume
Şi zilnic să vă ţină El sătui,
Hrănindu-vă din plin cu-al Său renume.

Să vă-nconjoare casa cu nădejdi
Şi vatra s-o-nfierbânte cu-mplinire.
Prietene, mereu să-ţi aminteşti
Că Domnul ţi-e maestru în iubire.

Acum porniţi şi mergeţi înainte,
Cu ochii aţintiţi către frumos.
Să nu vă temeţi, Biblia nu minte:
Cu voi va fi cuvântul lui Christos.

De nuntă (VII)

În ziua bucuriei voastre
V-aduc urări de dincolo de soare,
Balsam şi muzică de astre
Şi clopot de speranţe rugătoare.

Cu farmec de Eden vă duce
Cărarea printre flori de mântuire.
Şi serafimi cu şoaptă dulce
Vă pregătesc coliba de iubire.

În jurul vostru noaptea piere,
Şi visul rău se risipeşte-n haos,
Căci voi trăiți o înviere
Cu noi nădejdi născute din repaos.

E ziua împlinirii voastre,
Când una amândoi, uitând de timp,
Vibrând de cântece măiastre,
Începeți fericitul anotimp.

Veți fi de-acum: bărbat, femeie,
Un singur trup şi-un spirit neîmpărțit.
Să vină ploi şi curcubeie
Peste ogorul vostru reunit.

Roiască-n casa voastră îngeri
Şi cântece curate de copii.
Dispară strigăte şi plângeri
Şi crească harul vostru în vecii.

S-aveți pe cale mântuire
Şi zilnic, prin credință, viață sfântă.
Doar prin Christos, mireasă, mire,
Iubirea voastră-n slavă se avântă.

De nuntă (VIII)

Stau crengile-ncărcate de rod dulce,
Şi vântul suflă-n pânzele de ploi,
Iar timpul seri romantice aduce,
Doar pentru voi.

Nuntirea voastră-i cântec de lumină
Şi zâmbet printre norii cenuşii,
Odihnă de argint sub lună plină,
De bucurii.

Ca stoluri lungi de păsări călătoare,
Copilăria voastră s-a tot dus,
Lăsând înțelepciune şi candoare
Şi dor nespus.

Zidind acum o vatră înstelată,
Aţi strâns în jurul vostru-atâta cânt,
Cu dragoste sfințită şi probată
În legământ.

Nimic nu va putea strivi iubirea,
Chiar piedicile-s aripi spre înalt,
Căci dragostea atinge nemurirea
Prin celălalt.

Toți filosofii lumii de s-ar strânge
Ca să explice dragostea de sus,
Gândirea lor de Biblie s-ar frânge
Şi de Iisus.

Păstrați, de-aceea, arderea-i nestinsă,
Veghind în orice lucru sau cuvânt.
Noi vă dorim credință neînvinsă
Şi Spirit Sfânt.

Cu binecuvântări de împlinire
Şi cu dorințe-adânci de cer senin,
Venim să vă urăm doar fericire
Şi mult amin.

La plugul vostru îngeri tari să tragă,
Şi heruvimi vă stea de strajă-n porți.
Credința tot mai vie, mai întreagă,
Să-ndrepte sorți.

Şi-acolo unde Domnul drum deschis-a,
Să v-avântați în zbor de porumbel,
Cu toată hotărârea-n piept, Larisa
Şi Gabriel.

De nuntă – C&D

Spre viitor, spre-a voastră împlinire,
O poartă minunată s-a deschis,
Ca să aflăm că-n drum spre nemurire
Nu-i mai frumoasă viața fără vis.

E visul vostru, vis de dimineață,
Pecetluit cu binecuvântare,
Pe care-l veți în urma în astă viață,
Alăturea cu Domnul pe cărare.

Căci dacă paradisul e departe,
Vă va-nsoți Iisus către Emaus,
Să tâlcuiască-n fapte Sfânta Carte,
Şi să vă dea în inimă repaus.

Prietene, să-ți construiască cerul
O casă fericită,către soare,
În care voi să cercetați misterul
Iubirii Sale plină de răbdare.

Întoarce-te spre Domnul cât mai des,
În bucurii şi-n grijile sporite,
Şi vei vedea cum noi salvări se țes
Din firele credinței, aurite…

Orchestra prieteniilor se-aude
Tot mai încet de acum, tot mai de-afară,
Că azi ai, mai presus de prieteni, rude,
În casa ta o singură vioară.

Noi vă urăm să creşteți în credință,
Şi-n încercări s-aveți un chip senin.
Comori de adevăr, de biruință,
Şi sănătate să aveți din plin.

Să câştigați cununa-mpărătească,
Cu cât mai multe pietre înstelate.
Căminul vostru drag să strălucească,
De-a lungul, veşniciei între toate.

Psalm nupțial – L&B

Iubirea voastră-i duh de floare rară,
Un arc ceresc de adevăr prezent,
Ca trâmbița de foc ce ne-nconjoară
În aşteptarea marelui Advent.

Să fie, dar, Iisus coroana voastră,
El, singurul ce are drept să-nvingă
Şi nici o spaimă, dură sau măiastră,
Evlavia credinței să n-o stingă.

Tu eşti o stâncă vie, mire drag,
Aşa te vrem, şi stâncă salvatoare.
Tu să ridici deşteptătorul steag
Pe munții adormiți în sărbătoare.

De mâine vei fi stâlp de sanctuar,
Fii drept mereu şi bun ca Legea sfântă.
Cărarea străbătută cu amar
Să nu-ți îndoaie pasul care cântă!

Iar tu, mireasă ce priveşti spre cer,
Sfioasă ca o rază de cărbune,
Tu eşti un diamant, un giuvaer,
O ramură cu poame dulci şi bune.

Tu ai să faci din casă Paradis,
Cântare de cântări mângâietoare,
Ca să-l primeşti cu sufletul deschis:
Nu este el, iubirea ta cea mare?

Să sprijini brațul lui în rugăciune.
Şi tu s-o sprijineşti pe ea mereu,
S-o depărtezi de rău, de-amărăciune.
Iubeşte-o cum ne-ndeamnă Dumnezeu.

Ca să aveți deplina fericire
Să vă-mplinească Domnul ce doriți;
Să revedeți pe-ai voştri-n nemurire,
Nedespărțiți în veci, nedespărțiți.

August 1977

Cântec de dragoste

Când ne iubim suntem în Tine, Doamne,
Şi nici o teamă-n dragoste nu este.
Cine-ar putea veni să ne condamne,
Când e iubire mare, nu poveste.

Suntem în Tine, sfânt Emanuel,
Căci ne iubim în zbor adevărat.
Săgeată către ceruri, de oțel,
Indicator în Cruce ancorat.

Să ştie lumea-ntreagă unde-i raiul,
Să vadă spre Eden un drum direct:
Dragi călători, porniți, pe-aici e drumul!
E-ngust şi tot mai ’nalt, dar este drept!

Noi suntem azi o jertfă de iubire,
O pasăre măiastră şi un foc.
Avizi de cer şi de nemărginire,
Ne facem, printre lumi, un singur loc

Căci am primit în noi poruncă nouă
Peste porunca veche din Eden:
Acelaşi jug pe capete-amândouă
Şi-ajunge doar o şoaptă, un îndemn.

Suntem indicator spre ţara vieţii,
Avem suport şi sens în Dumnezeu.
În seri de vis şi-n zorii dimineţii
Cu El ne bucurăm, copii mereu…

Ce bun e darul Lui, ce viaţă dulce,
Când o trăieşti în dragoste şi dor!
Suntem cu El un sfânt triunghi, la Cruce:
Cu fericitul nostru Creator.

Bucureşti, 1 august 1994.

Cântarea noastră

Iubitul meu e cel mai bun prieten,
Şi dintre toţi îl ştiu cel mai frumos.
Cu-atâta drag îl voi servi la masă,
Voi face totul ca pentru Christos.

Iubitul meu este ales la suflet,

E cel mai sincer om şi cel mai blând.
O, să nu-mi spuneți altceva de dânsul,
Căci îl iubesc în faptă şi în gând.

Iubitul meu e-un înger de la Domnul.
Ez sunt a lui şi el este al meu.
La dreapta lui e mai aproape cerul
Şi-i mai aproape astfel Dumnezeu.

***

Iubita mea e muzică cerească,
Cea mai tăcută şi mai albă floare.
Nu ştiu în lume alta mai frumoasă
Decât mireasa mea cea zâmbitoare.

Mireasa mea e toată ca un cântec,
E sora cea mai bună de credință.
Ea e parfumul dulce, plin de farmec,
Când zilele amare amenință.

Ea este darul vieții pentru mine,
Minune de la Domnul, slava mea,
Ea e cununa sfântă şi arípa,
Cu care peste neguri voi zbura.

Iubita mea e-n mine ca un glas
Al cugetului treaz, al conştiinței.
Noi vom fi una-n fiecare pas,
Cântare a iubirii şi credinței.

22 februarie 1979

Binecuvântare

Am venit de la marginea lumii,
Peste mări înspumate, prin nori,
Ca să văd frumusețea minunii,
Să văd iarăşi români iubitori.

Am trecut peste insule calde,
Am zburat prin văzduh ca un zmeu,
Peste munți şi păduri de smaralde,
Dus de dor să-mi revăd satul meu.

Şi pe tata, pe mama să-i văd,
Pe toți frații de-aici şi de-acasă;
Şi aproape nu-mi vine să cred,
Că mai văd şi-o mireasă frumoasă.

Să trăiți fericiți, măi Dorine,
S-aveți parte de soare şi ploi,
Să vă fie şi răul spre bine,
Să-i iubiți şi pe ei şi pe noi.

Să vă dea Dumnezeu bucurie,
Împliniri şi iubire de sus,
O răbdare adâncă şi vie,
Cu iertări de la Domnul Iisus.

Să sorbiți poezia în viață,

Dar şi proza din casă, din câmp,
Cuibul vostru va fi fortăreață,
Căci prin trudă devine mai scump.

Nu vă vindeți secretul din casă,
Mulțumiți pentru toate ce vin.
Să vă fie mâncarea gustoasă
Şi sărată cu pace. Amin.

Aprilie 1989

Unui mire apicultor

La nunta voastră totul s-a-nnoit
Şi flori doresc nectarul să-şi ofere.
Albinele sunt gata de roit
Şi fagurii se umplu-ncet cu miere.

Prietenii abia de-i mai vedeți,
Părinții tot cu grija şi nesomnul.
Dintr-un potop de fete şi băieți
Pe voi vă-ncununează astăzi Domnul.

E sărbătoare, truda nu se simte,
Chiar lacrimile au sclipiri de stea.
Cântările zâmbesc şi n-au cuvinte
Iar versul n-are-n plus ce să vă dea.

E nunta voastră, un ajun de rai,
E naşterea din nou a bucuriei
Şi luna cea de miere, mereu *mai,*
Vă fie stâlp de foc şi garanţie.

Şi nu uitaţi că mierea e lucrată
Din sacrificii, trudă şi vegheri.
Copilăria voastră-i încheiată,
Că toţi suntem doar fluturi efemeri.

Scriptura să vă fie Pomul Vieţii
Iar rugăciunea fluviu de Eden
Şi clopoţelul sfânt al dimineţii
Vă-mpingă după miere şi polen.

Să vă treziţi la timp pentru Iisus
– Atât de mulţi tânjesc după o rază…–
Vă fie zborul fără de apus
Şi binecuvântarea veşnic trează.

La nunta voastră cerul e mai pur
Şi Dunărea se face mai albastră.
Atâţia porumbei şi-atât azur
Că-i început de lume nunta voastră!

Aprilie 1989

Cămin

Dacă vrei să înveți bucuria şi pacea,
vino în casa creştinului,
acolo unde mama ascultă de Domnul şi cântă,
acolo unde copiii vorbesc limba Edenului,
iar tatăl e preot!

Vino să-ți odihneşti sufletul în Betania,
sau în oricare din casele acestea
părăsite de demoni!
Vino în casa creştinului,
unde strigătele s-au topit în bunăvoința Domnului.
Nu poți vedea acolo podoabe terestre
– poate omul are numai trei sferturi de pâine! –
dar curățenia, simplitatea te-mbie.

Vino în casa creştinului!
Dacă pe pământ n-ai aflat o asemenea casă,
degeaba ai trăit, degeaba ai muncit!
Acolo e Paradisul cu toate comorile lui,
de unde nu lipseşte adevărata ştiință,
iubirea şi fapta.
Acolo nu te întâmpină gunoaiele lumii,
nici spiritul lumii.

Casa creştinului e altar şi biserică.
Acolo te întâmpină florile, cărțile sfinte
şi orele parfumate ale sabatului.
Acolo vei auzi cântarea lui Moise
şi a Mielului.
Şi în centrul fiecărei conversații,

pe tronul de safir al evlaviei,
vei vedea pe Iisus.

1982

Apocalips 19

Veniți la masă voi cei de pe drumuri,
La nunta Mieluşelului ceresc,
Unde Ierusalimul e Mireasa,
Împodobită-n alb sărbătoresc.

Veniți, veniți în haina nepătată,
Ce vi-o oferă Marele-Împărat.
De la răscrucea drumurilor lumii,
Grăbiți-vă s-ajungeți la Palat.

Mai este loc în casa bucuriei;
Şi garderoba cerului stă tristă,
Că prea puțini îmbracă haina albă
Şi-atâția invitației rezistă.

Mai este loc, e sala-aproape goală,
Şi totu-i pregătit şi fără plată.
Veniți la nuntă! „Vino!”, zice Duhul.
Cetatea strigă „Vino!” şi te-aşteaptă.

O, minunată nuntă a măririi,
O, tron al slavei, vraja ta ne cheamă!
Recunoştință Mirelui din ceruri,
Şi laude cânta-vom fără seamă.

Veniți la nuntă! Uşa e deschisă
Spre locul cel mai sfânt din Sanctuar.
Acolo vom avea desăvârşirea,
Perseverența sfinților în dar.

Ferice de cel grabnic la sfințire,
De cel al cărui nume va lipsi
Din cartea morții, căci în nemurire
Chiar Mirele la masă-l va sluji.

Dedicații

Mama

Ce multe lucruri îmi aduce-aminte
Cuvântul cel rostit cu primul grai,
Şi melodii uitate, clipe sfinte,
Şi lacrima tăcută şi fierbinte
Când, mamă, pentru mine te rugai!

Mi-ai arătat cu inimă duioasă
Din Cartea Legii tot ce tu ştiai.
Şi-n ziua-a şaptea, ziua cea frumoasă,
Cu pace şi iubire credincioasă,
La adunarea sfântă mă duceai.

Nu pot uita cum harnica ta mână
Punea pe masă pâinea-acestui trai.
Şi, săptămână după săptămână,
– Nu te-ai temut că n-o să-ți mai rămână, –
Din bucățica ta la toți dădeai.

Ai limpezit în ochii mei misterul
Acestei soarte de amar şi vai.
Mi-ai spus cum luptă soarele cu gerul,
Mi-ai arătat întâia dată cerul
Şi strălucirea florilor în mai.

Ce minunat că-n lumea asta toată,
Când eşti un pui, la sânul mamei stai
Şi în iubirea ei netulburată,
Îţi creşte inima dintâi, curată,
Aşa cum azi, aproape, n-o mai ai!

Şi dacă e creştină, te învaţă
Că numai în Iisus găseşti un rai,
Că peste tot El poate fi de faţă
Şi vrea să te conducă-n a ta viaţă,
Cu glasul neuitat de pe Sinai.

Copile drag, de ai şi tu o mamă
Şi tot la fel ţi-a spus, de ce mai stai?
Să nu-ntârzii când glasul ei te cheamă,
Că dac-ai pierde-o, ştii, de bună seamă,
Că totul ai pierdut când n-o mai ai.

Şi astăzi multe îmi aduc aminte
Cuvântul cel rostit cu primul grai…
Te rog să fii cu mama mea, Părinte,
Spre ţinta ce ne-ai pus-o înainte,
Spre-al lumii înnoite veşnic plai.

8 Martie, 1972

Lăcrămioarei

Te-am căutat din început de lume,
Când nu eram şi nu erai ivită,
Când ciocârlia nu primise nume
Tu îmi erai frumoasă şi dorită.

Te căutam când nu ştiam ce caut
În vis şi-n rugăciunile de seară,
Iubita mea cu glas domol şi flaut,
Cu ochi de leu şi suflet de vioară!

Ce mic e universul nou creat:
Noi doi şi-un curcubeu de legământ
În care cerul darnic şi-a turnat
Tot ce-a avut mai dulce şi mai sfânt.

Învăluiți în vraja bucuriei
Ca într-o revedere după vremi,
Trăim azi preaiubirea care ştie
Minunea vieții unde tu mă chemi.

Să mergem dar, la vatra noastră sfântă,
La masa noastră-n micul nostru rai,
Acolo unde ciocârlia cântă,
Iubita mea să-ncepem noul trai!

Îngenunchind sub greul mulțumirii
Vom ridica întâi spre cer altar
Şi mistuiți de focul regăsirii,
Zi după zi vom străluci de har.

8 Martie 1989

Huşi

Surorilor mele

Prin ierburile-nnalte, acum cosite,
Sub nuc, pe lângă râpă sau prin vie,
În sunetul viorii ruginite,
Te caut dureros, copilărie.

N-a mai rămas nimic din vechiul zumzet?
Cireşul şi salcâmii sunt la loc?
Trecut-au primăverile voioase,
Cu florile de volbură şi foc...

Înfierbântați de jocuri, plini de frunze,
Nu mai pofteam nici masă, nici vioară;
Fugeam la poartă să vedem minunea
Cum trec în trap trăsurile la gară.

Copilărie plină de căldură,
De sfântă neştiință şi de vis,
Surâs irepetabil al naturii,
Chemare spre cărări de paradis!

Copilărie veşnic căutată,
Neterminată, joc mereu stricat.
– Un frățior aveam şi eu odată,
Şi nişte ochi, dar azi, mai mult oftat. –

Şi parcă tot se năruie în preajmă,

De-atâta umblet fad şi serios.
Eu am rămas copil şi-adânc mă cheamă
Trecutul, să-l urmez desculţ, pe jos.

Copilărie, de ispite beată,
Mânjită de mici rele şi răsfăţ,
Ce mult aş da să te revăd curată,
Din nou să te trăiesc şi să te-nvăţ!

Am să le spun la pruncii mei mereu,
Că numai azi ocazia e vie,
Să-nveţe să se lepede de rău,
Cât e programul de copilărie.

Februarie 1989

Lui Adi

Cu mustaţă de haiduc,
Cântă-n ochii lui un cuc,
La pian sau la volan
E un Bach moldavian.
Îl visez mereu pe roţi,
Parcă-i detectiv de hoţi.
Ce ascunde oare-n el?
Un yankeu sau un Ravel?
Până să mă dumiresc,
A plecat, nu-l mai zăresc.
Foaie verde din preerii,
Orgile-au rămas pustii.
A fugit cu alţi şţrengari
La salată de dolari

Fie-i amintirea vie
De dor lung şi armonie.
1988

Lui Girriam

Plecarea în pustie-i de cu noapte.
Rămas, Egiptul murmură în urmă.
Iluminați în suflet şi în fapte,
Se duc evreii, un Păstor şi-o turmă.
Atunci de ce, când dincolo de mare,
Cântarea biruinței se-ntețeşte,
Ar mai rămâne ici coló mioare,
Răbdând toiagul vechi, rătăcitoare,
Uitând de Norul sfânt care porneşte?

Găsiți de Dumnezeu, evrei şi neamuri,
În Canaan ajuns-au doar puțini.
Nădăjduim şi noi ca să ajungeți
Acolo, tot pe calea cea cu spini.

1977

Lui Nelu în armată

Dragul mamei soldățel,
Tuciuriu, tras prin inel,
Fii atent cum tragi bocancul

Şi hrăneşte-ți bine tancul.
Fii cu mintea la ce faci,
Că nu eşti băiat stângaci.
Ştii tu, fata te aşteaptă,
Iar armata te deşteaptă.
Dacă-ți trec pe frunte nori
Să-i alungi încă din zori.
Foaie verde de năut,
Toți îți dăm câte-un sărut.

Familiei Cosma

Pluguşor de stihuri rare,
Brazdă pentru mic şi mare.
Vă arăm în toată casa,
Portmoneele şi masa.
Peste prag, prin farfurii
Tragem stih de brazde vii.
Vă arăm până şi fruntea,
Emisferele şi puntea.
Cerul de deasupra voastră,
Cu privirea lui albastră.
Scrâşnete de arături
Peste munți de partituri,
Opintiri de boi cuminți
Pe sub pocnete de sfinți...
Mai sunăm din zurgălăi
Tot balconul plin de Lăi,
Şi-înc-o dată vă urlăm,
Fără să mai respirăm:

Bucurii şi sănătate
Şi surprize bune-n toate
Şi, aho! încă o brazdă:
Cerul să vă fie gazdă.

Lui Daniel Costea

Daniil Psihastru,
Negru-cap-chel-maistru,
Pe oriunde-apare
Se tot face soare.
Plin de benzi şi note,
Suflecat la cote,
Un ticsit rucsac
Melomaniac.
Dirighent sportiv,
Moţ pe portativ,
Doctor de vioară,
Rege fără ţară...
De sub ochelari
Ţipă doi quasari,
Şi în pieptu-i mare,
Inimă de floare.

Castelul Greweln

De vrei un colţ de linişte sub soare
Şi un altar afară din oraş,

În vis de dimineață îți răsare
Castelul Greweln de la Mediaş.

Îl străjuie pădurea şi izvorul,
Se-aud în el chemări de simfonii.
Grăbit, dar vesel cântă şi motorul
Maşinii ce s-a-ntors de pe pustii.

Castelul alb al Regelui de Greweln,
Ca şi cetatea sfântă strigă: „Vino!”
Şi parcă văd cum pe aleea verde,
Se întoarce-acasă prințul Robertino;

Cum dintre partituri sau lecții sare,
Când trebuie tăiată iar franzela,
Învăluită-n taină şi candoare,
Cu mâini cereşti, prințesa Antonella.

Cine-a mâncat odată sus la Greweln
Ştie ce-nseamnă o regină-mamă.
E plin de poezie tot castelul,
Când sora Iţuş prinții ei îşi cheamă.

Dar cine crezi că stă la temelie,
Trudind cu ochii roşii, în eclipsă?
E regele Kir Kóstas, care ştie
Developarea din Apocalipsă.

Castel frumos, familie regală,
Cu suflet rar şi străduinți de fier,
Ca să te cruț de ploaia nucleară,
Te-aş lua cu tot şi te-aş muta în cer!

La ziua de naştere a unui tânăr

Sunt plin de idealuri şi grăbit
Să mă înalț spre soare şi spre stele,
Sau să cutreier mările, uimit,
Să smulg naturii tainele ei grele.

Spre infinit mă urc, ca o coloană,
Din muntele nădejdilor adânci;
Şi inima-mi tresare-arteziană
În curcubeu de vise peste stânci.

Aş vrea să fiu ca tata, priceput,
Sau chiar mai mult, un brav electronist,
Sfințind tot anturajul meu, tăcut,
Printr-un exemplu demn şi altruist.

Sau, poate, mai degrabă, vreau s-ajung
Predicator al ultimei solii;
Prin noaptea de păcate, să străpung,
Cu sulița luminii, zeci de mii!

Ajută-mi Doamne, ca spre slava Ta,
De astăzi înainte, să trăiesc,
Spre planul Tău, în loc de voia mea,
Mă rog şi cred, învăț, mă pregătesc.

Că ştiu că pe pământul înnoit,
Tu îmi vei da mai mult decât se ştie,

Ce pentru Tine astăzi am jertfit,
Vei da de şapte ori în veşnicie.
Iunie 1987

Lui Cornel Mafteiu

Semnalul gării din Bacău
Se-aude ca din altă lume.
A fost cândva „crai nou, crai nou”,
Acum e zbieret fără nume.

E ca o dogmă preacreştină
Din care tonul cel înalt,
Tot mai scârbit, mai grav suspină,
Ca un fost greier sub asfalt.

Şi-a fost crai nou, lucind pe cer,
Umplând de armonii văzduhul,
Dar, azi, handicapat, stingher,
Cerşind, aproape şi-a dat duhul.

Şi nimeni, nimeni nu aude
Sărmanul cântec agățat
Pe-un difuzor de pe niciunde,
De friguri parcă scuturat.

Nimeni nu face sesizare.
Vor trece, poate, generații
Tot mai bătrân, mai vechi sub soare,
Semnalul va stârni ovații.

Ba se vor scrie alte ştime
Cu corectură sinodală,
Un nou „crai nou” pentru prostime,
Şi acordat cu cel din gară...

Tot personalul e activ
Şi ciocănarii bat recordul.
Fumând acelaşi laitmotiv
Un impiegat îşi dă acordul.

Trecând prin gara din Bacău,
Semnalul gângav mă-nfioară,
Că sunt şi eu crai nou, crai nou,
Ca un pian lângă-o vioară.

Aud bătăi şi am răbdare,
Aştept un ceas de acordare.
Să vină nenea cu ciocanul
Şi să verifice pianul.

Memorial

Binecuvântată fie ziua-aceea,
Când s-a turnat aici temelia creştină!
Binecuvântat fie ceasul,
Binecuvântată clipa,
Când a răsunat aici pentru prima oară
Armonia întreitei solii!

Binecuvântată fie ziua aceasta târzie,
Această rămăşiță de timp,
Când veşnicia ne bate la uşă,
Plină de făgăduințe şi de taine,
Ne-am luat timp să ascultăm cântare istoriei,
Să ne punem amintirea să repete
Cântecul iubirii dintâi.

Bătrânii dirijori de suflete,
Cu bagheta minunată a Scripturii
S-au urcat iarăşi la vechiul amvon
Şi inima noastră tresare.
O, Doamne, credeam pe atunci
Că în curând vom cânta cu îngerii,
Şi hainele albe
Erau prima noastră grijă.
Credeam pe atunci
Că nu se va mai scutura floarea generației noastre
Şi în mica noastră Filadelfie
Veneam însetați
La izvoarele Şcolii de Sabat.

O, Doamne, acum, în seara istoriei,
Îngenunchem printre frunzele toamnei,
Printre speranțele şi dezamăgirile noastre rechemate.
Îngenunchem cu dor în fața Împăratului veşniciilor
Lăsând să pătrundă lumina Sa
Prin ploaia lacrimilor noastre.

Octombrie 1983

Jubileu de botez

Cinzeci de ani, de când ieşit-am
Din lume, Ţie să-Ţi urmez,
Şi am înnecat a mele planuri
În apa sfântului botez.

Cinzeci de ani – un jubileu
Să-i zicem an de veselie,
Când toate se întorc în pace,
Cu dor de-a Ta Împărăţie.

Ce bun ai fost cu mine, Doamne,
În anii pribegiei mele!
M-ai păstorit pe drum de lacrimi
Şi m-ai încununat cu stele.

De când Te-am cunoscut pe Tine,
Eu nu m-am săturat să-Ţi cânt.
Chiar dacă glasul mi-e mai aspru,
Te-oi lăuda până-n mormânt.

În Tine mi-am găsit nădejdea,
Îmbătrânind în harul Tău.
Tu mi-ai fost ţinta şi porunca,
Moşia mea şi Tatăl meu.

O, dacă-aş fi ajuns acum
Oglinda Ta, fără defecte,
Deşi m-am străduit mereu,
Ca viaţa mea să Te respecte!

Acum sunt harpă-n mâna Ta,
Ca să-mplinesc o juruință,
Şi, la atingere Ta sfântă,
Să cânt o nouă pocăință.

Să mă dedic pe totdeauna
Credinței şi iubirii Tale,
Ca zilnic botezat cu Duhul
S-ajung pân'la sfârşit de cale.

Noiembrie 1978

Autoportret '88

Stângăcie pe picioare.
Mintea-i stăruie-n văzduh.
Sub lentile, boabe-amare.
Numai piele, os şi duh.

Albatros? Caricatură!
Totuşi, rupt din Baudelaire.
Nu-i grăbit s-adune ură,
Dar nici bun de luat la cer.

Cei ce nu-l iubiți, uitați-l,
Cei ce-l lăudați, tăceți.
Singur cu-ale lui lăsați-l
– Strigăt mort într-un îngheț.

E mai mult decât se pare,

Mai puțin decât un pic,
Un biet semn de întrebare,
Chiar mai trist decât nimic.

Totuşi, e-un rubin sub Cruce,
Floare ca de foc pe spin,
Vers de-apocalipsă dulce,
Picătură de amin.

Din destinul lui cel tainic
Nu se ştie cât a stors.
I-a fost dat să fie crainic,
Sau condei al lui Christos ?

Iată-i chipul, jalnic álef
Scris cu bățul pe nisip,
Vers scuipat fără de rimă,
Rugăciune-n care țip.

E-un arcuş cu nouă fire,
Scripcă sughițând de griji,
Doct pân' la compătimire
Şi cu ochi, să zic, proscrişi.

E un rug al lui Iehova,
Vers neisprăvit, în chin.
Merita să-ntindem slova
Pentru-aşa Lăiu Florin ?

1988